

Карън Мари Монинг

ПРОКЛЯТИЕТО НА ЧЕРНАТА ЛУНА

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ.

Уо
ЕГМОНТ

КАРЪН МАРИ МОНИНГ ПРОКЛЯТИЕТО НА ЧЕРНАТА ЛУНА

Превод: Ирина Ценкова

chitanka.info

Той ме нарича негова Кралица на нощта. Бих умряла за него. Бих убила за него.

Когато МакКайла Лейн открива страници от дневника на сестра си, тя е удивена от отчаяните думи на Алина. Сега вече Мак знае, че убиецът на сестра ѝ е близо. Но злото е още по-близо. И на младата жена не ѝ остава нищо друго, освен да тръгне на лов: за отговори; за отмъщение; и за една древна книга, чиято магия е толкова черна, че подлудява всеки докоснал се до нея.

Оплетена в опасен съюзнически триъгълник между В'лане, приказно красивия и още толкова опасен принц на Фае, и Джерико Баронс, мъж, чийто първични желания и неизказани тайни са също толкова смъртоносни, Мак скоро трябва да води битка не само за физическото си оцеляване, но и за душата си.

Нощта на Все Светии приближава, а в нея градът е обречен да потъне в хаос и жестокост...

Карън Мари Монинг е бестселър автор на New York Times и носител на наградата RITA. Преди да се отдаде на писателската кариера, работи като барман, компютърен консултант и специалист по застраховане. Тя е автор на 15 романа, а книгите ѝ са публикувани на близо 40 езика.

Тази е за Монинг-маниаците — най-добрите почитатели, които един писател може да си пожелае.

*„И аз ще ти покажа нещо
различно,
Сянката ти, която сутрин те
следва,
или сянката ти, която вечер те
среща.
Ще ти покажа страха в една
шепа прах.“*

*Т. С.
Елиът,
„Пустата земя“*

*„Не си отивай кротко в
тъмнината!
Вий! Вий срещу смъртта на
светлината!“*

*Дилън
Томас*

ПЪРВА ЧАСТ ПРЕДИ ЗОРАТА

*„Все очаквам да се събудя и да открия, че
всичко това е лош сън.*

*Алина е жива,
аз не се боя от тъмното,
по улиците на Дъблин не вървят чудовища,
а аз не изпитвам този ужасен страх, че
утрешната зора просто няма да дойде.“*

От дневника на Мак

ПРОЛОГ

Бих умряла за него.

Не, чакайте! Не би трябвало да започвам оттук.

Знам това. Но оставена да правя, каквото искам, бих предпочела да се плъзна над събитията от следващите няколко седмици и да профуча през тези дни като замажа някои подробности. По този начин ще се представя в по-ласкава светлина.

Никой не изглежда добре в най-мрачния си миг. Но точно такива моменти ни правят това, което сме. Изправяме се по-силни или се свиваме. Излизаме или победно, закалени от изпитанията, или пречупени от проклетата постоянна поредица от провали.

Никога не съм мислила за неща като най-мрачни мигове, изпитания и поредици от провали.

Изпълвах дните си с излежаване на слънце, пазаруване, работа на бара в „Тухларната“ (която винаги беше по-скоро купон, отколкото работа, и този живот ми харесваше) и измисляне на начини да подмамня мама и татко да ми помогнат да си купя нова кола. На двацет и две години все още живеях при тях, в безопасността на моя защитен свят, успокоена от сънливите, бавно въртящи се вентилатори на Дълбокия Юг и уверена, че съм центърът на света.

Тогава сестра ми Алина беше брутално убита, докато учеше в Дъблин, и моят свят се промени за една нощ. Беше достатъчно лошо, че трябваше да разпозная осакатеното ѝ тяло и да гледам как някога щастливото ми семейство се разбива, но светът ми не спря да пропада с това. Не спря, докато не научих, че почти всичко, което бях възпитана да вярвам за себе си, не е истина.

Открих, че Лейн не са истинските ми родители. Сестра ми и аз бяхме осиновени и въпреки ленивия ми, понякога надут привлечен говор, изобщо не бяхме южнячки, а произлизахме от древна келтска кръвна линия на Шийте зрящи — хора, които могат да виждат Фае. Фае са ужасяващи същества, дошли от друг свят, които живеят сред нас от хиляди години, обвити в илюзии и лъжи.

Това бяха лесните уроци.

Трудните тепърва предстояха, очаквах ме в изпълнените с крак улици на квартала Темпъл Бар в Дъблин, където щях да гледам как хората умират и да се науча да убивам. Където щях да срещна Джерико Баронс, В'лане и лорд Господар. Където щях да заема мястото си на основен играч в смъртоносна игра, чийто залог е съдбата на света.

За тези, които тепърва се запознават с историята, името ми е МакКайла Лейн, накратко Мак. Истинското ми фамилно име може би е О'Конър, но не съм сигурна. Аз съм Шийте зряща — една от най-могъщите, живели някога. Мога не само да видя Фае, а и да ги нараня. И въоръжена с една от техните най-големи Светини — Копието на Люин, или Копието на съдбата — мога дори да убия тези безсмъртни същества.

Не се настанявайте отпуснато в стола си! Не само моят свят е в беда. Вашият също. Това се случва точно сега, докато седите там, дъвчете нещо и се готвите да се потопите в магията на въображението ми. Познайте! Това не е измислица и от това положение няма изход. Стените между човешкия свят и този на Фае се сриват и съжалявам, че трябва да ви го кажа, но тези феи изобщо не са като Камбанка.

Ако стените паднат напълно... Е, просто се надявайте, че това няма да се случи. На ваше място бих светнала всички лампи още сега. Бих си взела няколко фенерчета. И бих проверила запасите от батерии.

Дойдох в Дъблин за две неща: Да открия кой е убил сестра ми и да отмъстя. Виждате ли колко лесно мога да го кажа сега? Искам отмъщение. Отмъщение с главно О. Отмъщение със счупени кости и много кръв. Искам убиецът ѝ да умре, за предпочитане от моята ръка. Живях тук само няколко месеца и захвърлих полираните с години южняшки обноски.

Вероятно щях да умра съвсем скоро след като пристъпих извън самолета от Ашфорд, Джорджия, и поставих крак (оформен изящно с добре поддържан педикюр) на ирландския бряг, ако не се бях препънала в една книжарница, собственост на Джерико Баронс. Кой или какво е той — нямам представа. Но той има знание, което ми е нужно, а аз имам нещо, което той иска, и това ни прави неохотни съюзници.

Когато нямах към кого да се обърна, Баронс ме взе, научи ме коя и какво съм, отвори очите ми и ми помогна да оцелея. Не го направи нежно, но вече не ми пука как оцелявам, стига да оцелявам.

Преместих се в книжарницата му, защото беше по-безопасна от евтината ми стая в хотела. Тя е оградена със защити и подбрани заклинания, което я прави недостъпна за повечето от враговете ми и е като бастион на границата с това, което наричам Мрачна зона — квартал, който е превзет от Сенки. Сенките са безформени Ънсийли, които процъфтяват в мрака и изсмукват живота от хората.

Двамата с Баронс се бихме срещу чудовища. Той спаси живота ми два пъти. Споделихме вкуса на опасна похот.

Той иска Шинсар Дъб — Книга за най-черната магия на възраст милион години, написана от самия Ънсийли крал, която съдържа ключ към властта над двата свята — на Фае и на хората. Аз я искам, защото предсмъртната молба на Алина беше да я намеря и подозирам, че тя съдържа ключа за спасяването на нашия свят.

Той казва, че я иска, защото колекционира книги. Да бе!

В'лане е друга история. Той е Сийли принц и Секс-до-смърт-Фае, за когото ще научите повече съвсем скоро. Фае се състои от два противоположни двора с техните собствени кралски домове и уникални касти. Светъл, или Сийли двор, и Мрачен, или Ънсийли двор. Не позволявайте думите „светли“ и „мрачни“ да ви заблуждават! И двата двора са смъртоносни. Както и да е. Сийли решили, че Ънсийли са толкова смъртоносни, че ги затворили преди по груби сметки около седемстотин хиляди години. Страхувайте се, когато едно Фае се бои от друго!

Всеки двор има собствени Светини. Това са свещени обекти с необятна мощ. Сийли Светините са: Копието (което е в мен), Мечът, Камъкът и Котелът. Ънсийли Светините са: Амулетът (който имах и лорд Господар взе), Кутията, Пресяващите сребра и толкова много търсената Книга. Всички те имат различно предназначение. Някои знам, с други не съм толкова наясно.

Също като Баронс, В'лане преследва Шинсар Дъб. Той я търси за Сийли кралицата Авийл, която пък има нужда от нея, за да подсили стените между световите на Фае и хора, и да ги предпази от падане.

Също като Баронс, той ми спаси живота. (Подари ми и едни от най-наситените оргазми в него.) Лорд Господар е убиецът на сестра ми. Този, който я е прелъстил, използвал и унищожил. Не съвсем Фае, не съвсем човек, той отваря портали между световите, довежда Ънсийли (най-лошите от Фае) през тях в нашия свят, пуска ги на

свобода и ги обучава как да проникнат в нашето общество. Той иска стените да паднат, за да може да освободи всички Ънсийли от ледения им затвор. Той също преследва Шинсар Дъб, но не съм сигурна защо. Може би я търси, за да я унищожи, така че никой да не може да съгради стените отново.

Тук се появявам аз.

Тези трима могъщи, опасни мъже се нуждаят от мен.

Не само че мога да виждам Фае, аз мога да усетя Фае реликви и Светини. Мога да усетя Шинсар Дъб като мрачно, пулсиращо сърце от чисто зло.

Мога да я проследя.

Мога да я намеря.

Татко би казал, че това ме прави „Най-ценният играч“ за този сезон.

Всички искат мен. Затова оставам жива в свят, в който смъртта помрачава прага ми всеки ден.

Виждала съм неща, от които биха ви побили тръпки. Правила съм неща, от които мен ме побиват тръпки.

Но това не е важно сега. Важното е да започнем от точното място. Да видим! Къде беше то?

Прехвърлям страниците от дневника си назад, една по една, преглеждайки ги набързо, за да не се налага да ги виждам твърде ясно. Подминавам събития, спомените за които са изличени поне за известно време от паметта ми, подминавам онзи адски Хелуин и нещата, които Баронс направи. Подминавам жената, която убих. Подминавам онази част, в която В'лане продупчи езика ми. Подминавам и това, което направих на Джейни.

Ето!

Увеличавам картината и във фокус се появява тъмна, влажна и лъскава улица.

Това там съм аз. Красива в розово и златно.

Аз съм в Дъблин. Вечер е. Вървя по паважа на Темпъл Бар. Аз съм жива и праця от енергия. Няма нищо, което да наподобява дори слабо неотдавнашен досег до смъртта. Той може да те накара да се чувстваш по-голям от живота.

В очите ми има искри, в стъпките ми — гъвкавост. Нося убийствена розова рокля и любимите си токчета и съм цялата в

аксесоари в златисто и розов аметист. Погрижих се допълнително за косата и грима си. На път съм да се срещна с Крисчън МакКелтър — сексапилен, тайнствен млад шотландец, който е познавал сестра ми. Чувствам се добре, за разнообразие.

Е, поне за малко.

Бързо превъртам напред няколко мига.

Към момента, в който стискам главата си и се препъвам по тротоара. Падам в канавката на ръце и колене. Току-що съм се приближила до Шинсар Дъб повече, отколкото когато и да било преди, и тя е оказала обичайното си влияние върху мен. Болка. Изнемоощяваща.

Вече не изглеждам толкова красива. Всъщност изглеждам напълно окаяна.

На ръце и колене в локва, която мирише на бира и урина, аз съм вледенена до кости. Косата ми е разбъркана, шнолата от аметист виси над носа ми, а аз плача. Избутвам кичурите от лицето си с мръсна ръка и гледам сцената, която се разиграва право пред мен с широко отворени, ужасени очи.

Помня този момент. Коя бях аз. Какво не бях. Улавям го на стопкадър. Има толкова много неща, които бих й казала.

Вдигни глава, Мак! Стегни се! Идва буря. Не чуваш ли гърмежа на остри копита във вятъра? Не усещаш ли сковаващия душата мраз? Не надушваш ли подправки и кръв в бриза?

Бягай! — бих й казала. — Скрый се!

Но нямаше да се послушам.

На колене, гледайки онова... нещо... да прави това, което правеше, аз бях в хватката на мъртво течение.

Неохотно се сливам със спомена, плъзвам се в нейната кожа...

ЕДНО

Болката, Боже, болката! Ще разцепи черепа ми!

Стискам глава с мокра, смърдяща ръка, решена да я задържа цяла, докато се случи неизбежното — да припадна.

Нищо не може да се сравни с агонията, която ми причинява Шинсар Дъб. Всеки път, щом я приближа, се случва едно и също. Прикована съм от болка, която ескалира, докато не загубя съзнание.

Баронс казва, че това е, защото Мрачната книга и аз сме пункт и контрапункт. Че тя е толкова зла, а аз съм толкова добра, че ме отблъсква яростно. Теорията му е да ме разрежи някак, да ме направи малко зла, за да мога да се доближа до нея. Не виждам как това, че ще стана зла, за да мога да се доближа достатъчно и да взема зла книга, би могло да бъде нещо добро. Мисля, че бих направила зли неща с нея.

— Не! — скимтя аз, шляпвайки на колене в локвата. — Моля те... не! — не тук, не сега! Преди, всеки път, щом се доближавах до Книгата, Баронс беше с мен и имах утехата да знам, че той не би позволил нещо твърде ужасяващо да се случи с изпадналото ми в безсъзнание тяло. Той може и да ме влачи наоколо като бегета^[1], но това е нещо, което мога да преживея. Тази вечер обаче бях сама. Възможността да съм уязвима за всеки и всичко на дъблинските улици дори за няколко мига ме ужаси. Ами ако припадна за един час? Ако падна с лице надолу в гнусната локва, в която се намирах, и се удавя в сантиметри... ъгх...

Трябваше да се махна от локвата. Нямах да умра толкова жалко.

Мразовит вятър зави по улицата, помете всичко между сградите и ме смрази до кости. Стари вестници полетяха като подгизнали мръсни топки през счупени бутилки и захвърлени опаковки и стъкла. Размахвах ръце в мръсната вода, задрасках с нокти по паважа, като чупех върховете им в процепите между паветата.

Сантиметър по сантиметър изпълзях на по-сухо място.

Тя беше там — точно пред мен. Мрачната книга. Можех да я усетя на петдесетина метра от мястото, на което дращех, за да се уловя

за нещо. Може би по-малко. И не беше просто книга. О, не! Не беше нищо толкова просто. Тя пулсираше мрачно, прогаряйки ума ми.

Защо не припадах?

Защо тази болка не спираше?

Имах чувството, че умирам. Слюнка напълни устата ми, избивайки на пяна по устните ми. Отчаяно исках да повърна, но не можех. Дори стомахът ми беше заключен от болка.

Опитах се да вдигна глава, стенойки. Трябваше да я видя. Бях близо до нея и преди, но никога не бях я виждала. Винаги първо припадах. Ако нямаше да загубя съзнание, имах въпроси, на които исках да получа отговори. Дори не знаех как изглежда. У кого е? Какво правеха с нея? Защо продължавах да се сблъскам с нея?

Тръпнеща се изправих отново на колене, избутах кичур миришеща на вкиснало коса от лицето си и погледнах.

Улицата, която само преди мигове беше изпълнена с туристи, които весело крачеха от една отворена врата на пъб към следващата, сега беше опустошена от мрачния, полярен вятър. Вратите бяха затръшнати, музиката заглушена.

Бяхме останали само аз.

И те.

Гледката пред мен изобщо не беше каквото очаквах.

Мъж с пистолет беше притиснал до стената на една сграда семейство туристи. Фотоапаратите им се въртяха около вратовете им. Дулото на полуавтоматичното оръжие проблясна на лунната светлина. Бащата викаше, майката пищеше, като се опитваше да събере три малки деца в ръцете си.

— Не! — извиках аз. Поне мисля, че извиках. Не съм сигурна, че издадох звук. Дробовете ми бяха стегнати от болка.

Мъжът стреля и заглуши виковете им. Уби най-малкото дете — нежно русо момиче на четири или пет години, с огромни, молеци очи, които ще ме преследват до деня, в който умра. Момиче, което не можах да спася, защото не можех дори да помръдна. Парализирана от болка, с безчувствени крайници, можех само да стоя на колене там и да крещя в главата си.

Защо се случваше това? Къде беше Шинсар Дъб? Защо не можех да я видя?

Мъжът се обърна и аз вдишах рязко.

Под мишницата му беше затъкната книга.

Напълно безвредна, с твърди корици, около триста и петдесет страници, без обложка, бледосива с червено. От типа книги, които можете да намерите във всяка книжарница, във всеки град.

Зяпнах. Трябваше ли да повярвам, че това е книга на милион години за най-черната възможна магия, написана от Ънсийли краля? Смешно ли трябваше да бъде? Колко неотговарящо на очакванията! Колко абсурдно!

Мъжът погледна към оръжието си със слисано изражение. После главата му се завъртя към падналите тела, към кръвта и парчетата плът и кости, пръснати по тухлената стена.

Книгата се изплъзна изпод ръката му. Изглеждаше сякаш пада на забавен каданс, променяйки вида си, докато се превърташе към влажния, лъскав паваж. Когато стигна земята с тежко тупване, вече не беше проста книга с твърди корици, а масивен черен том, почти трийсет сантиметра дебел, гравирани с руни, подвързан с ивици стомана и сложни ключалки. Точно типът книга, който очаквах — древна и злобно изглеждаща.

Поех отново дъх.

Сега дебелият тъмна Книга отново се променяше, ставаше нещо ново. Тя се завъртя шеметно, притегляйки материя от вятъра и мрака.

На нейно място се издигна... нещо... с такава... ужасна същност и ниво. Мрачно одушевено... отново мога само да кажа нещо... което съществуваше отвъд форма или име — уродливо създание, изскочило от бълнукванията на нечия разбита психика.

И то заживя.

Нямам думи да го опиша, защото в нашия свят не съществува нищо, с което да го сравня. Радвам се, че е така, защото не съм сигурна, че нашият свят щеше да съществува, ако в него съществуваше нещо подобно.

Мога само да го нарека Звяра и да го оставя така.

Душата ми потрепера, сякаш на някакво дълбоко интуитивно ниво приемаше, че тялото ми изобщо не е достатъчна защита за нея. Не и от това.

Мъжът го погледна и то погледна мъжа, и той обърна оръжието към себе си. Сепнах се от звука на още изстрели. Стрелецът рухна на паважа, а оръжието издрънча настрани.

Още един леден полъх повя по улицата и с периферното си зрение забелязах движение.

Изад ъгъла се появи жена, сякаш отговаряше на призоваване, зяпна с празен поглед към сцената няколко мига, после отиде като дрогирана право при падналата книга (клекнал звяр с невъзможни крайници и окървавена муцуна), която внезапно вече не носеше нито древни ключалки, нито зверска форма, а отново се беше маскирала като невинна книга с твърди корици.

— Не я докосвай! — изкрещях, а иглички пробиваха кожата ми при мисълта.

Жената спря, вдигна я, пъкна я под мишницата си и се обърна.

Бих искала да кажа, че тя си тръгна, без да поглежда назад, но не го направи. Погледна през рамо, право към мен, а изражението ѝ задуши и малкото дъх, изпълнил дробовете ми.

Чисто зло се взря от очите ѝ, изкусна, бездънна злоба, която ме познаваше, която разбираше неща за мен, които аз не разбирах и никога нямаше да искам да узная. Зло, което празнуваше съществуването си при всеки шанс, който имаше, през хаос, унищожение и откачена ярост.

Тя ми се усмихна с ужасна усмивка, оголвайки стотици малки, заострени зъби.

И получих едно от онези внезапни проникновения.

Спомних си последния път, когато бях доближила Шинсар Дъб и бях припаднала. На следващия ден прочетох за мъж, който беше убил цялото си семейство, после се беше забил с колата си в дига едва на няколко преки от мястото, където бях загубила съзнание. Всеки разпитан беше казал едно и също нещо — мъжът не можеше да го е направил, не е бил той, държал се е като някой обладан през последните няколко дни. Припомних си епидемията от страховити нови статии по-късно, които като ехо повтаряха същото мнение, независимо колко брутално беше престъплението: Не е бил/-а той/тя; той/тя никога не би го направил/-а. Загледах се в жената, която вече не беше тази или това, което е била, когато зави зад ъгъла и влезе в тази улица. Обладана жена. И разбрах.

Не бяха хората тези, които извършваха ужасните престъпления.

Звярът вече беше в нея, контролираше я. И щеше да задържи контрола върху нея, докато тя спре да му върши работа. След това

щеше да се отърве от нея и да се всели в следващата си жертва.

Толкова много грешахме двамата с Баронс!

Вярвахме, че Шинсар Дъб е в притежание на някой с убедителен план, който я транспортираше от едно място на друго с някакво намерение, някой, който или я използваше, за да постигне определени цели, или я криеше и се опитваше да я предпази да не попадне в грешни ръце.

Но тя не беше в притежание на някой с план, убедителен или друг, и не я движеха.

Тя се движеше.

Преминаваше от един чифт ръце в друг, преобразуваше всяка от жертвите си в оръжие на насилие и разрушение. Баронс ми беше казал, че реликвите на Фае имат склонност да водят собствен живот и да преследват свои цели с времето. Мрачната книга беше на милион години. Това беше много време. Със сигурност беше способна да води някакъв вид живот.

Жената изчезна зад ъгъла и аз паднах на паважа като камък. Със затворени очи поемах глътки въздух. И докато тя се отдалечаваше в нощта, където само Бог знаеше какво щеше да направи, болката ми започна да отслабва.

Беше най-опасната Светиня, създавана някога. И беше на свобода в нашия свят.

Най-зловещото беше, че до тази вечер тя не знаеше за мен.

Но вече знаеше.

Беше ме погледнала, беше ме видяла. Не можех да го обясня, но усещах, че някак ме беше белязала, беше ме маркирала като гълъб. Бях се взряла в пъкъл и пъкълът се беше взрял в мен, точно както татко винаги казваше, че ще стане: „Искаш да узнаеш нещо за живота ли, Мак? Просто е. Продължавай да гледаш дъгата, бебче! Продължавай да гледаш небето! Ще намериш, каквото търсиш. Ако тръгнеш да търсиш доброто по света, ще го намериш. Ако тръгнеш да търсиш злото... ами, недей!“

Кой идиот, мислех си, докато се влачех по тротоара, беше решил да даде специални сили на мен? Що за глупак беше повярвал, че мога да се справя с проблеми с такива огромни размери? Как бих могла да не преследвам злото, когато бях една от малкото, които можеха да го видят?

Туристите отново прииждаха по улицата. Вратите на пъбовете се отваряха. Мракът се оттегли. Засвири музика и градът отново заживя. От тухлите отекна смях. Чудех се в какъв свят живееха те. Със сигурност не беше в моя.

Без да ми пука за всички тях, започнах да повръщам, докато не остана нищо. После се напъвах, докато не остана дори жлъчка.

Изправих се на крака, обърсах уста с опакото на ръката си и се взрях в отражението си във витрината на един пъб. Бях петносана, подгизнала и смърдях. Косата ми беше мокра каша от бира и... о! Не можех да понасям мисълта за какво друго. Никога не знаеш какво ще намериш в канавката в купонджийския квартал на Дъблин. Изскубах шнолата и закачих косата си на врата, така че да не може да докосва лицето ми.

Роклята ми беше разкъсана, липсваха ѝ две копчета отпред, бях счупила токчето на дясната си обувка и коленете ми бяха ожулени и кървяха.

— Ето едно момиче, което придава съвсем нов смисъл на израза „да паднеш пиян“ — изкикоти се един мъж, докато минаваше край мен. Приятелите му се разсмяха. Бяха поне десетина, носеха червени пояси и папийонки върху дънки и пуловери. Ергенско парти. Празнуваха радостта от тестостерона. Заобиколиха ме отдалеч.

Нямаха никаква представа.

Наистина ли само преди двайсет минути се усмихвах на минувачите, преминавах през Темпъл Бар, чувствах се жива и привлекателна и готова за всичко, което светът може да реши да хвърли срещу мен? Преди двайсет минути те щяха да ме наобиколят и да флиртуват с мен.

Направих няколко несигурни стъпки, опитвайки се да вървя, сякаш не ми липсваше деветсантиметрово токче под дясната пета. Не беше лесно. Болеше ме навсякъде. И въпреки че болката от близостта с Книгата продължаваше да намалява, аз се чувствах натъртена от глава до пети от това, че съм била в контакт с нейната съкрушителна поквара. Ако и тази вечер реагирах като миналия път, когато се срещнах с Книгата, главата ми щеше да пулсира с часове и да боли тъпо с дни. Посещението ми при Крисчън МакКелтър — младия шотландец, който се беше познавал със сестра ми, трябваше да почака. Огледах се наоколо за липсващото токче. Не се виждаше никъде.

Обичах тези обувки, по дяволите! Бях спестявала месеци, за да ги купя.

Въздъгнах и си казах, че трябва да го преживея. В момента имах по-големи проблеми наум. Не бях припаднала!

Намирах се на петдесет метра от Шинсар Дъб и бях останала в съзнание през цялото време.

Баронс щеше да бъде доволен. Дори възхитен, въпреки че възхитата е изражение, което трудно може да се улови върху това тъмно, поразително лице. Изсечен свиреп от учен-скулптор, Баронс е като излязъл от минали беззаконни времена и изглежда толкова социално примитивен, колкото се и държи.

Изглежда, скорошните събития ме бяха „разредили“ и същността ми вече беше малко по-близо до тази на Книгата.

Зло.

Докато се връщах към книжарницата, започна да вали. Куцах нещастно през дъжда. Мразя дъжда. По много причини.

Първо — той е мокър, студен и гаден, а вече бях достатъчно мокра и студена. Второ — слънцето не грее, когато вали, а аз съм истинска поклонничка на слънцето. Трето — прави Дъблин нощем още по-мрачен от обикновено, а това значи, че чудовищата стават по-дръзки. Четвърто — кара ме да се нуждая от чадър, а когато хората носят чадър, имат склонност да ги дърпат съвсем ниско и да се изгърбват под тях, особено ако дъждът шибва в лицата им. Не съм различна. А това означава, че не бих могла да видя какво идва срещу мен. Което на оживени улици обикновено довежда до това хората да се килват настрани един от друг с промърморени извинения или с приглушени проклетия. В Дъблин това значи, че мога да налетя право на някое Фае (тяхното Обаяние не ме отблъсква физически, както се случва с другите хора) и да се издам. Всичко това означава, че, когато тук вали, не смея да нося чадър.

Което не би било толкова лошо, ако тук вали през цялото шибано време.

А това значи, че подгизвам напълно, което ме води до петата причина да мразя дъжда — гримът ми потича, а косата ми се превръща в четка от мокри кичури.

Но всяко нещо си има и добрата страна. След едно здраво накусване поне вече не миришех толкова лошо.

Завих по моята улица. Всъщност това не е моята улица. Моята улица е на хиляди километри в провинциалния дълбок Юг. Тя е слънчева, тучно избуяла улица, оградена от магнолии, ярки азалии и извисяващи се дъбове. На моята улица не вали непрекъснато.

Но не мога да се върна у дома сега от страх да не отведа чудовищата в Ашфорд заедно с мен, а след като имам нужда да нарека някое място мое, тази дъждовна, унила и мрачна улица ще свърши работа.

Докато приближавах книжарницата, внимателно сканирах фасадата на старинната четириетажна сграда.

Външни прожектори, окачени отпред, отзад и отстрани, къпеха високата тухлена сграда в светлина. Ярко оцветеният знак, възвестяващ „КНИГИ И ДРЕБОЛИИ БАРОНС“, който висеше перпендикулярно на стената и беше окачен над тротоара върху сложно изработен месингов прът, скърцаше, докато се въртеше на все поледения нощен вятър. Табелата на старомодните, боядисани в зелено прозорци светеше с мек неонов надпис: „ЗАТВОРЕНО“. Кехлибарени факли в месингови поставки осветяваха дълбокия варовиков свод на главния вход на книжарницата. Богато украсените врати от черешово дърво със стъкла с форма на диаманти, сгушени между варовикови колони, блестяха на светлината.

Всичко беше наред с моя „дом“. Осветлението беше включено, сградата беше защитена от смъртоносните ми съседи. Спрях и за миг се загледах надолу по улицата към изоставения квартал, за да съм сигурна, че нито една Сянка не е нахлула в моята територия.

Мрачната зона до „Книги и дреболии Баронс“ е най-голямата, която съм виждала досега (и най-голямата, която се надявам да видя някога!), включваща повече от двайсет градски преки, тя беше натъпкана до пръсване със смъртоносни мрачни Сенки. Две неща характеризират една Мрачна зона: Мрак и смърт. Създания на нощта, Сенките поглъщат всичко, което живее — от хора до трева, листа, дори до червеите в почвата, и оставят след себе си пустош.

Дори сега те се движеха неспокойно, гърчеха се като мухи на лепенка, измъчвани от отчаяното желание да заменят своите сенки за изобилните, добре осветени квартали отвъд.

За момент бях в безопасност. Сенките не могат да понасят светлина, а в близост до книжарницата аз бях окъпана в нея.

Както и да е, ако се бях залутала на десет метра надолу по улицата в мрака, където всички лампи бяха угаснали, щях да бъда мъртва.

Обсебена съм от моите съседи. Те са вампири в най-истинския смисъл на думата. Виждаха съм какво правят с хората. Поглъщат ги и оставят само купчини дрехи, бижута и дребни предмети върху малка, суха, подобна на хартия обвивка от човешка материя, която явно намираха безвкусна. Като да оставиш опашката на скарида, предполагам. Част от нас е твърде хрупкава за техния вкус. Дори аз не мога да ги убия. Те не са създадени от материя, което прави оръжията безполезни. Единственото, което върши работа срещу тях, е светлината, но тя не ги убива, а просто ги държи на разстояние. Оградена от всички страни от светлините на заобикалящите я квартали, тази Мрачна зона остана с приблизително същия размер в продължение на няколко месеца. Знам. Разузнавам периметъра ѝ редовно.

Ако не сте Шийте зрящ, дори не можете да ги видите. Хората, които умират в Мрачната зона, не познават лицето на своя ексекютор. Не че Сенките имат лице. Безформени е тяхното второ име. Ако сте Шийте зрящ, пак трудно ще ги различите от нощта, дори когато знаете какво търсите. По-тъмни от мрака, като мастиленочерна мъгла, те се стичат, хлъзгат и пълзят по сградите, процеждат се през канализационните тръби, усукват се около счупените улични лампи. Въпреки че никога не съм се приближавала достатъчно, за да изпробвам предчувствието си, и се надявам никога да не го направя, смятам, че те са студени.

Сенките са във всякакви форми и размери. От малки като котки, до големи като...

Примигнах.

Със сигурност тази не беше същата, която ме беше притиснала в задния салон в нощта, когато Фиона, жената, която управляваше книжарницата, се опита да ме убие, като пушна цяла орда от тях вътре, докато спях! Когато я видях за последно, грубо преди пет седмици, включително месеца, който бях изгубила в света на Фае, тя беше около шест метра дълга и три метра висока. Сега беше два пъти по-голяма,

плътен облак от мазен мрак, който се протягаше почти по цялата дължина на изоставената сграда, съседна на тази на Баронс.

Дали растяха от това, че се хранят с нас? Може ли някоя да порасне колкото малък град? Може ли да клекне върху него и да го погълне целия?

Зяпнах. За нещо, което нямаше лице, тя определено се взираше в мен. Бях първала това нещо веднъж или два пъти. Последният път, когато го бях видяла, се беше оформило в почти човешка форма и ми беше хвърлило обидата обратно.

Нямаше да го уча на нови номера.

Разтърсих се рязко и моментално съжалих. Главата ме болеше толкова силно, че имах чувството, че мозъкът ми е натъртен, а аз просто го блъскам във вътрешните стени на черепа ми.

Дъждът най-после беше спрял, или по-скоро това беше една от твърде кратките за Дъблин паузи, но аз бях мокра и премръзнала и имах да върша по-добри неща от това да стоя навън и да мисля за един от многото ми врагове. Неща като да изпия половин опаковка аспирин и да стоя с часове под горещия душ. Неща като да си прочистя главата, за да мога да размишлявам върху усложненията, от това, което бях видяла тази вечер, и да намеря Баронс, за да му кажа за него. Нямах съмнение, че щеше да е изненадан колкото мен от метода за придвижване на Книгата. Какъв мрачен план преследваше? Дали случайният хаос и насилие бяха достатъчна цел?

Когато пристъпих под арката и започнах да ровя в чантата за ключовете, чух стъпки зад себе си. Погледнах през рамо и се намръщих.

Инспектор Джейни се беше вмъкнал под сводестия вход и изтръскваше дъжда от дрехата си с облечена в ръкавица ръка. Бях минала покрай него на улицата по-рано, когато отивах да се видя с Крисчън, преди срещата ми с Шинсар Дъб. Джейни ми беше хвърлил поглед, който обещаваще тормоз, но бях решила, че имам ден или два, преди да реши да изпълни това обещание.

Нямах този късмет.

Той беше висок и плещест, с кестенява, грижливо сресана на път коса, а лицето му беше изсечено с груби линии.

Шурей на покойния инспектор Пати О'Дъфи (инспектора, който беше водил случая за убийството на сестра ми и на когото бяха

прерязали гърлото, докато стискал парче хартия с моето име на него), Джейни наскоро ме беше завлякъл в управлението на Гарда и ме беше държал цял ден по подозрение в убийство. Беше ме разпитвал и оставил да освирепея от глад, беше ме обвинил, че съм имала афера с О'Дъфи, после ме беше оставил в тъмното сърце на Дъблин да вървя до дома си без моите отблъскващи Сенките фенерчета. Нямах да му простя коравосърдечното отношение.

„Ще се залепя за задника Ви“ — беше ми казал.

Беше доказал, че е верен на думите си. Преследваше ме, причакваше ме, следеше всяко мое движение.

Сега ме изгледа от горе до долу и изсумтя отвратено:

— Дори няма да питам.

— Да ме арестувате ли сте дошъл? — казах студено. Отказах се да се преструвам, че имам токче, и се облегнах несигурно на вратата. Прасците и стъпалата ме боляха.

— Може би.

— Този въпрос изискваше „да“ или „не“, Джейни. Опитайте отново! — той не каза нищо. И двамата знаехме какво значи това. — Тогава си вървете! Магазинът е затворен. Това го прави частна собственост в момента. Влизате без разрешение.

— Или ще говорим тази вечер, или ще се върна на сутринта, когато имате клиенти. Искате ли детектив от отдел „Убийства“ да се върти наоколо и да разпитва клиентите Ви?

— Нямате никакво право да разпитвате клиентите ми.

— Аз съм от Гарда, мадам. Това ми дава всички права, от които се нуждая. Мога и ще направя живота Ви окаян. Опитайте!

— Какво искате? — изръмжах аз.

— Тук навън е студено и мокро — той сви шепа и духна в тях. — Какво ще кажете за чаша чай?

— Какво ще кажете да си го начукате? — пуснах му сладникова усмивка.

— Какво? Моят зет на средна възраст с наднормено тегло беше достатъчно добър за Вас, но аз не съм?

— Не съм правила секс с Вашия зет — сопнах се аз.

— Тогава какво, мамка му, е правил с Вас? — сопна се той в отговор.

— Вече минахме през това. Казах Ви. Ако искате отново да ме разпитвате, ще трябва да ме арестувате, но този път няма да кажа и дума без адвокат — погледнах през рамото му. Сенките се движеха неспокойно, енергично, сякаш размърдани от нашето разногласие. Спорът ни, изглежда, ги... стимулираше. Зачудих се дали ядът или страстта ни правят по-добри на вкус за тях. Изтиках страховитата мисъл от ума си.

— Вашите отговори изобщо не бяха отговори и го знаете.

— Не искате истинските отговори — аз не исках истинските отговори. За жалост бях затънала в тях.

— Може би искам. Колкото и... трудни за вярване... да изглеждат.

Изгледах го остро. Той носеше обичайното си решително изражение на куче с кокал, но имаше едва доловим нов елемент към него, който преди бях пропуснала. Беше същият елемент, който бях зърнала в очите на О'Дъфи сутринта, когато беше дошъл да ме види, сутринта, когато беше умрял. Предпазлив поглед, сякаш казващ „може би моят свят не е съвсем това, което мислех“. Сигурен знак, че също като О'Дъфи, Джейни е на път да започне да ръчка в неща, които вероятно ще доведат до убийството му. Макар че начинът на смърт на О'Дъфи, изглежда, наемваше за човешки убиец, нямах съмнение, че е бил убит затова че е научил за новите хлапета в града — Фае.

Въздъгнах. Исках да се измъкна от гадните ми мокри дрехи. Исках да измия отвратителната си коса.

— Оставете това! Просто го оставете! Нямах нищо общо с убийството на О'Дъфи и нямам какво друго да Ви кажа.

— Напротив. Вие знаете какво става в този град, госпожице Лейн. Не знам как или къде се вписвате в нещата, но знам, че знаете. Затова Пати е дошъл да Ви види. Не се е отбил онази сутрин, за да Ви каже нещо за случая на сестра Ви. Дошъл е да Ви попита нещо. Какво беше? Какво е прогаряло такава дупка в мозъка му цяла нощ, че не е могъл да изчака до понеделник, за да говори с Вас, че е пратил семейството си на църква и е пропуснал литургия? Какво Ви попита Пати в сутринта, когато умря?

Беше добър. Бих му признала това. Но нищо повече.

— Аз също ли ще умра, госпожице Лейн, след като дойдох да Ви видя? — попита той грубо. — Така ли става? Трябваше ли да събудя

децата и да ги целуна за сбогом, преди да изляза тази сутрин? Да кажа на жена ми колко съм я обичал?

Засегнатата, казах:

— Не е моя вината, че той умря.

— Може би не сте го убила, но може би също така не сте го спасила. Отговорихте ли на въпросите му? Затова ли умря той? Или ако бяхте, той щеше още да е жив?

Погледнах го гневно.

— Вървете си!

Той бръкна в палтото си и извади от вътрешния джоб шапа сгънати карти.

Завъртях очи. Мразех всичко в този момент. Това беше дежавю, което никога не исках да преживявам отново.

Пати О'Дъфи също беше донесъл карти. Онази неделна сутрин, когато беше дошъл да ме види в книжарницата, беше илюстрирал с картографски детайли една графична невъзможност, едно откритие, с което го бях изпреварила почти две седмици: Части от Дъблин вече не се печатаха на картите. Те изчезваха, изпадаха от скиците и от човешката памет, сякаш никога не са съществували. Той беше открил Мрачните зони. Беше ги разузнавал, беше влизал в тях едва на един здрач от смъртта.

Джейни се наведе по-близо, докато носът му не беше на сантиметри от моя.

— Поглеждала ли сте някоя от тези напоследък?

Не казах нищо.

— Открих дузина от тях на бюрото на Пати. Беше оградил определени райони. Отне ми известно време, за да разбере защо. Гарда има склад на Лайл Стрийт на седем преки от тук. Не можете да го намерите на нито една карта, издадена през последните две години.

— Е? Накъде биете? Че в добавка към убийството, съм част от огромна картоиздателска конспирация? В какво още ще ме обвините? В заговор да карам туристите да се губят?

— Забавно, госпожице Лейн. Взех си дълга обедна почивка вчера и отидох на Лайл Стрийт. Опитах се да взема такси, но шофьорът настоя, че няма такъв адрес и отказа да отиде там. Накрая трябваше да вървя. Интересува ли Ви какво видях?

— Не. Но съм съвсем сигурна, че и бездруго ще ми го разкажете — промърморих, разтривайки слепоочията си.

— Складът е още там, но градът около него, изглежда, е бил... забравен. Имам предвид напълно забравен. Улиците не са почиствани. Боклукът не е бил събиран. Лампите не светят. Нечистотии са се натрупали в канавките. Мобилният ми телефон нямаше сигнал там. Точно в средата на града не можах да хвана сигнал!

— Не разбирам какво общо има това с мен — казах с най-отегчения си глас.

Той не ме чу и знаех, че в ума си отново върви по пустите, пълни с боклук улици. Една Мрачна зона не просто изглежда изоставена. Тя излъчва смърт и разлагане, кара те да се чувстваш гадно от нея. Ще те събуди посред нощ със сърце в гърлото, ужасен от тъмното. Аз спя със светнати лампи. Нося фенерчета непрекъснато.

— Намерих коли, изоставени на средата на улиците с широко отворени врати. Скъпи коли. От типа, които биват разглобени за части, преди собственикът да се е върнал с бензин. Обяснете това! — излая той.

— Може би нивото на престъпност в Дъблин намалява — предложих, като знаех каква лъжа е.

— Увеличава се неимоверно. От месеци. Медиите ни разпъват на кръст.

Определено го правеха. А след това, което видях тази вечер, местната ескалация на жестоки престъпления беше фактор, който специално ме интересува. В главата ми се зараждаше идея.

— Имаше купчини дрехи извън колите с портфейли в джобовете. Някои от тях бяха тъпкани с пари, просто чакаха да бъдат откраднати. За Бога, намерих два ролекса на тротоара!

— Взехте ли ги? — попитах с интерес. Винаги съм искала ролекс.

— Но знаете ли кое беше най-странното, госпожице Лейн? Нямаше хора. Нито един. Сякаш всички се бяха съгласили в един и същи момент да изоставят двайсет и няколко пресечки от града, точно насред каквото са правила, без да вземат нищичко — нито колите си, нито дори дрехите си. Голи ли са тръгнали?

— Откъде, за Бога, да знам?

— Това се случва точно тук, госпожице Лейн. Има район, който липсва на тези карти точно до книжарницата Ви. Не ми казвайте, че никога не поглеждате в тази посока, когато излизате!

Свих рамене.

— Не излизам много.

— Следя Ви. Излизате непрекъснато.

— Аз съм доста погълната от себе си, инспекторе. Рядко се оглеждам наоколо — хвърлих поглед зад него за десети път. Сенките все още се държаха съмнително, хванати в техния мрак, облизвайки тънки, тъмни, гадни сенчести устни.

— Глупости! Аз Ви разпитвах. Вие сте умна и схватлива, и лъжете.

— Добре, Вие обяснете! Какво мислите, че е станало?

— Не знам.

— Можете ли да измислите нещо, което да обясни това, което намерихте?

Един мускул заигра на челюстта му.

— Не.

— Тогава какво очаквате да Ви кажа? Че зли създания на нощта са превзели Дъблин? Че са точно там — посочих с ръка надясно, — че ядат хора и оставят частите, които не харесват? Че са обявили определени територии за техни и ако сте достатъчно глупав, за да вървите или карате в някоя от тях след мрак, ще умрете?

Ето, това беше толкова близо до предупреждение, колкото можех да направя.

— Не бъдете глупачка, госпожице Лейн!

— Вие също, инспекторе! — казах рязко. — Искате ли съвета ми? Стойте настрана от местата, които не можете да намерите на картите! Сега се махайте! — обърнах му гръб.

— Не съм свършил — каза той напрегнато.

Изглежда, напоследък всеки ми казваше същото. Не, определено не беше, но имах гадното чувство, че знам как ще свърши: С още една смърт на моята съвест, която да заема вече безсънните ми нощи.

— Оставете ме на мира или вземете заповед!

Плъзнах ключа в ключалката и отключих. Докато отварях вратата, хвърлих поглед през рамо.

Джейни стоеше на тротоара на почти същото място, което аз бях заемала преди няколко минути, взирайки се в изоставения квартал със сключени вежди и набраздено чело. Той не знаеше, но Сенките се взираха в него по онзи техен начин без лица, без очи. Какво бих направила, ако тръгнеше натам?

Знаех отговора и го мразех. Щях да извадя бързо фенерчетата си и да го последвам. Щях да направя пълен и абсолютен спектакъл, за да го спася от нещо, което той не можеше и никога нямаше да е в състояние да види. Вероятно щеше да ме заключи в крилото за душевноболни в местната болница като благодарност за грижите ми.

Главоболието ми ставаше брутално. Ако не вземех аспирина скоро, щеше да удари обратно към повръщането.

Той ме погледна. Джейни беше усъвършенствал това, което аз наричам лице на ченге — несъмнен невъзмутим критичен поглед, съчетан с търпелива сигурност, че на личността, с която си има работа, накрая ще ѝ поникнат няколко допълнителни задника и ще се превърне в пълен такъв; но аз бях станала по-добра в това да разчитам хората. Той беше уплашен.

— Вървете си у дома, инспекторе! — казах меко. — Целунете жена си и завийте децата си! Мислете за хубавите неща в живота си! Не търсете бедствия!

Той ме изгледа за един дълъг миг, сякаш дискутиреше критериите за страхливост, после се обърна и забърза към Темпъл Бар.

Изпуснах тежка въздишка на облекчение и изкуцуках в книжарницата.

Дори да не беше така нужното убежище, щях да обичам „КДБ“. Бях намерила призванието си и то не беше да съм Шийте зрящ. Призванието ми е да управлявам книжарница, особено такава, в която се продават модни списания, красиви писалки, канцеларски принадлежности и вестници, и има такава висока класа и елегантна атмосфера. Тя въплъщава всички неща, които аз самата искам да бъде — умна, изискана, изтънчена, с вкус.

Първото, което ви поразява, когато пристъпите в „Книги и дреболии Баронс“, освен изобилието от лъскав, скъп махагон и фигурални прозорци, е леко дезориентиращото усещане за

пространствена аномалия, сякаш отваряте кутия кибрит и намирате футболно игрище, спретнато натъпкано вътре.

Основната зала е около двайсет и един метра дълга и петнайсет широка. Предната половина се издига чак до покрива — четири внушителни етажа. Богато украсени махагонови библиотеки се редят на всяко ниво от пода до корнизата. Пътеки на платформа зад елегантни перила позволяват достъп до второ, трето и четвърто ниво. От една секция към друга се плъзгат стълби на добре смазани колела.

На първия етаж има свободно стоящи рафтове, подредени в широки редове отляво, две зони за сядане — предна и задна, с елегантна емайлирана газова камина (пред която прекарвам много време в опити да се избавя от дъблинския студ) и гише за касиер отдясно, зад което има хладилник, малък телевизор и моята стереоуредба. Отвъд задните балкони на горните нива има още книги, включително някои много редки, както и от онези дреболии, за които споменава табелата, заключени във витрини.

Скъпи килими покриват дървените подове. Мебелите са старинни, пищни и скъпи, като автентичния честърфийлдски диван, на който обичам да се свивам и да чета. Антични аплици с вградени крушки с особен кехлибарен оттенък осветяват всичко в топъл, маслен блясък.

Щом прекрача прага от студените, мокри, побъркани улици отвън и пристъпя в книжарницата, имам чувството, че вече мога да дишам. Когато отворя и започна да регистрирам покупките на старомодната каса, в която всеки път, щом чекмеджето се отвори, дрънчи малко сребърно звънче, животът ми изглежда прост и добър и мога да забравя всичките си проблеми за малко.

Погледнах часовника си и изричах обувките. Беше почти полунощ. Само преди няколко часа седях в задната част с енигматичния собственик на книжарницата и настоявах да разбере какво е той.

Както обикновено, Баронс не ми отговори.

Наистина не знам защо си правя труда. Той знае на практика всичко за мен. Не бих се изненадала, ако някъде има малка папка, която съдържа подробности за целия ми живот до днешна дата с грижливо подредени, саркастично надписани снимки: Виждаме Мак

да се пече на слънце, виждаме Мак да лакира ноктите си, виждаме Мак почти да умира.

Но когато и да му задам личен въпрос, получавам единствено загадъчното: „Вземи ме или ме остави!“, съчетано с мрачно напомняне, че продължава да ми спасява живота. Сякаш това е достатъчно, за да ми затвори устата и да ме накара да се държа прилично.

Тъжният факт е, че обикновено е достатъчно.

Има нетърпим дисбаланс на силите между нас. Той е този, който държи всички козове, докато аз едва успявам да се крепя с няколкото възливи двойки и тройки, които животът ми раздава.

Може заедно да търсим ОС, или иначе казано, обекти на силата — свещени реликви на Фае, като Светините, да се борим и да убиваме нашите врагове един до друг и напоследък дори да се опитваме да си разкъсаме дрехите в случай на похот, толкова внезапна и изгаряща, колкото е и неочакваният вятър сироро, който някак бях зърнала в ума му, докато го целувах, но със сигурност не споделяхме един с друг лични подробности от живота си или програмите си. Нямах представа къде живее, къде ходи, когато не е наоколо, или кога може да се появи отново. Това ме смущаваше. Много. Особено сега, когато знаех, че може да ме намери винаги когато поиска, като използва дамгата, която татуира отзад на черепа ми — неговия среден инициал Z. Да, това ми беше спасило живота. Но не означава, че трябва да ми харесва.

Свалих капещото си сако и го окачих. Две фенерчета паднаха с трясък на пода и се затъркаляха. Трябваше да намеря по-добър начин да ги нося. Те издуваха джобовете ми и постоянно изпадаха. Боях се, че съвсем скоро в частите на Дъблин, които често посещавах, ще ме знаят като „онази, лудата, която носи фенерчета“.

Забързах към банята в задната част на магазина, внимателно увих косата си с кърпа и нежно изтрих размазания си грим. Горест имаше шише аспирина, което крещеше моето име. Преди месец щях незабавно да оправя лицето си. Сега просто се радвах, че имам хубава кожа и че не съм навън под дъжда.

Излязох от банята и преминах през двойните врати, които свързваха книжарницата с жилищната част на сградата, викайки Баронс и чудейки се дали още е наоколо. Отворих вратите и проверих всички стаи на първия етаж, но той не беше там. Нямах смисъл да

търся на втория и на третия. Той държеше всички врати заключени. Единствените отворени стаи бяха на четвъртия етаж, където спях аз, а той никога не се качваше там, освен веднъж наскоро, за да прерови спалнята ми, когато бях изчезнала за месец.

Помислих да му се обадя по телефона, но главата ме болеше толкова силно, че наложих заповед на идеята. Утре нямаше да е късно да му кажа какво съм научила за Шинсар Дъб. Както го познавах, ако му се обадох тази нощ и му кажех, той щеше да се опита да ме накара да се върна и да я търся, а нямаше начин да отида някъде другаде, освен под горещия душ и в топлото легло.

Бях се отправила към задните стълби, когато нещо помръдна в периферното ми зрение. Обърнах се, опитвайки се да определя източника. Не можеше да е Сянка — всички лампи бяха запалени. Върнах се назад една стъпка и сканирах стаите, които можех да видя. Нищо не помръдваше. Свих рамене и тръгнах обратно.

Случи се отново.

Този път имах странно усещане. Не съвсем като сърбеж от моите сетива на Шийте зрящ, а по-скоро като прелюдия към него. Погледнах в посоката, която ме смущаваше — кабинета на Баронс. След като пъхнах глава в него, бях оставила вратата откритата. Отвъд нея можех да видя богато украсеното бюро от петнайсти век и част от високото огледало, което заемаше стената зад него между шкафовете за книги.

Случи се отново и аз зяпнах. Сребърното отражение на огледалото току-що беше потрепнало.

Оттеглих се към стълбите, без да откъсвам очи от него. От безопасната позиция в коридора извън стаята гледах няколко минути, но събитието не се повтори.

Избутах вратата докрай и пристъпих в стаята. Миришеше като Баронс. Вдишах дълбоко. Следа от мрачен, екзотичен афтършейв се носеше във въздуха и за миг имах чувството, че отново съм в пещерите под Бърен, където едва не умрях миналата седмица, когато вампирът Малуш ме отвлече и ме отнесе дълбоко в лабиринта от тунели, за да ме измъчва до смърт като отмъщение за ужасната рана, която му бях нанесла скоро след като бях пристигнала в Дъблин. Лежах на земята под дивото, възбуждащо тяло на Баронс, разкъсвах ризата му и плъзгах ръце по твърдия му, мускулест корем, татуиран в черно и червено в сложни и чужди рисунки. Надушвах го навсякъде около мен. Сякаш

той беше вътре в мен или аз бях вътре в него. Чудех се колко още навътре в него бих се озовала, ако го допусна вътре в мен.

Никой от нас не беше споменал онази нощ. Съмнявах се, че той би го направил. Аз със сигурност нямаше да подхвана темата. Безпокоеше ме на нива, които не се преструвах, че разбирам.

Фокусирах се върху стаята. Бях претърсвала кабинета му веднъж преди. Надзърнах във всяко чекмедже, погледнах във всеки шкаф, дори пъгнах нос зад книгите на рафтовете в търсене на не знам какво — някаква тайна, която мога да изровя за него. Не намерих нищо. Той поддържа антисептично съществуване. Съмнявам се, че позволява наоколо да се търкаля и косъм, който би могъл да бъде използван за ДНК анализ.

Отидох до огледалото и прокарах пръсти по стъклото. С елегантната си рамка то запълваше пространството от пода до тавана и беше твърдо и гладко, направено от нищо, което би могло да потрепва.

То потрепна под пръстите ми. Този път сетивата ми на Шийте зрящ изтръбиха тревога. Дръпнах ръката си и се препгнах назад към бюрото с приглушен вик.

Повърхността сега потрепваше не на шега.

Баронс знаеше ли за това? Мислех бясно. Разбира се, че знаеше. Баронс знае всичко. Беше в неговата книжарница. Ами ако не знаеше? Ами ако Баронс не беше толкова всезнаещ, колкото вярвах? Ами ако беше лековерен и някой — о, да кажем лорд Господар — беше поставил омагьосано огледало на пътя му, знаейки увлечението му към определени антики... и Баронс го беше купил, а водачът на Ънсийли с червена роба го шпионираше през него или нещо такова? Как не бях го усетила? Беше ли Фае, или не?

Замъглени руни се появиха по повърхността, краищата на стъклото потъмняха рязко до кобалтово, обграждайки огледалото с десетсантиметрова ивица от чисто черно.

Определено беше Фае! Черните ръбове го издаваха напълно. Ако бяха видими по-рано, щях да знам на мига какво беше огледалото, но истинската природа на стъклото беше замаскирана зад някакъв вид илюзия, която дори моите сетива на Шийте зрящ не бяха способни да пробият. Била съм в тази стая поне половин дузина пъти, а не съм имала и най-лекия сърбеж! Кой би могъл да създаде такава безупречна илюзия?

Това не беше просто огледало. Беше едно от огледалата, създадени от самия Ънсийли крал като начин за придвижване между световите на хората и на Фае. Беше част от Ънсийли Светинята, позната като Пресяващото сребро, и се намираше в моята книжарница! Какво правеше тук? Какво още би могло да бъде замаскирано в магазина, скрито от мен точно пред очите ми?

Бях виждала част от тази светиня преди. Почти дузина от зловещите сребърни отвори с черни краища украсяваха стените на къщата на лорд Господар на ЛаРу 1247 в Мрачната зона. В тях имаше ужасни неща. Неща, заради които още сънувам кошмари. Неща като... ами, като това отвратително деформирано нещо, което в момента приемаше облик пред очите ми.

Когато казах на Баронс за огледалата, които бях видяла в къщата на лорд Господар, той ме попита дали са били „отворени“. Ако това имаше предвид, значи са били. Когато са отворени, могат ли чудовищата вътре в тях да излязат? Ако е така, как би могъл някой да „затвори“ Пресяващо сребро? Би ли могло да е нещо толкова просто като да бъде счупено? Възможно ли е да бъде счупено? Преди да се огледам наоколо за нещо, с което да опитам, нещото със закърнели крайници и огромни зъби беше изчезнало.

Издишах несигурно. Сега разбирах защо в КДБ имаше такова странно усещане за пространствено изкривяване. Бях усетила нещо подобно в къщата на лорд Господар в деня, в който отидох в Мрачната зона и открих, че приятелят на сестра ми беше Големият лош на Дъблин, но не бях събрала две и две. Тези огледала, тези свързващи измеренията портали някак влияеха на пространството около тях.

Сега нещо друго идваше, движеше се дълбоко в огледалото, завихряйки сребърни пориви с неумолимия си ход. Оттеглих се на безопасно разстояние.

Тъмни очертания се носеха по повърхността на треперещото огледало. Сенки, за които липсваше определение, но все пак задействат първични страхове. Това беше един от онези моменти, в които бягството вероятно би било наистина добра идея, но проблемът беше, че нямаше къде да избягам. Това беше моето убежище, моето безопасно място. Ако не можех да остана тук, не можех да бъда никъде.

Нещото, което идваше, вече беше по-близо.

Взрях се в огледалото, надолу по тясната сребриста алея, която се губеше в чернотата на краищата, оградена със скелети на дървета, покрита със струйки апатична мъгла, изпълнена с чудовищни създания, които се оформяха и преобразяваха в мъглата. Вонеше на пустош повече от Мрачна зона и някак знаех, че въздухът вътре в огледалото е смразяващо убийствено студен, физически и психически. Само адски нечовешки полуживот би могъл да понесе такова място.

Докато тъмната фигура се плъзгаше по кошмарния път, сенчестите демони се отдръпваха с беззвучни писъци.

Още замъглени руни се появиха по треперещото стъкло. Не можех да кажа дали това, което идваше, вървеше изправено или пълзеше на четири крака. Може би се мъкнеше на десетки нокти. Напънах очите си, опитвайки се да разпозная формата му, но противната мъгла маскираше характерните му качества.

Знаех само, че е огромно, тъмно, опасно... и почти тук.

Измъкнах се от стаята на пръсти и притворих вратата, оставяйки възможно най-тънкия процеп, през който да надзъртам, готова да я тръшна докрай и да бягам като от ада.

Огледалото блъвна леден порив на въздух.

То беше тук!

С развяно черно палто, Джерико Баронс пристъпи от огледалото.

Беше покрит с кръв, която беше замръзнала на червен скреж по ръцете, лицето и дрехите му. Кожата му беше бледа от изключителния студ, а тъмните му очи бляскаха с нечовешка, дива светлина.

В ръцете си носеше жестоко обезобразено, окървавено тяло на млада жена. Нямахше нужда да търся пулса ѝ, за да знам, че е мъртва.

[1] Бегета — дървена пръчка за откриване на подпочвени води и подземни богатства. — Б.пр. ↑

ДВЕ

— Бих искала да говоря с инспектор Джейни, моля! — казах в телефона рано на следващата сутрин. Докато чаках да вдигне, преглътнах три аспирина с кафето.

Бях се надявала да съм приключила с непоносимия инспектор за известно време, но след снощи бях разбрала, че имам нужда от него. Съставих план, който беше прост, но гениален и за да го изпълня ми липсваше само едно — моята нищо неподозираща жертва.

След няколко мига и серия от прещраквания, чух:

— Джейни. Как да Ви помогна?

— Всъщност аз съм тази, която може да Ви помогне.

— Госпожица Лейн — каза той равно.

— Единствена и неповторима. Искате да знаете какво става в този град, инспекторе. Заповядайте на чай този следобед! Четири часа. В книжарницата — усетих се, че съм на път да добавя с дълбок глас като на говорител „и елате сам“. Аз съм продукт на поколение, което гледа твърде много телевизия.

— Нека е четири! Но, госпожице Лейн, ако ми губите времето...

Затворих. Не бях в настроение за заплахи. Бях постигнала нужното. Той щеше да дойде.

Не съм особено добра готвачка. Мама е страхотна и... Е, нека наречем нещата с истинските им имена, и да свършваме! Допреди няколко месеца бях толкова разглезена и мързелива, че ако мисълта да се грижа за себе си ми беше хрумнала, щях незабавно да я изхвърля в полза на това да се разкрасявам и да придумам мама да ми направи едно от любимите ми ястия. Не знам кой е по-виновен — аз, затова че го правя, или тя, че ми угажда.

Откакто съм сама, ям много пуканки, зърнени закуски, готови спагети и десертчета. Имам котлон в стаята, микровълнова и малък хладилник. Това е типът кухня, в която знам как да се оправям.

Но днес бях надянала готварската шапка, въпреки че беше увиснала, тъй като дълго време не беше употребявана. Можех да поръчам табла скъпи маслени сладкиши от сладкарницата на улицата,

но направих сандвичите сама. Нарязах филиите пресен хляб в красиви малки форми със странни ръбове, подготвих плънката по моята специална рецепта и намазах филиите. Устата ми се изпълни със слюнка само като гледах хапките.

Хвърлих око на часовника си, залях с вода чай „Ърл Грей“, за да го запаря, и отнесох чаши на масата в задната част на магазина, където огънят пращеше весело, прогонвайки студа от мрачния октомврийски ден. Въпреки че мразех да губя клиенти или да нарушавам графика, бях затворила магазина рано, защото трябваше да проведе тази среща във време, в което смятах, че е малко вероятно да се появи моят работодател.

Снощи, докато гледах как Джерико Баронс излиза от огледалото, получих истинско разтърсване.

Бях избягала нагоре по стълбите по-бързо, отколкото Фае пресява пространството, бях заключила и барикадирала вратата с толкова силно туптящо сърце, че мислех, че върхът на черепа ми ще експлодира.

Беше достатъчно лошо, че държи Ънсийли Светиня в магазина, скрита от мен, и че вероятно я използва редовно, имайки предвид, че е в неговия кабинет, но... жената... Боже, жената!

Защо Баронс носеше окървавено тяло в окървавените си ръце? Логиката крещеше: Ами защото я е убил.

Но защо? Коя беше жената? Откъде беше дошла? Защо я изваждаше от Среброто?

Какво имаше в това огледало? Бях го проучила тази сутрин, но то отново беше равно, непроходимо стъкло и каквото и да имаше вътре, само Баронс го знаеше.

А изражението на лицето му! Беше изражение на човек, който е направил нещо, в което е открил, ако не удоволствие, някакъв вид облекчение. В лицето му имаше определено... мрачно задоволство.

Джерико Баронс беше мъж, на когото нямаше да е трудно да се придаде романтичен характер (ако пренебрегнем влаченето наоколо на осакатени тела, разбира се). Фиона, жената, която управляваше книжарницата преди мен, беше толкова сляпо влюбена в него, че се опита да ме убие, за да ме отстрани от пътя си. Баронс беше могъщ, мрачно добре изглеждащ, ненормално богат, плашещо интелигентен и имаше изискан вкус, да не споменавам коравото тяло, което излъчваше

нещо като постоянен, нискочестотен заряд. Изводът: Той беше от материала на героите.

И на откачените убийци.

Ако бях научила нещо в Дъблин, то беше, че има много тънка граница между двата вида.

Аз нямах намерение да му придавам романтичен характер. Знаех, че е безскрупулен. Знаех го от деня, в който го срещнах и го видях да се взира в мен през дължината на книжарницата със студени, стари очи. Баронс прави точно и единствено това, което служи най-добре на Баронс. Точка. Да ме държи жива му служи добре. Точка. Но някой ден може и да не му служи. Удивителна!

Защо има Ънсийли Сребро в кабинета си? Докъде беше ходил през него? Какво е правил? Освен че е разнасял мъртва жена.

Сенчестите демони в огледалото се бяха държали точно като Сенките в Мрачната зона, когато той беше минал през нея — бяха се дръпнали от пътя му, отбягваха го. Самият лорд Господар беше го погледнал веднъж и си беше отишъл.

Кой беше Джерико Баронс? Какво беше Джерико Баронс? Възможностите се блъскаха в ума ми, всяка по-лоша от предишната.

Нямаше начин да знам какво беше, но знаех какво не беше. Не беше някой, на когото да кажа нещо за това, което бях научила за Шинсар Дъб миналата нощ. Той пазеше тайните си? Добре. Аз щях да пазя моите.

Нямах желание да съм отговорна за събирането на Джерико Баронс и Мрачната книга на едно и също място. Той влизаше в една Ънсийли Светиня и търсеше друга. Боже, това правеше ли го някакъв вид Ънсийли? Може би някое от онези нежни, прозрачни Фае, които можеха да се пъхнат в кожата на човек и да го превземат, които наричах Вкопчвачи? Беше ли възможно някое от тях да го е завладяло?

Бях обмисляла тази идея преди, но набързо я бях отхвърлила. Сега трябваше да призная, че нямах друго основание да я отхвърлям, освен че... ами... бях му придала романтичен характер, казвайки си, че Джерико Баронс е твърде корав, за да бъде обсебен от някой или от нещо. Коя бях аз, за да кажа дали е истина? Не много отдавна бях гледала как един Вкопчвач влиза право в една млада жена в квартала Темпъл Бар. В момента, в който я превзе, вече не бях способна да

усетя Ънсийли в нея. Тя минаваше за човек пред моите сетива на Шийте зрящ.

Ами ако той тайно работеше за силите на мрака, измамвайки ме толкова умело, колкото и лорд Господар, когато е съблазнил сестра ми да търси Книгата? На практика това би обяснило всичко за него: Нечовешката му сила, познанията му за Фае, познаването и притежаването на едно от Мрачните огледала, Сенките, които го отбягваха, лорд Господар, който не се изправи срещу него — все пак те биха били на една страна.

Изпухтах объркано.

Единственото време, когато се бях чувствала сякаш мога да се грижа за себе си, откакто бях дошла в Дъблин, беше нощта, когато Малуш едва не ме беше убил и бях яла Ънсийли, за да оцелея. Колкото и гнусно да беше, плътта на Фае дава до някаква степен от силата на Фае на човека, който я яде. Прави ги суперсилни, изцерява смъртни рани, дори се предполага, че дава сила в черните изкуства.

Бях се чувствала така, сякаш най-накрая имам предимство онази нощ и не се нуждаех от никой друг да ме защитава. Бях способна да ритам задници като всички останали големи, лоши мъже около мен. Бях равна на Малуш. Бях почти толкова смъртоносна, колкото самия Баронс, може би толкова смъртоносна, само не така добре тренирана. Най-накрая се чувствах като сила, с която да се съобразяват, като някой, способен да настоява за отговори и да раздава заповеди, без да бъде разкъсвана от постоянен страх, че ще пострадам или ще бъда убита.

Беше ободряващо. Беше освобождаващо. Но не можех да ям Ънсийли всеки ден. Това щеше да има твърде много лоши последици. Не само че временно прекратяваше всички мои сили на Шийте зрящ, но и ме правеше уязвима към собственото ми копие (Светинята убива дори ако само си ял Фае. Бях го научила, докато гледах как Малуш гние.), но през изминалата седмица бях осъзнала, че яденето на Ънсийли е пристрастяващо и че едно ястие е достатъчно, за да роди тази пристрастеност. Малуш не беше слаб. Изкушението от силата на Фае е силно. Сънувах я нощем. Изрязвам парчета от живи Момчета носорози... дъвча... преглъщам... усещам как техния невероятен мрачен полуживот навлиза в тялото ми... наелектризира кръвта ми... променя ме... прави ме отново непобедима...

Откъснах се рязко от бляна си и осъзнах, че поднасям един апетитен сандвич към устата си. На устната ми имаше малко брашно от хляба.

Бутнах сандвича обратно на подноса, отнесох закуските на масата и подредих почерпката подканящо до хартиените чинии на цветя и до салфетките, които бях взела на връщане от сладкарницата.

Префинената южнячка Мак беше засрамена от липсата на порцелан и прибори.

На въоръжената с копие Мак ѝ пукаше, само че може да остане нещо неизядено, а храната не трябва да се хаби. В страните от Третия свят хората умираха от глад.

Погледнах часовника си. Ако Джейни държеше на точността, щеше да бъде тук след три минути и аз щях да приведа плана си в действие. Беше рискован, но необходим.

Снощи, между кошмарите, в които преследвах Книгата и всеки път, щом се приближах до нея, тя се преобразяваше не в Звяра, а в Баронс, лежах будна, сортирах и отхвърлях идеи, докато не ми хрумна една, която впечатли дори мен с интелигентността си.

Ключът към намирането на Шинсар Дъб беше да проследявам най-отвратителните престъпления. Тя ще бъде там, където царуват хаосът и жестокостта. В началото реших да се опитам да се сдобия с полицейско радио, но трудностите, свързани с кражбата му и денонощното следене ме отказаха.

Но осъзнах, че вече имах това, от което се нуждаех.

Инспектор Джейни.

Мама винаги ми е казвала да не слагам всички яйца в една кошница, а точно това правех аз с Баронс. Кого бях обработила като резервен план? Никого. Трябваше да променя това.

Ако можех да убедя служител на Гарда да се обажда, когато получат доклад за типа престъпление, което отговаря на моите параметри, щях да получа незабавна следа, без да се обвързвам с радио. Можех да изтичам до местопрестъплението, надявайки се, че Книгата все още е достатъчно близо, за да я усетя и да използвам сетивата си на Шийте зрящ, за да я проследя. Повечето обаждания вероятно щяха да се окажат безплодни, но накрая щях да извадя късмет поне веднъж.

Джейни щеше да бъде мой информатор. Може някой да се чуди как планирах да постигна такъв значителен обрат в отношенията полицай — цивилен. Това беше гениалната част от моя прост план.

Разбира се, нямах представа какво да правя, ако успеех наистина да открия Шинсар Дъб. Не можех да я приближа, но дори да можех, знаех какво се случва с хората, които я докосват. И все пак трябваше да я търся. Беше едно от онези неща, програмирани в гените ми, заедно с вродения страх от Ловците, подсъзнателната ми реакция към Светините и постоянния подтик да тичам наоколо и да предупреждавам хората за Фае, при все че знам, че никой не би ми повярвал.

Днес трябваше да ми повярват. Джейни искаше да знае какво става.

Днес щях да му покажа.

Гласът на съвестта ми протестира слабо. Потуших го. Съвестта нямаше да ме запази жива.

Погледнах подноса. Устата ми се напълни със слюнка. Това не бяха просто сандвичи с яйца, риба тон или пилешка салата, това бяха вкусни малки изделия, в направата на които вложих доста труд и сега умирах да изям. Мечтаех да изям. Копнеех за тях по начин, по който никога не бях копняла за човешка храна.

Тези гърчещи се малки деликатеси бяха сандвичи с Ънсийли салата.

А Джейни щеше да получи един велик, голям, отварящ очите поглед към града си.

Мина толкова добре, колкото минават влаковите катастрофи.

Инспекторът изяде само два от мъничките ми сандвичи — първия, защото не очакваше да е толкова ужасен на вкус; втория, мисля, защото смяташе, че със сигурност първият трябва да е бил грешка.

По времето, когато поглъщаше втория, можеше да види, че сандвичите се мърдат в чинията му и нямаше начин да вкарам трети в него. Не бях сигурна колко дълго ще трае ефектът от толкова малко количество Ънсийли, но прецених, че има ден или два. Не му казах за суперсилата, за възстановителните способности или за уменията в

черни изкуства, които бяха резултат от яденето на Ънсийли. Само аз знаех, че в момента той беше достатъчно силен, за да ме смаже с един удар.

Ръцете ми трепереха, когато се принудих да изхвърля останалите неизядени деликатеси в тоалетната, преди да тръгнем. Бях заделила два настрана за спешен случай. На половината път към вратата хванах сама себе си, че блъфирам, и се върнах да изхвърля и тези. Зърнах отражението си в огледалото. Лицето ми беше бяло от усилието да откажа на себе си това, което толкова силно исках — блаженството от силата, безопасността от безбройните ми врагове, скитащи по улиците на Дъблин, да не споменаваме способността да бъда равна на Баронс. Стиснах ръба на тоалетната чиния и гледах как парчетата месо се завихрят в порцеланов водовъртеж, докато изчезнаха.

Стояхме в покрайнините на квартал Темпъл Бар и аз бях изтощена.

Бях с Джейни седем дълги часа и не го харесвах повече, отколкото преди да го нахраня с Ънсийли и да го принудя да види какво става в неговия свят.

Той също не ме харесваше повече. Всъщност бях съвсем сигурна, че ще ме мрази до края на живота си за това, срещу което го накарах да се изправи тази вечер.

Била съм го дрогирала, настояваше той скоро след като започнах нашата малка разходка. Дала съм му халюциногени. Щял да ме арестува за трафик на наркотици. Щял да ме изрита от Ирландия и да ме прати у дома в затвор.

И двамата знаехме, че нямаше да го направи.

Беше отнело часове да го водя из Дъблин и да му показвам какво има в баровете, какво кара такситата и какво продава на уличните сергии, за да ме разбере, но накрая успях. Трябваше да го тренирам през цялото време как да се държи, как да хвърля погледи и да не ни издава, освен ако не искаше да свърши мъртъв като О'Дъфи.

Въпреки всичко, което мислех за методите му да се справя с мен, инспектор Джейни беше добро ченге със здрави инстинкти, независимо дали му харесваше какво му казват те. Настояваше, че нищо от това не е истинско, но въпреки това използва натрупания за двайсет и две години в разследвания опит. Беше наблюдавал тъжни чудовища с влажни очи и без усти, гаргойли с кожени криле и тромави

маси от деформирани крайници и сълзяща плът с перфектното безразличие на неверник.

Беше се подхлъзнал само веднъж преди няколко минути.

Набързо бях Нулирала и намушкала три Момчета носорози в тъмната уличка, която използвахме да минем напъряко.

Джейни стоеше и се взираше в техните тела със сиви крайници, попиваше буцестите лица с изпъкнали челюсти и зъби като бивни, мънистените очички и слонската кожа, отворените рани, разкриващи розово-сива плът, изпъстрена с пълни с гной кисти.

— Нахранила сте ме с това? — каза той накрая.

Вдигнах рамене.

— Беше единственият начин, който знаех, за да Ви покажа това, което трябваше да видите.

— В онези малки сандвичи... имаше парчета от тези... неща? — гласът му се повиши, червендалестото му лице беше бледо.

— А-ха.

Той ме погледна, адамовата му ябълка се тресеше и за миг помислих, че ще повърне, но той се удържа.

— Лейди, Вие сте една болна откачалка.

— Стига! Има още едно нещо, което искам да видите — казах му.

— Видях достатъчно.

— Не, не сте. Още не — бях запазила най-лошото за накрая.

Завърших туристическата ни обиколка в края на една нова Мрачна зона на северния бряг на река Лифи, която планирах да разузная, за да мога да отбележа параметрите ѝ на картата, която бях заковала на стената в стаята си.

— Помните ли местата, които не можехте да намерите на картите? — попитах. — Районът до книжарницата? Тези, които О'Дъфи е проверявал? Ето какво са те — магнах с ръка към улицата.

Джейни направи крачка към мрака и аз изляях:

— Не напускайте светлината!

Той спря под една улична лампа и се облегна на нея. Наблюдавах лицето му, докато гледаше как Сенките се плъзгат гладно по ръба на мрака.

— И очаквате да повярвам, че тези сенки ядат хора? — каза накрая той стегнато.

— Ако не ми вярвате, идете у дома, вземете едно от децата си и го пратете вътре! Вижте какво ще стане! — не се чувствах толкова хладнокръвна, колкото звучах, когато го казах, но трябваше да му го набия в главата и за да го направя, трябваше да ударя там, където живее, да доведе заплахата възможно най-близо до дома му.

— Никога повече не споменавайте децата ми! — извика той, обръщайки се към мен. — Чувате ли ме? Никога!

— Когато това отшуми — посочих му, — вече няма да знаете къде са Мрачните зони. Децата Ви може да вървят към училище през някоя и никога да не се върнат. Ще отидете ли да търсите техните купчинки? Ще знаете ли изобщо къде да търсите? Ще умрете ли, докато опитвате?

— Заплашвате ли ме? — със свити юмруци той се наежи срещу мен.

Не отстъпих.

— Не. Предлагам да Ви помогна. Предлагам Ви сделка. След около ден няма да можете да виждате повече това. Няма да имате представа къде е опасността за семейството Ви, а тя е навсякъде около Вас. Мога да Ви информирам. Мога да Ви казвам къде са Мрачните зони, къде се събират болшинството Ънсийли и как най-добре да държите в безопасност жена си и децата си. Ако стане наистина лошо, мога да Ви кажа кога да се махнете от града и къде да отидете. В замяна искам само малко информация. Не искам от Вас да ми помогнете да извърша престъпление. Искам да ми помогнете да се опитам да ги предотвратя. Ние сме на една страна, инспекторе. До тази вечер просто не знаехте какво има от другата страна. Вече знаете. Помогнете ми да спра случващото се в този град!

— Това е лудост!

— Лудост или не, това е истинско — и на мен ми беше трудно да го приема. Бяха нужни много залитащи стъпки, за да премина моста, свързващ нормалния свят с този мрачен, пълен с Фае Дъблин. — То уби О'Дъфи. Ще оставите ли да убие и Вас?

Той погледна настрани и не каза нищо. В този момент знаех, че съм спечелила. Знаех, че ще ми се обади следващия път, когато съобщят за престъпление. Ще ме мрази всяка минута, ще си казва, че е луд, но ще се обажда, а това беше всичко, което ми беше нужно.

Оставих Джейни в управлението на Гарда на Пиърс Стрийт, уверявайки го, че видението скоро ще отшуми. Докато се разделяхме, видях същия празен израз в очите му, който понякога зървах в моите собствени.

Съжалих го.

Но ми трябваше човек в Гарда и вече го имах.

Освен това, ако не му бях отворила очите тази вечер и не го бях принудила да види какво става, щеше да свърши мъртъв за няколко дни. Твърде много си пъхаше носа наоколо. Щеше да забележи изоставена кола в някоя задна уличка и да навлезе в Мрачна зона през нощта или този, който беше срязал гърлото на О'Дъфи, за да го накара да замълчи, щеше да среже и това на Джейни.

Той беше ходещ мъртвец. Сега поне имаше шанс.

ТРИ

Бих умряла за него.

Няма какво друго да кажа.

Бих дала последния дъх в тялото си и последната надежда в сърцето си, за да го запазя жив. Когато мислех, че съм полудяла, той дойде при мен и ми помогна да го проумея. Помогна ми да разбера какво съм, показа ми как да ловувам и да се крия. Научи ме, че има необходими лъжи. Научих много за тях напоследък. Всеки път, щом се обади Мак, се упражнявам отново. Бих умряла и за нея.

Той ме накара да видя себе си различно. Той ми позволява да съм жената, която винаги съм искала да бъда. Не перфектната дъщеря и награждаваната ученичка, която има чувството, че трябва да прави правилните неща, за да се гордеят мама и татко, или перфектната по-голяма сестра, която винаги се опитва да дава лъскав пример на Мак и да не позволява любопитните съседни да обърнат остриите си, клюкарски езици към нас. Мразя интригантите на малкия град! Винаги съм искала да бъда като Мак. Тя не прави нищо, което няма желание да прави. Когато хората я наричат мързелива и егоистична, на нея не ѝ пука, тя е щастлива. Чудя се дали знае колко се гордея с нея за това.

Но нещата сега са различни.

Тук в Дъблин, с него, мога да бъда каквато поисквам. Вече не съм затворена в малък град в Дълбокия Юг, принудена да бъда добро момиче. Свободна съм!

Той ме нарича негова Кралица на нощта. Показва ми чудесата на този невероятен град. Насърчава ме да открия моя собствен път и да избира какво смятам за правилно или грешно.

А сексът... Боже, сексът! Не знаех какво е секс преди! Той не е нежна музика и светлина на свещи, избор, преднамерено действие.

Той е неволен като дишането и е също толкова невъзможно да не го правиш. Тръшната на стената в тъмна уличка или легнала по гръб на студения цимент, защото не мога да понеса и секунда повече без него. На ръце и колене с пресъхнала уста и сърце в гърлото ми, чакаща момента, в който той ме докосва и отново съм жива. Наказание и

пречистване, кадифен и яростен, сексът кара всичко останало да се топи, докато нищо няма значение, освен той да влезе в мен и тогава не просто бих умряла за него, бих убила за него.

Както направих тази вечер.

И когато я видя утре...

Мразех го.

О, мразех убиеца на сестра ми и преди, но сега го мразех дори още повече.

Тук, в ръката ми с побелели кокалчета беше доказателството, че лорд Господар беше използвал тъмните си сили върху Алина, беше я превърнал в нещо, което тя не беше, преди да я убие: Страница, откъсната от дневника ѝ, изписана с красивия ѝ, нежно наклонен почерк, който беше започнала да усъвършенства преди дори да се научи да чете.

Страница, толкова неприсъща за Алина, че не можеше да е очевидно, че той е промил мозъка ѝ, използвал е върху нея Гласа, който беше използвал върху мен онази нощ в пещерите под Бърен, когато настоя да му дам амулета и да отида с него, а аз не бях в състояние да устоя или да му откажа. Със силата на няколко прости думи ме беше превърнал в безмозъчен автомат. Ако не беше Баронс, щях да се затъркалям след него поробена. Но Баронс също беше опитен в друидската сила на Гласа и ме беше освободил от магията на лорд Господар.

Познавах сестра си. Тя беше щастлива в Ашфорд. Тя обожаваше да бъде тази, която беше — умна, успяваща и забавна, идолизирана от мен и от почти всички останали в града, тази, чиято усмивка беше винаги във вестника за някаква почест, тази, която правеше всичко както трябва.

„Той ме нарича негова Кралица на нощта.“

— Кралица на нощта, петунията ми! — сестра ми никога не е искала да бъде кралица на нещо, но дори да е искала, определено нямаше да е на нощта. По-скоро би било нещо празнично, като годишния ашфордски парад „Праскова и Тиква“. Щеше да носи лъскава оранжева панделка и сребърна тиара и да е на корицата на ашфордския „Джърнъл-Конститушън“ на следващия ден.

„Винаги съм искала да бъда като Мак.“ Нито веднъж не беше казала, че иска да е като мен! „Когато хората я наричат мързелива и егоистична, на нея не ѝ пука.“ Хората наистина ли са казвали това за мен? Толкова ли глуха съм била тогава, или просто твърде тъпа, за да ми пука?

А това, което беше написала за секса, определено не беше моята сестра. Алина не харесваше кучешката поза. Смяташе я за унижителна. „На ръце и колене, бебче! Да бе! — казваше тя и се смееше. — Начукай си го!“

— Видя ли? Не е Алина! — казах на страницата.

Кого беше убила сестра ми в нощта, когато е написала това? Чудовище? Или лорд Господар ѝ беше промил мозъка да убие някой от добрите заради него? Коя е била жената, с която е щяла да се види на следващия ден?

И нея ли е планирала да убие? Хора ли е убивала, или Фае? Ако са били Фае, как ги е убивала? У мен беше Копието. Дани (куриер в Корпорация „Бързи пощи“ — фасадата на организацията на Шийте зрящи, управлявана от Великата повелителка Роуина) разполагаше с Меча. Това бяха единствените две оръжия, за които знаех, че могат да убият Фае. Дали Алина не беше открила някое друго оръжие, за което не знаех? От всички страници на дневника ѝ защо някой ми беше пратил точно тази?

Най-важното и тревожното от всичко: Кой ми я беше изпратил? У кого беше дневникът на сестра ми? В’лане, Баронс и Роуина бяха отrekli някога да са я срещали. Може ли самият лорд Господар да ми я е пратил, мислейки, може би, в извратената си безочливост, че това би ме накарало да го сметна за толкова привлекателен, колкото го е смятала сестра ми? Както обикновено се носех без посока в море от въпроси и ако отговорите бяха спасителни лодки, бях в непосредствена опасност да се удавя.

Вдигнах плика и го проучих. Чиста, бледокремава хартия, плътна и достатъчно изискана, за да е изработена по поръчка, но въпреки това тя не ми казваше нищо.

Адресът, спретнато напечатан с обикновен шрифт, можеше да е от всеки мастиленоструен или лазерен принтер навсякъде по света.

МакКайла Лейн, „Книги и дреболии Баронс“ — пишеше на плика.

Нямаше обратен адрес. Единствената следа, която предлагаше, беше дъблинска пощенска марка с вчерашна дата, а това изобщо не беше следа.

Сръбнах от кафето и се замислих. Станах рано сутринта, облякох се и забързах надолу от моята стая на последния етаж, за да мога да подредя новите ежедневници и месечници, но се разсеях от купчината поща, натрупана на гишето. След три сметки открих плика, съдържащ страницата от дневника на Алина. Купчината поща се олюля. Месечниците останаха неразопаковани.

Затворих очи и ги разтрих. Бях търсила дневника на сестра ми, отчаяно решена да го намеря първа, но явно бях закъсняла. Някой друг се беше добрал до него преди мен. Някой друг беше посветен в най-съкровените мисли на сестра ми и имаше на свое разположение цялото знание, което тя беше събрала от пристигането си на гъмжащата от Фае ирландска земя.

Какви други тайни съдържаеше дневникът ѝ, освен неласкателното лично признание за мен? Беше ли писала за местонахождението на някоя от Светините или на други реликви, които ни трябваха? Някой друг знаеше ли за Шинсар Дъб и как се придвижва наоколо? И дали и двамата — аз и моят анонимен неприятел, се надявахме да я проследим по един и същи начин?

Телефонът започна да звъни. Местен номер. Пренебрегнах го. Всички, които бяха важни за мен, имаха мобилния ми номер. Бях видяла почерка на Алина, можех да чуя как изрича на глас думите от листа, докато ги четях, и това ме караше да се чувствам съсипана. Не бях в настроение да говоря за книги с някой клиент.

Телефонът най-после спря да звъни, но след пауза от три секунди започна отново.

Когато започна да звъни за трети път, вдигнах само за да го накарам да млъкне.

Беше Крисчън МакКелтър, който се чудеше какво е станало с мен онази вечер и защо не връщам обажданията му. Едва ли можех да му кажа, че съм била принудена да падна на колене в канавката от една съзнателна Книга; да гледам как моя смъртоносен работодател разнася мъртво тяло наоколо; да сервирам чай и пристрастяващи, канибалистки сандвичи на детектив по убийства, за да го превърна в мой информатор, после да го мъкна из града, принуждавайки го да

види чудовища и точно сега да чета как сестра ми е обичала да прави секс със самото чудовище, отговорно за довеждането на останалите чудовища в нашия свят.

Не, бях съвсем сигурна, че всичко това само ще отчужди мъж, който се надявах да се докаже като ценен източник на информация.

Затова му предложих цветист букет от лъжи и си уредих нова среща за тази вечер.

По времето, когато тръгнах да се видя с Крисчън, Баронс още не се беше появил и бях доволна. Още не бях готова да се изправа срещу него.

Докато заключвах книжарницата, огледах Мрачната зона. Три Сенки почти допираха ръба на светлината. Останалите се плъзнаха в тъмнината. Нищо не се беше променило. Техният затвор от мрак още държеше.

Обърнах се бързо наляво и се отправих към колежа Тринити, в чиято Катедра по древни езици работеше Крисчън. Бях се запознала с него преди няколко седмици, когато Баронс ме беше пратил да взема някакъв плик от жената, която управлява катедрата. Тя не беше там, но Крисчън беше.

После се срещнахме случайно за втори път преди седмица в един пъб, където той ме зашемети като ми каза, че е познавал сестра ми и че дори знае какво представляваме. Разговорът ни беше грубо прекъснат от Баронс, който се обади, за да ме предупреди, че Ловците са в града и да ми каже да се върна в книжарницата. Бях планирала да се обадя на Крисчън на следващия ден и да разбера какво още знае, но на път към дома бях притисната от Ловци и отвлечена от Малуш и няма нужда да ви казвам, че бях доста заета да се бия за живота си. А изнемошяващата поява на Шинсар Дъб онази вечер за пореден път ни беше попречила да се срещнем. Бях нетърпелива да разбера какво знае.

Избутах къдриците си назад от челото и ги разроших с пръсти. Отново се бях издокарала тази вечер. Увих лъскав копринен шал през косата си и го завързах, като оставих ярко оцветените краища да падат нежно върху раменете ми и да се гънат меко в деколтето ми. Бях твърдо решена поне два пъти седмично да нося красиви ярки дрехи. Боях се, че ако не го правя, ще забравя коя съм и ще се превърна в това,

което се чувствах — раздърпана, носеща оръжие, заядлива, злопаметна, жадна за отмъщение кучка. Момичето с дългата руса коса, перфектен грим и маникюр вече може би не съществуваше, но аз все още бях красива. Дългата ми до раменете черна коса се къдреше ласкаво около лицето ми, допълвайки зелените ми очи и чистата ми кожа. Съчетаването на червено червило с по-тъмната ми визия ме правеше да изглеждам по-възрастна и по-секси, отколкото бях свикнала.

Бях избрала дрехи, които обгръщаха извивките им и ги показваха в най-добрата им светлина. Носех кремава пола и пуловер в топло жълт цвят в чест на Алина, къс, стилин, кремав дъждобран, който беше побрал осем фенерчета, два ножа и Копието, високи токчета и перли. Татко каза, че когато са ни взели от осиновителната агенция, Алина е била облечена като слънчев лъч, а аз съм била дъга.

Алина.

Отсъствието ѝ от живота ми беше толкова болезнено, че беше като присъствие. Скръбта все още ме събуждаше сутрин, правеше ми компания цял ден и изпълняваше при мен в леглото нощем.

Дъблин постоянно ми напомняше за нея. Тя беше тук, на всяка улица, във всяко лице на млада студентка, която нямаше представа какво върви до нея под маската на обикновен човек. Тя се смееше в пъбовете и умираше по-късно в мрака.

Тя беше всички онези хора, които не можех да спася.

Заобиколих оживените, изпълнени с крак улици на Темпъл Бар и се запътих право към колежа. Предишната вечер бях вървяла през изпълнената с туристи зона, която се хвалеше с повече от шестстотин пъба, но сега няхах настроение да ми се напомня, че има само две познати оръжия, които могат да убият Фае, и стотици, ако не и хиляди Ънсийли в града. Срещата ми с Шинсар Дъб ме отрезви. Чистата зла същност на това нещо беше послужила като мрачно напомняне, че напоследък може да съм триумфирала в безизходни ситуации и да съм излязла от тях по-силна, но в склада за мен има запазено нещо значително по-лошо.

Когато пристигнах в офиса, в който беше разположен персоналът на Катедрата по древни езици, Крисчън ме посрещна на вратата. Изглеждаше млад, страхотен и секси в избелели дънки, разръфани ботуши и пуловер. Дългата му тъмна коса беше прибрана на врата с

кожена каишка. Хвърли ми зареден, оценяващ поглед и бях доволна, че се бях погрижила за външния си вид. На жените им харесва да знаят, че усилията им се отплащат.

Той хвана ръката ми и предложи да отидем някъде другаде.

— Обсъждат бюджета — уведоми ме с дълбок, дрезгав акцент, намествайки пълната си раница на мускулесто рамо.

— Не трябва ли да останеш?

— Не. Само тези на пълен работен ден трябва да изстрадат срещите. Аз съм на непълен работен ден — той ми пусна убийствена усмивка, която ме накара да се изправя. Крисчън беше от типа добре изглеждащи момчета, които те карат да продължаваш да хвърляш крадешком втори и трети погледи към тях. Имаше леко набола брада и силна челюст, широки рамене, безупречна мургава кожа и поразителни тигрови очи. Имаше дълги крайници, които придаваха естествена грация на тялото, която намекваше за зрялост отвъд годините му. — Освен това тук не е място, на което ми е удобно да говоря, а имаме много да говорим, момиче.

Надявах се това да означава, че най-после някой ще ми каже нещо полезно за сестра ми. Заведе ме в учебна зала без прозорци в почти безлюдния сутерен на сградата. Настанихме се в сгъваеми метални столове под бръмчащи флуоресцентни лампи и аз си представих, че Алина може да е седяла и да е учила на същото място един или два пъти. Не губих време да питам Крисчън как се е запознал с нея. Чудех се дали той е бил едно от момчетата, с които се е срещала, когато е пристигнала тук, преди мозъкът ѝ да бъде промит от лорд Господар. Аз със сигурност бих излизала с него. В друг живот. Нормален.

— Тя дойде при мен в КДЕ. Търсеше някой да ѝ преведе страница с текст.

— Какъв текст? — помислих веднага за Шинсар Дъб.

— Такъв, който не можех да превода. Чичовците ми също не успяха.

Предположих, че чичовците му са лингвисти, и го казах.

Той се усмихна едва, сякаш развеселен от въпроса ми.

— Те са историци, до известна степен, имат широки познания за антики и такива неща. Не бях се сблъсквал с текст, който те не могат да преведат.

— Откри ли изобщо какво е било?

— Мой ред е, Мак. И аз имам няколко въпроса. Какво стана с теб онази вечер? Защо се отказа?

— Казах ти. Баща ми се обади и се заговорихме за мама и затова че се влошава, и просто загубих представа за времето. А когато свърших с разговора, нещо, което бях яла за вечеря, не се разбираше с мен и ми стана толкова лошо, че направо си легнах.

— Добър опит! — каза той сухо. — Сега ми кажи истината!

— Току-що ти я казах.

— Не, не си. Ти лъжеш. Чувам го в гласа ти.

— Не можеш да чуеш дали лъжа в гласа ми — присмях се. — Езикът на тялото може да ти каже някои неща, но...

— Напротив, мога — той ме отрязва с онази убийствена усмивка. — Буквално. Ти лъжеш, аз го чувам. И ми се иска да не можеш. Нямаш представа колко често лъжат хората. През цялото скапано време, за всичко, дори за глупави неща, за които няма смисъл да си правят труда да лъжат. Помежду ни трябва да има истина, Мак! Или изобщо нищо! Ти избираш. Но не се опитвай да ме заблуждаваш! Не можеш.

Започнах да разкопчавам дъждобрана, но си спомних за арсенала и размислих. Настаних се обратно на стола и кръстосах крака, едното токче се полюляваше. Огледах внимателно лицето му. Боже мой, той беше сериозен!

— Наистина ли познаваш кога хората лъжат?

Той кимна.

— Докажи го!

— Имаш ли приятел?

— Не.

— Има ли мъж, който те интересува?

— Не.

— Лъжеш.

Наежих се.

— Не лъжа.

— Напротив, лъжеш. Може да не ти е приятел, но има някой, който те интересува достатъчно, за да мислиш за секс с него.

Изгледах го кръвнишки.

— Не лъжа. Няма как да знаеш това.

Той сви рамене.

— Съжалявам, Мак! Чувам истината дори когато хората не я признават пред себе си — една черна вежда се повдигна. — Не допускам, че може да съм аз?

Изчервих се. Той ме накара да си го помисля. Ние. Голи. Еха! Аз бях напълно здрава жена, а той беше великолепен мъж.

— Не — казах засрамена.

Той се засмя, златните му очи проблясваха.

— Лъжа. Опашата. Ще ти хареса. Казвал ли съм ти, че вярвам в задоволяването на женските фантазии?

Подбелих очи.

— Не мислех за това, преди да го кажеш. Ти вкара тази идея в главата ми и аз започнах да я обмислям — и това ме тревожеше, защото можех да се сетя само за още двама мъже (използвах доста произволно този термин и за двамата), с които можех да мисля да правя секс, преди Крисчън да ме накара да мисля за секс с него. И двамата бяха ужасно лош избор. — Това не доказва нищо.

— Предполагам, ще трябва да ме приемеш на доверие, докато ме опознаеш. Аз те приемам на доверие. Не искам от теб да доказваш, че виждаш Фае.

— Хората мислят за секс през цялото време — казах аз сприхаво. — Даваш ли си сметка всеки път, когато мислиш за секс и с кого?

— Благословени да са светците, не! Не бих могъл да направя нищо. През повечето време е като музика за фон. Нали знаеш — „секс, секс, секс, направи нещо, преди още добра сперма да умре“ звучи в главата ми с лек, чувствен ритъм, после се появява някой като теб и музиката се усилва до онази песен на „Найн Инч Нейлс“, която чичо ми пуска непрекъснато на жена си — той направи гримаса. — Ние напускаме замъка и отиваме някъде другаде, когато го прави.

— Чичо ти слуша Трент Резнър? — примигнах. — И живееш в замък? — не знаех кое от двете беше по-шантаво.

— Голям. Ветровит. Не е толкова внушително, колкото звучи. И не всичките ми чичовци са яки като Дагийс. Мъжете искат да са като него. Жените го обожават. Това е вбесяващо всъщност. Никога не му представям приятелките си.

Ако беше като Крисчън, можех да разбера защо.

— Важното, Мак, е да не ме лъжеш! Ще разбера. И няма да го приема — обмислих искането му. Знаех какво е да си способен да

правиш нещо, което другите смятат за невъзможно. Реших да го приема за чиста монета и да видя какво ще излезе. Времето щеше да каже.

— Това дар по рождение ли е, както аз съм Шийте зрящ?

— Ти не смяташ това да си Шийте зрящ за дар. Както не е дар и моят... малък проблем. И да, за голямо неудобство на родителите ми, съм роден такъв. Има необходими лъжи. Или поне мили. Никога не съм имал възможност да ги чуя. И сега не ги чувам.

Алина беше казала същото: Необходими лъжи.

— Ами, погледни от хубавата страна! Нямах възможност да чуеш никакви лъжи, но и никой около теб не може да ти каже никаква. Мислиш ли, че е лесно да си около някой, на когото трябва да казваш истината във всички... О! — спрях рязко. — Нямах много приятели, нали? — не и ако свободно говореше каквото му е на ума, а изглеждаше от точно този тип хора.

Той ме изгледа хладно.

— Защо се отказа онази вечер?

— Имах среща с една Мрачна светиня, а от тях ми се гади толкова, че буквално спирам да функционирам, ако се окажа твърде наблизно.

Той се облегна напред, сложил лакти на коленете, и се взря в мен с интерес.

— Ето това беше небесен хор на истината, момиче. Видяла си Мрачна светиня? Коя?

— Откъде знаеш за Мрачните светини? Кой си ти и как си замесен в това? — не ми трябваха повече озадачаващи мъже в живота ми.

— Колко истина ще ми дадеш?

Поколебах се само за кратко. От всички мъже, които бях срещнала в Дъблин, той изглеждаше най-много като мен — по същество нормален, но измъчван от нежелан, променящ живота му талант.

— Колкото мога, стига ти да направиш същото.

Той кимна доволен, после се облегна на стола си.

— Произлизам от клан, който в древни времена е служел на Фае.

Келтър, каза Крисчън, някога били Висши друиди на Туата Де Данан, преди много хиляди години, по време на краткия период, в

който Фае се опитали да се правят на добри и да съществуват съвместно с човека.

Нещо се случило, което разбило крехкия мир — той прескочи тази част, но каквото и да е било, е накарало Фае и хора да тръгнат по различни пътища, и то не дружески.

Била договорена Спогодба, която да позволява на двете раси да съществуват на една и съща планета, но да държи царствата разделени, а на Келтър била дадена отговорността да изпълняват определени ритуали, за да поддържат стените между тях. През хилядолетията те ги изпълнявали точно, с няколко изключения, и ако се проваляли в някои дребни неща, винаги успявали да го компенсират точно навреме.

Но в последните години ритуалите спрели да вървят както се очаква. На тези предварително определени нощи в годината, когато Келтър трябвало да изпълняват своята магия, някаква друга тъмна магия се надигала и пречела обетът да бъде затвърден и десетъкът да бъде платен напълно. Тази друга магия не била в състояние да срине стените между световите ни, но сериозно ги отслабила. Чичовците на Крисчън смятали, че стените няма да издържат, ако не успеят да довършат и следващия ритуал. Кралицата на Сийли Авийл, която в миналото винаги се появявала във времена на криза, още не се била появила, въпреки че я призовавали с всяко заклинание, което имали на разположение.

Бях прикована от историята. Мисълта, че от хиляди години един клан в планините на Шотландия предпазва човечеството от Фае, ме очароваше. Особено ако всички бяха като Крисчън — великолепно, секси, хладнокръвни. Беше успокоително да знам, че на Земята има други кръвни линии със специални, необичайни сили. Не бях сама в разбирането на това какво се случва с нашия свят.

Бях намерила някой друг, освен Баронс, който има повече информация от мен и беше готов да я споделя.

— Чичовците ми вярват, че нещо се е случило с кралицата — каза той — и докато нейната сила намалява, другата расте. Стените продължават да отслабват и ако не измислим нещо, преди да дойде времето за изпълнение на следващия ритуал, те ще паднат.

— Какво ще стане тогава? — попитах с приглушен глас. — Спогодбата ще бъде ли нарушена?

— Чичовците ми вярват, че Спогодбата вече е нарушена, че стените се държат само заради увеличаващия се десетък, който продължават да плащат. Магията на Фае е странно нещо — той замълча, после добави стегнато: — При последния ритуал трябваше да използваме кръв. Кръв на Келтър в езически ритуал. Това е нечувано. Никога преди не сме използвали кръв. Чичо Киън знаеше как да го направи. Беше мръсна магия. Усещах го. Това, което направихме, беше грешно, но беше единственото, което можехме да направим.

Разбрах това чувство. Това, което направих с Джейни, никога нямаше да ми хареса напълно, но бях неспособна да измисля друг начин. Не беше мръсна магия, само мръсна чаена церемония. Манипулативна. Безскрупулна. Но бях започнала да разбирам, че можеш да си позволиш да се правиш на добър само когато не е заложено твърде много.

— А ако стените паднат напълно? — повторих въпроса си. Искях да знам колко лоши могат да станат нещата.

— Когато Фае са бродели между нас преди, са били само Сийли. Всички Ънсийли са били затворени от толкова дълго, че бил останал само шепот от митове. Ако стените паднат напълно, всички Ънсийли ще бъдат освободени, не само низшите касти, които понастоящем успяват някак да се промъкнат. Най-могъщите от Кралските домове на Ънсийли ще избягат — той замълча, а когато отново заговори, гласът му беше нисък и напрегнат. — Митовете представят главите на тези четири дома, мрачните принцове, като Четиримата конника на Апокалипсиса.

Знаех кои са те — Смърт, Мор, Война и Глад. Тези Ънсийли, които бях видяла досега, бяха достатъчно лоши. Нямах никакво желание някога да срещна кралско мрачно Фае.

— Ще стане лошо, Мак. Ще превърнат света ни в жив кошмар. Чичовците ми вярват, че Сийли може би няма да бъдат в състояние да затворят отново Ънсийли, ако те избягат.

Затова ли всички търсеха Шинсар Дъб? Дали тя съдържаше заклинанията, необходими за затварянето на Ънсийли? Може би дори за задържането на стените от срутване? Определено щеше да обясни защо В'лане и кралицата я искаха, защо Алина искаше да я открия преди лорд Господар. Без съмнение, ако той я пипнеше пръв, щеше да побърза и да я унищожи, за да е сигурен, че никой няма да може да

затвори армията му отново. Чудех се къде се вписва Баронс в тази картина. Наистина ли щеше да я продаде на този, който предложи най-много?

Не можех да задържа мисълта си на възможността Ънсийли да опустошат нашия свят. Начинът да държа страховете си под контрол беше като се съсредоточавам върху целите си.

— Кажи ми повече за Алина! — при бързата ми смяна на темата той изглеждаше облекчен и осъзнах, че не съм единствената, която се чувства натоварена с невъзможна задача. Не беше чудно, че Крисчън изглежда по-зрял от годините си. Той беше. Той имаше свои проблеми със съдбата на света, с които трябваше да се справя.

— Съжалявам, Мак, но нямам какво повече да кажа. Опитах се да се сприятеля с нея. Въпреки че чичовците ми не можах да преведат текста, те знаеха откъде е дошъл, и трябваше да разберем как тя се е добрала до него. Беше фотокопие на страница от древна книга...

— Наречена Шинсар Дъб — Звярът, помислих аз и душата ми потрепери.

— Чудех се дали знаеш за нея. Какво знаеш? Знаеш ли къде е?

Не знаех точно къде е в момента и размахих тази мисъл като щит, когато отговорих с „не“, в случай че той наистина е ходещ, дишащ детектор. Тъй като той проучваше погледа ми твърде напрегнато за мое удобство, добавих бързо:

— Какво стана, когато се опита да се сприятелиш със сестра ми?

— Тя отрязва усилията ми. Беше дълбоко замесена с някой и добих впечатлението, че той е много обсебващ. Не му харесваше да говори с никого.

— Някога срещал ли си го?

— Не. Зърнах го веднъж. Набързо. Не помня много, което ме кара да вярвам, че е бил Фае. Те разбъркват ума ти, ако не искат да ги видиш.

— Каза ли на сестра ми нещата, които току-що ми каза?

— Нямах възможност.

— Ако никога не сте били приятели, как си разбрал, че тя е Шийте зрящ? Как разбра за мен?

— Проследих я няколко пъти — каза той. — Тя винаги гледаше неща, които не бяха там, проучваше празни пространства. Бях отгледан

с истории за Шийте зряци. Семейството ми... си пада по стари митове и науки. Събрах две и две.

— А аз?

Той сви рамене.

— Ти разпитваше из Тринити за нея. Освен това семейството е въпрос на публични архиви, ако знаеш къде да търсиш.

С всичките ми врагове наоколо бих искала тези архиви да бяха унищожени. Бях благодарна, че родителите ми бяха на шест хиляди километра.

— До коя Мрачна светиня беше в близост онази вечер? — попита той небрежно.

— С амулета.

— Лъжа.

Изпробвах го.

— Скиптъра.

— Отново лъжа. И няма такова нещо.

— Прав си. Беше Кутията — казах аз тежко.

— Чакам истината, Мак.

Свих рамене.

— С Шинсар Дъб? — предложих, сякаш го нямах предвид наистина.

Той скочи от стола си.

— Какво? Шегуваш ли се? Не, няма нужда да отговаряш, знам, че не се шегуваш. Каза, че не знаеш къде е.

— Не знам. Видях я да минава.

— Тук? В Дъблин?

Кимнах.

— Изчезна. Нямам представа къде беше... отнесена.

— Кой... — започна Крисчън.

— Здравейте! Какво става?

Погледът на Крисчън се плъзна покрай мен към вратата. Той се вкочани.

— Здравсти, човече! Не те чух да влизаш.

Аз също не бях.

— Откога стоиш там?

— Току-що отворих вратата. Стори ми се, че ви чух да говорите тук.

Обърнах се в стола. Когато заговори за втори път, бях разпознала гласа. Момчето със замечтаните очи, което бях видяла в музея, а после бях срещнала на улицата, когато ме беше разпитвал инспектор Джейни, изпълваше рамката на вратата с мургавата си, замечтана хубост. Беше ми казал, че работи в КДЕ, но го бях изхвърлила от ума си. Подобно на Крисчън, в друг живот бих започнала да излизам на срещи с него на мига. Тогава защо Баронс се оказа този, с когото накрая се целувах?

— Здравей, красиво момиче! Странно е да те видя тук. Светът е малък, нали?

— Здравей! — изчервих се леко. Правя го, когато добре изглеждащи момчета ме наричат красива. Особено сега, когато всеки път щом погледна в огледалото, едва се разпознавам. По ирония, когато светът ти напълно се обърка, всекидневните безсмислени неща внезапно изглеждат като истински перли.

— Познавате ли се? — Крисчън изглеждаше объркан.

— Сблъскахме се един-два пъти — отговорих аз.

— Търсят те в офиса, Крис — каза момчето със замечтани очи. — Ел иска да говори с теб.

— Не може ли да почака? — каза Крис нетърпеливо.

Той вдигна рамене.

— Тя, изглежда, не мисли така. Нещо свързано с присвоени средства или нещо такова. Казах ѝ, че сигурно е счетоводна грешка, но тя си го е навила на пръста.

Крисчън завъртя очи.

— Тази жена е невъзможна! Ще ѝ кажеш ли, че ще дойда след пет минути?

— Разбира се — погледът му се вряза в мен. — Това ли е приятелят, когото спомена?

Поклатих глава.

— Но имаш, нали?

— Дузини, не помниш ли?

Той се засмя.

— Ще се виждаме, красиво момиче. Пет минути, Крис! Знаеш каква е Ел към теб — прокарайки пръст през гърлото си, той се ухили и излезе.

Крисчън забърза към вратата и я затвори.

— Добре, трябва да говорим бързо, защото тази работа ми трябва занаят, а напоследък Ел търси каквато и да е причина, за да ме уволни. Има нещо, което трябва да видиш — той отвори раницата си и извади кожен тефтер, вързан с шнур. — Чичовците ми ме пратиха в Дъблин с причина, Мак. Е, няколко, но само една пряко засяга теб. Наблюдаваме работодателя ти.

— Баронс? Защо? — какво беше научил? Нещо, което да ми помогне да подредя собствените си тревоги кой и какво е той?

— Чичовците ми са колекционери. Но твоят работодател иска всичко, което те се опитват да колекционират през последните няколко години. Той е успял да получи някои от нещата, чичовците ми са се добрали до други, а някои пък са отишли при трета страна — той извади папка от тефтера и ми подаде списание, прегънато отворено на една страница. — Това Джерико Баронс ли е?

Кратък поглед беше достатъчен.

— Да.

Беше почти скрит в сенките, стоеше зад група мъже, но светкавицата беше уловила лицето му в точния ъгъл, за да го окъпе в ярка светлина. Снимката беше на пиксели, но нямаше как да го сбъркам. Баронс е необикновен. Казва, че произхожда от баски и пикти.

Престъпници и варвари. Бях се присмяла, когато ми го каза. Той определено изглежда така.

— На каква възраст, мислиш, че е?

— На тази снимка?

— Не, сега.

— Той е на трийсет. Видях го в шофьорската му книжка — рожденият му ден приближаваше. На Хелюин щеше да стане на трийсет и една.

— Погледни датата на списанието!

Прехвърлих страниците към корицата. Снимката е била направена преди седемнайсет години, което значеше, че трябва да е бил на тринайсет по това време, ако можеше да се вярва на датата от шофьорската книжка. Очевидно не можеше. Никое тринайсетгодишно момче на света не изглежда толкова зряло.

Крисчън ми подаде друго списание, на което имаше събиране на богаташи от висшето общество на гала в Британския музей. Баронс без

съмнение беше и на нея, въпреки че беше извърнат и камерата беше уловила само половината му лице. Същата коса и безупречно ушити дрехи, същото изражение на надменното лице — смесица от скука и хищническо забавление.

Прехвърлих до корицата. Тази снимка е била направена преди четирийсет и една години. Върнах се обратно на снимката и я проучих внимателно, търсейки аномалии. Нямаше. Това или беше Баронс, или някой негов дядо, с когото са били еднояйчни близнаци. Но ако това на снимката беше Баронс, в момента той трябваше да е на седемдесет и една години.

След това Крисчън ми подаде копие от статия във вестник с избледняла черно-бяла снимка на група униформени мъже. Баронс беше единственият, който не носеше униформа. Както и на предишните две снимки, той беше леко извърнат встрани, сякаш се опитваше да се измъкне, преди да щракне фотоапаратът. И както и на предишните две снимки, той не изглеждаше нито ден по-стар или по-млад, отколкото днес.

— Знаеш ли кой е този? — Крисчън сочеше едър, кокалест, около трийсетгодишен мъж в центъра на снимката.

Поклатих глава.

— Майкъл Колинс. Бил е известен ирландски революционен лидер.

— И?

— Бил е убит през 1922 г. Тази снимка е направена два месеца преди да бъде убит — сметнах набързо. Това би значело, че Баронс не е на седемдесет и една. Той беше изключително добре запазен за своите сто и петнайсет години.

— Може би е имал роднини — предложих аз — със силна генетична прилика.

— Не го вярваш — каза той категорично. — Защо хората правят това? Казват неща, на които не вярват дори смътно.

Той беше прав. Не го вярвах. Снимките бяха твърде еднакви. Бях прекарала достатъчно време с Джерико Баронс, за да познавам начина, по който се движат краиците му, начина, по който стои, израженията, които има. На всички тези снимки беше той. Вътре в мен една част застана много неподвижна.

Баронс беше стар. Невъзможно стар. Все още жив, защото е обсебен от Вкопчвач? Беше ли възможно?

— Има ли още такива? — чудех се колко далеч назад са го проследили чичовците на Крисчън. Искях да взема тези снимки с мен, да ги тупна в гърдите на Баронс и да настоявам за отговори, въпреки че знаех, че никога няма да ги получа.

Той погледна часовника си.

— Да, но трябва да тръгвам.

— Остави ми тези за няколко дни!

— Няма начин. Чичовците ми ще ме убият, ако Баронс ги докопа.

Пуснах ги неохотно. Можех да започна сама да търся, след като вече знаех къде да гледам. Не бях сигурна, че имам нужда. Какво значение имаше дали Баронс беше на сто, на хиляда или на няколко хиляди години?

Важното беше, че той не е човек. Въпросът беше: Колко лошо беше това, което беше той?

— Тръгвам за Инвърнес утре и няма да ме има една седмица. Има... неща у дома, за които трябва да се погрижа. Ела да ме видиш следващия четвъртък! Вярвам, че ти и аз можем да си помагаме — той замълча, после каза: — Вярвам, че може би трябва да си помогнем, Мак. Мисля, че целите ни може би са обвързани.

Кимнах, докато излизахме, въпреки че имах съмнения. Превръщах се в истинска сметкаджийка напоследък. Но независимо какво знаеше Крисчън, доколко беше замесен в поддържането на стените между световите или колко много ми харесваше компанията му, беше факт, че той не може да вижда Фае. Това значеше, че в бой щеше да е пречка, че щеше да бъде още един човек, за когото трябва да се тревожа и когото трябва да запазя жив, а напоследък ми беше достатъчно трудно да пазя дори себе си.

Разминавах се с туристи, промъквах се между Момчета носорози и разнообразни Ънсийли и бях на няколко преки от книжарницата, когато, на минаване покрай един от безбройните типични за Темпъл Бар пъбове, погледнах в прозореца и тя беше там.

Алина.

Седеше с група приятели в сепаре с ниски облегалки и надигаше бутилка бира. Свали я и се засмя на нещо, което момчето до нея беше казало.

Затворих очи. Знаех какво беше това, а и той трябваше да се научи на нови номера. Отворих ги и погледнах надолу към себе си. Поне не бях гола.

— В'лане! — казах. Дали някога щях да говоря с него за това!

— МакКайла!

Пренебрегнах отражението на високото, еротично златно създание зад рамото си и в онова древно, чуждо място на Шийте зрящ в мозъка си се фокусирах върху илюзията. „Покажи ми какво е истина!“ — настоях аз. Видението за Алина се пръсна с внезапността на пукнат балон, разкривайки група шумни ръгбисти, празнуващи последната си победа.

Обърнах се и бях цапардосана право в главата със Секс-до-смърт-Фае.

Коленете ми омекнаха, зърната ми се втвърдиха и аз исках секс на тротоара. Секс, наведена на близката кола. Секс, притисната в стената на пъба и на кого му пукаше, ако голата ми петуния се размаже на стъклото, та всички да я видят междуременно?

В'лане е принц от един от четирите Сийли кралски дома и е трудно да гледаш право в него, когато е в пълното си очарование. Той е злато и бронз, кадифе и стомана, а очите му блестят със звездното великолепие на мразовито нощно небе. Той е толкова неземно красив, че кара част от душата ми да плаче. Когато го погледна, жадувам за неща, които не разбирам. Боли ме да бъда докосвана от него. Ужасена съм от допира му. Мисля, че сексът с него може да развали основното сцепление на клетките ми и да ме пръсне на частици така, че да бъде невъзможно да бъда събрана отново.

Ако В'лане е пътепоказател, на него щеше да пише: „О, вий, кои пристъпайте, лична воля всяка тука оставете“ и докато у дома в Ашфорд никога не съм мислила много за воля, тук започнах да мисля, че е единственото нещо, което мога да наричам моя собственост.

Опитах да го наблюдавам с леко периферно зрение. Не помогна. Дрехите ми бяха болезнено задушаваци и се борех с непреодолимия порив да ги премахна.

Принцовеите Фае излъчват суров еротизъм, провокиращ сетивата на жената отвъд всичко, което тя е определена да изживее, превръщайки я във възбудено животно, готово на всичко за секс. И докато това може да звучи като обещание за най-перверзните лудории

и най-невероятните оргазми в живота ви, Фае не разбират основни човешки понятия като смърт. Времето няма значение за тях, те нямат нужда да се хранят или да спят, а сексуалният им апетит за човешки жени е огромен. Всичко това води до един неизбежен изход: Жена, попаднала в магията на Фае принц, обикновено бива чукана до смърт. Ако оцелее, става При-я — пристрастена празнота от ненаситни сексуални нужди, която съществува с една-единствена цел — да служи на своя господар, а кой е той зависи от това кой понастоящем ѝ дава секс.

При първите ми няколко срещи с В'лане бях започнала да се събличам там, където стоях. Ставах все по-добра в устояването, защото хващах ръката си всеки път, щом тръгнеше към края на пуловера ми, преди да започна да го издърпвам през главата си. Все пак не бях сигурна колко дълго мога да я удържа.

— Заглуши го! — настоях.

Бавна усмивка изви устните му.

— Аз съм заглушен. Каквото и да усещаш, не идва от мен.

— Лъжеш! — набързо премислих обвинението на Крисчън, че мисля за секс с някого. В'лане не беше някой. Той беше нещо.

— Не лъжа. Ти ми даде ясно да разбере, че няма да търпиш да те... принуждавам със секс. Може би ти си... как го казвахте вие хората... разгонена?

— Казваме това за животни, не за хора.

— Животни, хора, каква е разликата?

— Сийли, Ънсийли, каква е разликата?

Сребърни снежинки кристализираха във въздуха между нас, вледенявайки нощта с кралско недоволство.

— Разликата е твърде огромна, за да го разбере твоят хилав ум.

— Същото е.

— Ти не си гола, на ръце и колене, предлагайки ми красивия си малък задник, МакКайла, което правиш, когато използвам Шидбаджай върху теб. Искаш ли напомняне?

— Опитай и ще те убия!

— С какво?

Дръпнах рязко ръка от копчето отзад на полата и потърсих Копието, прибрано в кобур под ръката, но го нямаше. Беше го взел и

предишния път, когато се бяхме срещнали. Исках да знам как го прави. Трябваше да открия начин да го спра.

Той закри в кръг около мен. Докато завърши кръга, погледът му беше станал леден като нощния въздух.

— Какво си правила, Шийте зрящ? Миришеш различно.

— Използвам нов овлажнител — можеше ли да подуши скорошната ми канибализация с представител от неговата раса? Вече не страдах от драматичния ѝ ефект, но дали беше останало петно по кожата ми, както беше потъмняла друга, по-малко веществена част от мен? Бях яла Ънсийли, не Сийли. Щеше ли да има разлика за него? Съмнявах се.

Основното беше, че бях яла Фае, за да открадна силата на Фае. И че току-що бях нахранила друг човек с тях. Никога не бих признала никой от тези факти на никое Фае.

— Харесва ли ти? — казах бодро.

— Ти си безсилна да ми се противопоставиш, но все пак стоиш пред мен, изпълнена с неподчинение. Защо?

— Може би не съм толкова безсилна, колкото мислиш — какво би ми направило хапка от Сийли кралска плът? Щях да разбера, ако се наложеше. Със сигурност бих могла да го Нулирам за достатъчно дълго, за да впия зъби някъде. Тази мисъл беше прекалено изкушаваща. Цялата тази сила... моя с една мъничка хапка. Или десет. По начало не бях сигурна колко точно трябва да изям, за да получа суперсила, когато не съм смъртоносно ранена.

Той ме огледа за момент, после се засмя и звукът внезапно ме накара да се чувствам разпалена и пиана от еуфория.

— Престани! — изсъсках. — Спри да подсилваш чувствата ми!

— Аз съм каквото съм. Дори когато „се заглушавам“, както ти казваш, присъствието ми завладява обикновените човеци...

— Глупости! — прекъснах го. — Когато коленичи на брега във Фае и ме докосна, усещането беше като на мъж и само като на мъж — не беше съвсем вярно, но беше много по-добре от това. Той можеше да се намали много повече, ако искаше. — Знам, че можеш да го направиш. Ако искаш помощта ми за намирането на Шин... ъъ... Книгата, го изключи и го изключи докрай! Сега. И го дръж изключено и занапред!

Бях прихванала суеверието от Дани — младата Шийте зряща, която бях срещнала наскоро и която ме беше предупредила да не хвърлям определени думи на вятъра, ако не искам да бъдат проследени обратно до мен, затова сега, когато говорех за Шинсар Дъб на глас, особено на улицата и особено нощем, се опитвах да я наричам просто „Книгата“.

В'лане потрепна, проблясна в яркбяло, после избледня и отново стана солиден. Опитах се да не зяпна. Изчезнаха робите с цветовете на дъгата, очите, които прогаряха с хиляди звезди, тялото, което излъчваше огъня на Ерос. Пред мен стоеше мъж в избелели дънки, кожено яке и ботуши — най-сексапилният мъж, който бях виждала някога. Златен, секси ангел, без крила. С този В'лане можех да се справям. С този Фае принц наоколо можех да задържа дрехите върху тялото си.

— Повърви с мен! — предложи ми той ръката си.

Шийте зрящ да върви с Фае? Инстинктите ми крещяха „не“.

— Ще те Нулирам, ако те докосна.

Той помисли за момент, сякаш обсъждаше дали да говори. После се опита да демонстрира пренебрежение, като сви рамене, но не се получи добре. Човешките жестове само го караха да изглежда още по-чужд.

— Само ако желаш, МакКайла. Желанието да нулираш или инстинктът да се защитиш трябва да са налични. Ако нямаш желание да го направиш, можеш да ме докоснеш — той замълча. — Не познавам друг Фае, който да позволява такава интимност и такъв риск. Говориш ми за доверие. Давам ти го. След като ме докоснеш, може да промениш намерението си и аз ще бъда зависим от твоята милост.

Това ми харесваше — да бъде зависим от моята милост. Поех ръката му. Беше мъжка ръка — топла, силна, нищо повече. Сплетох пръсти с неговите. Не се бях държала за ръка с никого от дълго време. Усецането беше хубаво.

— Ти прекара известно време в моя свят — каза той, — сега аз ще прекарам малко време в твоя. Покажи ми какво обичаш толкова силно, че би умряла за него! Научи ме на човешките начини, МакКайла! Покажи ми защо би трябвало и аз да съм загрижен!

Да науча на нещо древно създание, което в най-новото си прераждане беше на възраст сто четирийсет и две хиляди години? Да

му покажа защо трябва да е загрижен за нас? Да бе! А аз съм родена вчера.

— Никога не спираш, нали?

— Никога не спирам какво? — каза той невинно.

— Да се опитваш да прелъстяваш. Просто сменяш тактиката. Не съм глупава, В'лане. Не бих могла да те науча да си загрижен за нас и за милион години. Но знаеш ли какво наистина ме вбесява? Не би трябвало да оправдавам съществуването си пред теб или пред някой друг Фае. Ние сме били тук първи. Имаме право на тази планета. Вие нямате.

— Ако силата дава правото, ние имаме всичкото право над този свят, което ни трябва. Можехме да изтребим вашия вид много отдавна.

— Тогава защо не го направихте?

— Сложно е.

— Аз слушам.

— Дълга история.

— Имаме цяла нощ.

— Решенията на Фае не са нещо, което хората могат да знаят или да разбират.

— Ето отново ми пробутваш превъзходство. Не можеш да се престориш на добър за повече от няколко секунди.

— Не се преструвам, МакКайла. Опитвам се да те опозная, да спечеля доверието ти.

— Можеше да спечелиш част от доверието ми, ако беше наоколо, когато имах нужда от теб. Защо не ме спаси? — настоях аз. Бях белязана от адското време под Бърен по начин, който не разбирах напълно и въпреки че тялото ми се беше излекувало и се чувствах по-силна от всякога, не бях сигурна, че съм по-добре. — Едва не умрях. Умолявах те да дойдеш.

Той спря рязко и ме завъртя с лице към него. Тялото му беше топло и солидно като моето, но очите му блестяха с нечовешки огън.

— Умолявала си ме? Викаше ли името ми? Призоваваше ли ме?

Завъртях очи.

— Ако бях, сигурно щеше да ме чуеш — мушнах пръст в гърдите му. Това прати еротични вълни обратно по ръката ми. Дори „изключен“, той ме възбуждаше. — Важната част е, че едва не умрях.

— Ти си жива. Какъв е проблемът?

— Страдах ужасно, това е проблемът.

Той хвана ръката ми, преди да го мушна отново, обърна я и прокара устни по вътрешната страна на китката ми, после захапа силно. Измъкнах я, а кожата ми пареше.

— Такава гола, беззащитна китка — каза той. — Колко пъти ти предлагаш Гривната на Крус? Тя не само щеше да предотврати низши Ънсийли да те наранят, с нея щеше да ме призовеш и аз щях да те спася. Казах ти го на първата ни среща. Предложих ти моята защита многократно. Ти ми отказваше всеки път.

— Една гривна може да бъде свалена — звучах горчиво, защото бях огорчена. Бях научила този урок по трудния начин.

— Не и тази... — той затвори уста, но беше твърде късно. Беше се изпуснал. Всемогъщият принц В'лане от Високомерните Фае се беше изпуснал.

— Нима? — казах сухо. — Значи ако веднъж се окаже на ръката ми, оставам с нея завинаги. Това е мъничката неудобна уловка, която така и не ми спомена преди?

— За твоя собствена безопасност. Както ти каза, една гривна може да бъде свалена. Как би ти помогнало това? По-добре е да не може да бъде свалена.

Баронс и В'лане използваха един и същи номер — опитваха се да сложат своя перманентен знак върху мен. Баронс беше успял. Проклетата да бях, ако успееше и В'лане. Освен това бях съвсем сигурна, че Малуш с радост би срязал ръката ми, за да премахне гривната, а това ме караше да се чувствам истински щастлива, че не бях я носила.

— Искаш ли да ти се доверя, В'лане? Дай ми друг начин да те призовавам! Начин, който няма да ми струва нищо.

Той се засмя презрително.

— И да направя един Фае принц отговорен пред Шийте зрящ?

— Позволи ми да ти покажа една перспектива! Видях Книгата отново онази вечер и нямах начин да се свържа с теб.

— Видяла си я? Кога? Къде?

— Как да те призовавам?

— Позволяваш си твърде много, Шийте зрящ.

— Искаш много, Фае.

— Не толкова, колкото бих могъл.

Губеха ли ми се няколко секунди или той се беше навеждал поблизо през цялото време? Устата му беше на сантиметри от моята. Можех да усетя дъха му по кожата си. Миришеше на екзотични, опияняващи подправки.

— Назад, В'лане! — предупредих го.

— Подготвям се да ти дам начин да ме призоваваш, човеко. Стой неподвижна!

— Целувка? Моля те! Не съм толкова...

— Името ми на езика ти. Не мога да те науча да го казваш. Хората не притежават способността да оформят такива звуци. Но аз мога да ти го дам. С устата си мога да го поставя на езика ти. Тогава ще трябва само да освободиш името ми на вятъра и аз ще се появя.

Той беше толкова близо, че усещах горещината на тялото му като слънчева светлина по кожата си. Нищо ли не беше просто? Не исках гривната. Не исках целувка. Исках хубави, нормални начини за комуникация.

— Какво ще кажеш за мобилен телефон?

— Няма кули във Фае.

Присвих очи.

— Пошегува ли се току-що?

— Ти вървиш сред най-лошите от моя вид, но трепериш от възможността за една проста целувка.

— Не треперя. Виждаш ли нещо да трепери тук? — пъгнах треперещите си ръце в джобовете и го изгледах с равен, самонадеян поглед. Съмнявах се, че нещо от В'лане е просто. Особено целувка. — Какво ще кажеш за мистичен клетъчен телефон, който не използва кули? — притиснах го. — Със сигурност при всичката мощ, за която говориш с такова самодоволство, можеш да създадеш...

— Млъкни, МакКайла! — той сграбчи шепа къдрици на тила ми и ме дръпна към себе си. Не можах да извадя ръцете си от джобовете достатъчно бързо, затова се забих в гърдите му. Помислих дали да не го Нулирам, но ако наистина щеше да ми даде начин да се свързвам с него, го исках. Беше част от плана ми да разнообразя играта. Исках цялото подкрепление, всички потенциални оръжия и шансове, които можех да получа. Ако отново попаднех в затруднение, както бях под Бърен, В'лане можеше да ме спаси за секунди. Беше отнело на Баронс

часове, докато ме открие и стигне до мен, следвайки сигнала от татуировката ми.

И като говорим за това...

Кокалчетата на В'лане докоснаха основата на черепа ми, където Баронс ме беше дамгосал. Очите му се свиха и той вдиша рязко. За миг изглеждаше, че трепти, сякаш се мъчеше да запази формата си и да не се върне към друга.

— Позволяваш неговия знак върху тялото ти, но отказваш моя?
— изсъска и склучи устни върху моите.

Кралските ловци са особено ужасяващи за Шийте зрящите, защото знаят къде живеем вътре в главите си. Те инстинктивно знаят точно къде да намерят малкото уплашено дете във всички нас.

Сийли принцовете също знаят къде живеем, но те търсят зрялата жена. Те ни хващат в собствените ни тела, проследявайки ни без милост в най-тъмните ъгълчета на нашето либидо. Те могат да прелъстят Мадоната, те прославят курвата. Те обслужват сексуалните ни нужди неуморно, тъпчат се с нашата страст, увеличават я и ни я запращат обратно хилядократно. Те са господари на всички наши желания. Те познават границите на нашите фантазии; отвеждат ни до ръба и ни оставят там да висим на нокти над бездънния пролом, умолявайки за още.

Езикът му докосна моя. Нещо горещо и наелектризиращо разтърси устата ми и продупчи езика ми. Изду се в мен, изпълвайки устата ми. Задавих се с него и получих незабавен оргазъм, толкова горещ и наелектризиращ, колкото това, което току-що беше направил на езика ми. Удоволствието премина на вълни през тялото ми с такава остра прецизност, че костите ми се разтопиха и се превърнаха във вода. Щях да се срина, но той пое теглото ми и за няколко мига се озовах в едно призрачно, нереално място, където неговият смях беше черно кадифе, а нуждите му бяха огромни като нощта, после отново бях чиста и себе си.

Имаше нещо могъщо и опасно в устата ми, на езика ми. Как се предполагаше да говоря с него?

Той се отдръпна.

— Дай му минутка! Ще се успокои.

Успокои се с цялата изтънченост на множество оргазми на върха на стоманен шип; удоволствие, неотделимо от болката. Вторичните

трусове ме разлюляха. Взирах се в него, по-разтърсена от докосването му, отколкото исках да призная.

Той вдигна рамене.

— Заглуших се много. Можеше да е много по-... каква е вашата дума? Травматизиращо. Хората не са създадени да носят име на Фае на езика си. Какво е усещането, МакКайла? Имаш част от мен в устата си. Искаш ли друга? — той се усмихна и знаех, че няма предвид дума или каквото беше това, което лежеше там намотано, почти задрямало в порцеланова клетка.

Когато бях на четиринайсет, счупих зъб на тренировка на мажоретките. Зъболекарят ми беше в отпуска и минаха почти две седмици, преди да ми го поправи. По време на безкрайното чакане, езикът ми непрестанно опипваше нащърбените краища на емайла. Точно такава беше усещането сега. Имах нарушение в устата и исках да го изстържа, защото беше грешно, не му беше мястото там, а докато беше на езика ми, нямаше да мога да изстържа принца Фае от ума си.

— Кара ме да искам да се изплюя — казах хладно.

Лицето му се стегна, а температурата спадна толкова рязко, че дъхът ми заледи нощния въздух.

— Аз те почетох. Никога преди не съм давал такъв дар. Не го омаловажавай!

— Как да го използвам?

— Ако имаш нужда от мен, отвори уста и аз ще бъда там! — не го видях да се движи, но внезапно устните му бяха до ухото ми. — Не казвай на никого, че съм ти го дал! Спомени го и ще си го взема! — той изчезна, преди да свърши да говори. Думите му затанцуваха във въздуха като усмивката на Чеширския котарак.

— Хей! Мислех, че искаше да знаеш за Шинсар Дъб! — бях толкова стресната от рязкото му заминаване, че говорих, без да мисля. Съжалих на мига. Думите ми увиснаха натежали като влагата в Джорджия нощем. Шинсар Дъб, изглежда, отекна шипящо, свистейки на нощния вятър, надбягвайки се с мрака и внезапно имах чувството, че съм отпечатала червен X върху себе си.

Нямах представа къде беше отишъл В'лане или защо беше изчезнал толкова внезапно, но реших, че ще е мъдро и аз да направя същото.

Преди да успея да помръдна, една ръка стисна рамото ми.

— Аз искам, госпожице Лейн — каза Баронс мрачно. — Но първо искам да знам защо го целуваше, мамка му!

ЧЕТИРИ

Обърнах се намръщена. Баронс има навик да изскача без предупреждение, когато най-малко очаквам и в най-неудобните моменти. Огледах го бавно — единственият начин да го гледам. Като цяло, той дразнещо присъства в пространството, което заема, сякаш десетократно по-голям мъж заема нормално пространство. Чудя се защо. Дали е защото има Ънсийли в себе си? Чудя се колко стар е наистина.

Би трябвало да се боя от него. И понякога посред нощ, когато съм сама и мисля за него — особено когато си го представям как носи тялото на мъртвата жена и изражението на окървавеното му лице — съм.

Но когато стои пред мен, не съм.

Чудя се дали е възможно някой да направи някакво „сковаващо“ заклинание, да създаде толкова съвършено обаяние, че да заблуди всички сетива, дори тези на Шийте зрящ.

— Имаш нещо на ревера — потупах го аз. Той също така е педантичен, не търпи мъх или петна по дрехите си, но тази вечер от лявата страна на тъмния му костюм имаше лъскаво петно. Потупвах... мъж, поради липса на по-добра дума... който имаше несметни рождени дни и минаваше през Ънсийли Светини, разнасящ трупове. Беше толкова абсурдно, колкото да четкам зъбите на вълк или да се опитвам да слагам гел на козината му. — И не го целувах.

„И искам да знам какво, по дяволите, правеше с онази жена в огледалото“ — помислих. Но не го казах. Има правен термин, който баща ми обича да използва: *res ipsa loquitur* — нещото говори само за себе си. Знаех каквото знаех и вече го наблюдавах. Както и гърба си. Много внимателно.

Той избута ръката ми.

— Тогава защо езикът му беше в устата ти? Може би провеждаше клиничен тест на рефлекса ти за гадене? — той се усмихна, но не мило. — Какъв е твоят рефлекс, госпожице Лейн? Чувствителна ли си?

Баронс обича да използва сексуални намеци, за да се опита да ми затвори устата. Струва ми се, че очаква добре възпитаната южняшка красавица в мен да си помисли „Пфу!“ и да отстъпи. Понякога наистина си го мисля, но не отстъпвам.

— Не гълтам, ако това ме питаш — пуснах му твърде сладка усмивка.

— Не ми изглеждаше така. Мисля, че гълташ. Езикът му беше на половината път до Китай, а ти все още го поемаше.

— Ревнуваш ли?

— Това би загатнало емоционално вложение. Единственото вложение, което имам в теб, е моето време, за което очаквам голяма отплата. Разкажи ми за Шинсар Дъб!

Погледнах ръката си. От ревера му беше станала мокра. Завъртях я към светлината. Червеното изглежда черно нощем. Подуших. Миришеше на стари монети. Боже, кръв! Никаква изненада нямаше тук.

— Да не си се бил? Не, нека позная! Отново си спасил ранено куче? — казах сухо. Той използва това извинение предишния път.

— Потече ми кръв от носа.

— Кръв от носа, петунията ми!

— Петуния?

— Задник, Баронс. Такъв като теб.

— Книгата, госпожице Лейн!

Погледнах в очите му. Имаше ли Вкопвач там? Нещо много старо отвърна на погледа ми.

— Няма нищо за казване.

— Защо извика след него?

— Не съм го виждала от последния път, когато видях Книгата. Държа В'лане информиран. Не си единствената акула в морето.

Той ме дари с презрителен поглед.

— Основната природа на един Фае принц е да пороби някоя жена със секс, госпожице Лейн. Основната природа на жената е да бъде поробена. Опитай се да се издигнеш над това!

— О, не е в природата на жената да бъде поробена! — всички жени се надигнаха в мен, готови за битка.

Той се обърна и си тръгна.

— Ти носиш моята дамга, госпожице Лейн — долетя през рамото му, — а ако не бъркам, сега носиш и неговата. Кой те притежава? Не мисля, че си ти.

— Аз съм! — извиках на оттеглящия му се гръб, но той вече беше стигнал средата на улицата и изчезваше в мрака. — Не нося неговата дамга! — носех ли я? Какво точно беше поставил в езика ми В'лане? Свих юмруци и се загледах след Баронс.

Зад мен се приближаваше войнствен звук от стъпки. Инстинктивно посегнах за Копието. Беше пак там, където трябваше да бъде, прибрано в кобура под ръката ми. Трябваше да разбера как го вземаше В'лане. Беше ли го върнал, докато ме целуваше? Нямах ли да усетя? Можех ли да убедя Баронс да го защити, за да не може да ми бъде отнето? Той, изглежда, имаше интерес да го нося.

Отряд грозни сивокожи Момчета носорози мина покрай мен с маршова стъпка и аз се заех да ровя в чантата си, отчасти за да спра да ги гледам, да ги броя и да се опитвам да преценя дали са нови в града, или съм ги виждала и преди, отчасти за да задържа лицето си скрито в сянка. Изобщо нямаше да съм изненадана, ако лорд Господар беше разпространил плакат ТЪРСИ СЕ за мен с подробна скица. Вероятно беше време отново да променя косата си, да започна да нося бейзболна шапка или перуки.

Продължих пътя си към книжарницата. Не беше убягнало от напоения ми с оргазми мозък, че В'лане изчезна в мига, в който Баронс се появи. Може би Баронс не беше Вкопвач, а дори още по-лошо, Ънсийли, каквото още не бях срещала. В свят, който ставаше все по-мрачен с всеки ден, Баронс, изглежда, с лекота държеше всички чудовища на разстояние.

Защото той беше най-голямото, най-лошото чудовище от всички ли?

В понеделник сутрин се събудих бавно и трудно.

Повечето сутрини скачам от леглото. И въпреки факта, че животът ми не е такъв, какъвто го искам, той е единственият, който имам и се опитвам да изцедея всичко ценно от него. Но някои сутрини, независимо от най-добрите ми намерения да се гмурна в деня и да сграбча колкото е възможно повече щастие, дори ако то се изразява

само в едно перфектно лате с напръскана с канела пяна или в двайсетминутен танц из книжарницата с моя айпод, се събуждам с усещането, че съм натъртена и обвита с остатъците от лош сън, който не се отлепва от мен през целия ден.

Тази сутрин беше точно такава.

Отново бях сънувала съня за красивата умираща жена.

И след като го бях сънувала, не можех да повярвам, че толкова дълго бях забравила за него. Като дете с години го сънувах отново и отново. Толкова често, че бях започнала да бъркам подробностите с реалността и бях започнала да очаквам да я видя някъде, когато съм будна.

Нямах представа какво не е наред с тъжната жена, а само че е нещо ужасно и бих дала дясната си ръка, всичко, може би дори двайсет години от живота си, за да я спася. Нямах закон, който не бих нарушила, морален кодекс, който не бих потъпкала. Сега, след като знаех, че с Алина сме осиновени, се чудех дали беше не сън, а спомен, роден в детството ми и потиснат, спомен, който се измъкваше през нощта, когато не можех да го контролирам.

Дали тази красива, тъжна жена беше нашата биологична майка?

Дали ни беше изоставила, защото знаеше, че умира, и дали тъгата ѝ не беше родена от болката, че е принудена да ни даде на нови родители?

Но ако е трябвало да ни даде, защото е умираше, защо ни е пратила толкова далеч? Ако наистина бях О'Конър, както Роуина — Великата повелителка на Шийте зрящите, твърдеше, изглеждаше вероятно Алина и аз да сме родени в Ирландия. Защо майка ни би ни пратила извън страната? Защо да не ни остави да бъдем отгледани от хора, които биха ни научили да познаваме нашето наследство и да ни внедрят като останалите Шийте зрящи?

Защо е принудила осиновителите ни да се закълнат да ни отгледат в малък град и никога да не ни позволяват да ходим в Ирландия?

От какво се беше опитвала да ни опази? Или какво се беше опитвала да опази от нас?

Има ли други спомени, които детският ми ум е блокирал? Ако е така, трябваше да ги откроя, да ги освободя и да си спомня.

Отидох в банята и пуснах душа. Завъртях кранчето в най-гореща позиция и оставих врялата струя да изпълни с пара въздуха. Треперех и бях замръзнала. Дори като дете сънят винаги ме караше да се чувствам така. Беше злокобно студено там, където беше умиращата жена, а сега и аз бях ледена.

Понякога сънищата ми са толкова истински, че е трудно да повярвам, че са просто странстване на подсъзнанието из своеобразна карта, която няма истински север. Понякога изглежда сякаш Страната на сънищата е истинска земя, която съществува някъде на конкретни географски ширина и дължина със собствени правила и закони, коварни терени и опасни обитатели.

Казват, че ако умреш в сън, сърцето ти спира в истинския живот. Не знам дали е истина. Не познавам никой, който е умрял в съня си, за да го попитам. Може би защото всички те са мъртви.

Горещата струя почисти кожата ми, но остави психиката ми обвита. Не можех да насапунисам чувството, че денят ще бъде наистина гаден.

Нямах представа точно колко гаден.

В един от курсовете по психология в колежа научих за зоните на комфорт.

Хората обичат да ги откриват и да стоят в тях. Една зона на комфорт може да бъде състояние на ума. Вярата в Бог е зона на комфорт за много хора. Не ме разбирайте погрешно! Не отхвърлям вярата. Просто не мисля, че трябва да я имате само защото ви кара да се чувствате в безопасност. Смятам, че трябва да я имате, защото вярвате. Защото някъде дълбоко в себе си знаете, че отвъд двусмислиците има нещо по-велико, по-мъдро и безкрайно по-обичащо, отколкото сме способни да разберем, което е заложило на Вселената и което се интересува как ще се обърнат нещата. Защото усещате, че независимо колко упорито силите на мрака се опитват да поемат властта, има Контрол.

Това е моята зона на комфорт.

Но зоните на комфорт може да бъдат и физически места. Като любимия фотьойл на баща ви, който майка ви все заплашва да прати на боклука. Той има хлътнали пружини, изтъркана тапицерия и някаква

гаранция за справяне с грижите, защото в момента, в който се настани в него вечер, баща ви се отпуска. Или като кътчето за закуска, което се огрява от слънцето под перфектен ъгъл всяка сутрин, докато майка ви сърба кафето си и тя някак сияе, докато седи там. Или като розовата градина, която възрастният ви съсед подрязва до съвършенство и въпреки знойната лятна жега изпраща деня с усмивка.

Моята е книжарницата.

Вътре съм в безопасност. Докато лампите светят, никакви Сенки не могат да влязат. Баронс е защитил сградата от враговете ми: от лорд Господар; от Дерек О'Баниън, който ме иска мъртва заради кражбата на Копието и убийството на брат му; от ужасяващо сатаничните Ънсийли Ловци, които проследяват и убиват Шийте зрящи на общо основание; от всички Фае и дори от В'лане. И ако по някаква случайност нещо наистина влезе, имам цял арсенал, залепен по тялото ми, и съм скрила оръжия, фенерчета, дори светена вода и чесън на стратегически места из магазина.

Нищо не може да ме нарани тук. Е, с изключение на самия собственик, но ако той реши да ме нарани, това няма да е, преди да съм му свършила работа. А тъй като съм далеч от откриването на Книгата, той е далеч от подобна идея. Има някаква степен на комфорт в това.

Искате ли да опознаете някого? Имам предвид наистина да го опознаете. Отнемете му зоната на комфорт и вижте какво ще стане!

Знаех, че не бива да съм на третия етаж да каталогизирам книги със зарязана каса и отключена предна врата два етажа под мен, но времето се точеше бавно и защитите ми бяха паднали. Беше през деня и аз бях в книжарницата. Нищо не би могло да ме нарани тук.

Когато звънецът на предната врата издрънча, аз извиках: „Веднага слизам“ и поставих книгата, която бях на път да опиша, легнала на полицата, за да си отбележа мястото. После се обърнах и забързах по стълбите.

Нещо, което имах чувството, че е бейзболна бухалка, ме удари по пиццалите, докато преминавах покрай последния ред от библиотеки. Полетях с главата напред по дървения под. Едно банши се озова на гърба ми и се опита да сграбчи китките ми зад мен.

— Хванах я! — извика баншието.

Петунията ми, ако беше! Не съм толкова мила, колкото бях. Извъртях се, сграбчих шепа от косата ѝ и дръпнах достатъчно силно, за да ѝ осигуря главоболие.

— Оу!

Жените се бият различно от мъжете. Не можете да ме накарате да нараня женски гърди за нищо на света. Знаем колко са болезнени моите собствени, когато съм в ПМС^[1]. Освен това храним бебета с тях. Използвах шепата с нейна коса като лост, извъртях я, тръшнах я по гръб на пода и я сграбчих за гърлото. Почти я задуших, когато второ банши се озова на гърба ми, но този път усетих приближаването ѝ и ръгнах с лакът, заковавайки я точно в корема. Тя се преви и се изтъркаля. Трета скочи към мен и аз я фраснах в лицето. Носът ѝ изпука под юмрука ми и шурна кръв.

Появиха се още три жени и боят стана наистина злобен, а аз изгубих всички илюзии, че жените се бият различно, или че са по-милият и по-нежният пол. Не ми пукаше къде удрям, стига ударите ми да улучват и да чувам тупвания и пъшкания. Колкото по-силни, толкова по-добре. Шест срещу една не беше честна игра.

Усещах как се променям, като в онзи ден в склада в Мрачната зона, когато с Баронс за първи път се бихме рамо до рамо срещу слугите на лорд Господар и срещу Малуш. Усещах как се превръщам в сила, с която трябва да се съобразяват, опасност в правото си, дори без мрачната помощ на плътта на Ънсийли. Но все пак това не ме спря да си мечтая да имах хапка под ръка.

Усещах се как се превръщам в Шийте зрящ, как ставам по-силна и по-корава, как се движа по-бързо, отколкото би могъл човек, как удрям с точността на обучен снайперист, с уменията на професионален убиец.

Единственият проблем беше (техните зелени униформи на Корпорация „Бързи пощи“ ги издаваха), че те също бяха Шийте зрящи.

Бойните сцени във филмите ме отегчават и след като аз разказвам тази история, ще превъртя напред, без да изпадам в подробности. Те ме превъзхождаха числено, но по някаква причина, изглежда, се страхуваха малко от мен. Роуина сигурно ги беше пратила и вероятно им беше казала, че съм свирепа и непредвидима.

Не правете грешка! Биха ме. Шест Шийте зрящи е армия и те ми наричаха петунията по шест различни начина, но не успяха да ме

повалят.

Колко рязко може да се промени една ситуация от лоша към фатална, оставяйки ви да мислите: „Чакай малко! У кого е дистанционното? Къде е бутонът за връщане? Може ли да се върна назад само три жалки секунди и да направя нещата по по-различен начин?“

Нямах намерение да я убивам.

Просто щом проумях, че са Шийте зряци, се опитах да говоря с тях, но никоя не ме слушаше. Те бяха решени да ме пребият до безсъзнание, а аз бях също толкова решена да не бъда пребита до безсъзнание. Нямах да им позволя да ме завлекат в манастира против волята ми. Щях да го направя при моите условия, както и когато се чувствах в безопасност, а след тази коварна засада на Роуина, това може би нямах да стане никога.

После започнаха да търсят Копието ми, да ме мушкат и да ме ръчкат в опит да разберат дали го нося и нещо в мен се пречупи. Осъзнах, че Роуина беше пратила моите собствени хора след мен — не за да ме заведат, а за да ми отнемат оръжието, сякаш тя имаше правото! Аз бях тази, която го открадна. Аз бях тази, която плати за него с кръв. Нима тя мислеше да ме остави беззащитна? Само през трупа ми! Никой нямах да ми отнеме трудно спечелената сила.

Бръкнах под якето, за да го извадя и да го размахам заплашително, за да ги накарам да отстъпят и да се вслушат в разума. И докато го вадах рязко от кобура, брюнетката с бейзболна шапка скочи към мен и се блъсна в Копието. Силно.

— О! — каза тя, а устните ѝ замръзнаха в кръглата форма на думата. Тя примигна и се изкашля. Кръв разцъфна на езика ѝ и оцапа зъбите ѝ.

Погледнахме надолу към ръката ми, към кръвта на раираната ѝ блуза и към Копието, забито в гърдите ѝ. Не знам кой беше повече озадачен. Исках да го пусна и да се отдръпна колкото мога от ужасното нещо, което ѝ беше сторило (от тези студени сантиметри убийствена стомана), но дори при такива обстоятелства не можех да се принудя да пусна Копието. То беше мое. Моето спасително въже. Моята единствена защита из тези опасни, мрачни улици.

Клепките ѝ трепнаха и тя внезапно изглеждаше... сънена, което, предполагам, не е толкова странно. Смъртта е великият сън. Тя

потръпна и се дръпна назад, извивайки се. Кръв бликна от отворената рана, а аз стоях там и държах запушалката. Зелена слуз от Ънсийли беше едно. Това беше човешка кръв — по блузата ѝ, по панталоните ѝ, по мен, навсякъде. Беше ми горещо и студено едновременно. Твърде много паникьосани мисли се блъскаха в ума ми и го замъгляваха. Посегнах към нея, но очите ѝ се затвориха и тя се препъна назад.

— Ще повикам линейка — извиках.

Две от Шийте зрящите я хванаха, докато падаше, и я поставиха нежно на пода, кряскайки заповеди една на друга.

Бръкнах за мобилния телефон.

— Какъв е спешният номер тук? — трябваше да го знам. Не го знаех. Тя беше неподвижна, твърде неподвижна. Лицето ѝ беше бяло, очите затворени.

— Твърде късно е за това — изръмжа едната от тях към мен.

Майната ѝ на медицинската помощ!

— Мога да намеря друго, което да я спаси — извиках. Трябваше да запазя глупавите сандвичи. Какво си бях мислила? Факт беше, че вероятно трябваше да започна да разнасям парчета живи Ънсийли с мен навсякъде. — Дръжте я да не мърда! — щях да изтичам навън, да сграбча най-близкото мрачно Фае, да го довлека тук и да я нахраня с него. Тя щеше да се оправи. Щях да поправам това. Тя нямаше да умре. Не можеше да го направи. Ънсийли щеше да я спаси. Когато хукнах към стълбите, една от тях ме сграбчи и ме дръпна назад.

— Тя е мъртва, шибана идиотка! — изсъска. — Твърде късно е. Ще си платиш за това! — тя ме блъсна силно и аз се забих в една библиотека.

Втречих се в облячените в зелено жени, струпани около тялото, и бъдещето ми проблясна пред очите ми. Щяха да се обадят на полицията. Щяха да ме арестуват. Джейни щеше да ме заключи и да изхвърли ключа. Нямаше да повярва на самозащитата, особено не с крадено, древно копие. Щеше да има процес. Родителите ми щяха да долетят. Това щеше да унищожи каквото беше останало от тях — едната дъщеря гние в гроба, другата в затворническа килия.

Те се събраха и започнаха да я носят към стълбите, за да я свалят на долния етаж.

Те разбъркваха местопрестъплението! Ако имах някаква надежда да докажа невинността си, щеше да ми трябва непокътната.

— Не мисля, че трябва да го правите. Няма ли да повикате полиция? — сигурно можех да се измъкна от страната, преди да го направят. Може би Баронс можеше да оправи това. Или В'лане. Имах приятели на високи места. Приятели, които ме искаха жива и свободна, за да изпълнявам заповедите им.

Една от жените ми хвърли убийствен поглед през рамо.

— Оглеждала ли си добре Гарда напоследък? Освен това хората не ни контролират — присмя ми се тя. — Ние сами се контролираме. Винаги сме го правили. Винаги ще го правим — имаше очевидна заплахата в думите ѝ.

Мушнах глава над парапета и загледах, докато те се появиха долу. Една от тях погледна нагоре към мен.

— Не се опитвай да заминеш! Ние просто ще те намерим — изсъска тя.

— О, вземете си номер и се наредете на опашката! — промърморих, когато те тръгнаха вратата.

— Трябва ми кола — казах на Баронс, когато влезе през предната врата същата вечер, малко след девет.

Той носеше изящно ушит костюм, безукорна бяла риза и кървавочервена вратовръзка. Тъмната му коса беше зализана назад над красивото му лице. Диамантени копчета за ръкавели блестяха на китките му. Тялото му бръмчеше от енергия и зареждаше въздуха около него. Очите му бяха стряскащо бляскави, неспокойни, стрелкащи се навсякъде.

Бях усетила това тяло върху моето, бях фокусът на този поглъщащ взор. Опитвам се да не мисля за това. Вътре в мен имам кутия, която не беше съществувала преди. Никога преди не съм имала нужда от нея. Тя е в най-дълбокия, най-тъмния ъгъл на съзнанието ми и е херметическа, звукоизолирана и заключена с катинар. Там държи мисли, с които не знам какво да правя, които могат да ми навлекат неприятности. Яденето на Ънсийли бръмчи от вътрешната страна на този капак непрестанно. Опитвам се да държа и целуването на Баронс затворено в тази кутия, но понякога то се измъква.

Нямаше да сложа смъртта на Шийте зрящ в тази кутия. Беше нещо, с което трябваше да се справя, за да продължа да преследвам

целите си.

— Защо не помолиш приказния ти малък приятел да те отведе там, където искаш да отидеш?

Това беше идея, но имаше някои подробности, прикачени към нея, за които още не бях мислила. Освен това у дома, когато бях наистина разстроена от нещо (например да счупя нокът в ден, в който съм дала добри пари за маникюр или да открия, че Бетси е ходила до Атланта с майка си и си е купила същата розова рокля за бала като мен, напълно проваляйки преживяването ми), обикновено се качвах в колата, надувах музиката много силно и карах с часове, докато не се успокоях.

Имах нужда да карам сега, да се изгубя в нощта и исках да усещам тътена на стотици препускащи коне под мен, докато го правех. Тялото ми беше натъртено на дузина места. Емоциите ми бяха изцяло в черно и синьо. Днес бях убила млада жена. Престъпление или опущение, тя беше мъртва. Проклех прищявката, която ме беше довела до избора на точно този момент да извадя оръжието си, а нея — да се нахвърли точно в този момент.

— Нямам настроение да питам моя приказен малък приятел.

Устните на Баронс трепнаха. Почти го накарах да се усмихне. Баронс се усмихва толкова рядко, колкото слънцето се показва в Дъблин, и има същия ефект върху мен — кара ме да се чувствам стоплена и глупава.

— Предполагам, че няма да го наречеш така следващия път, когато го видиш и да ми позволиш да гледам реакцията му.

— Не мисля, че може да стане, Баронс — казах сладко. — Никой не се задържа наоколо, когато ти се появиш. Проклето нещо! Почти сякаш всички са уплашени от теб — сладникавият ми хумор прогони призрака на усмивка от устните му.

— Точно определена кола ли имаш предвид, госпожице Лейн?

Тази вечер исках груби мускули.

— Вайпъра.

— Защо да ти позволя да го вземеш?

— Защото си ми длъжник.

— Защо да съм ти длъжник?

— Защото те търпя.

Той се усмихна, наистина се усмихна. Изсумтях и отместих поглед.

— Ключовете са в него, госпожице Лейн. Ключовете от гаража са в горното чекмедже на бюрото ми, от дясната страна.

Погледнах го остро. Това отстъпка ли беше? Да ми каже къде държи ключовете. Или може би предложение за по-дълбоко и по-доверчиво съдружие?

— Разбира се, ти вече знаеш това — продължи той сухо. — Видяла си ги там последния път, когато си слухтяла в кабинета ми. Изненадах се, че не си се опитала да ги използваш, вместо да чупиш прозореца ми. Можеше да ми спестиш раздразнението.

Баронс заслужаваше да бъде дразнен. Той е най-дразнещият... каквото и да е... който някога съм срещала. Нощта, когато бях разбила прозореца, за да вляза в гаража му, не ми беше хрумвало да изпробвам тези ключове, защото бях сигурна, че държи някоя огромна, мрачна тайна, заключена там, и със сигурност не би оставил ключовете да се търкалят наоколо. (Той наистина държи някаква огромна, мрачна тайна там, просто още не съм открила как да стигна до нея.) Беше хванал нощния ми взлом с видеокамерите, скрити в гаража, и беше оставил уличаващото доказателство пред вратата на стаята ми.

— Нека позная! Имаш скрити камери и в магазина?

— Не, госпожице Лейн, но мога да те подуша. Знам кога си била в някоя от стаите ми и познавам натурата ти. Ти слухтиш.

Не се опитах да отрека. Разбира се, че слухтях. Как иначе се предполага да открия изобщо нещо?

— Не можеш да подушиш къде съм била — присмях се.

— Подушвам кръв тази вечер, госпожице Лейн, а не е твоята. Защо лицето ти е посинено? Какво е станало днес? Кой е кървил в книжарницата ми?

— Къде е манастирът? — контрирах, опипвайки буцата на бузата си. Бях ѝ сложила лед, но не достатъчно бързо. Беше твърда и болезнена на пипане. Бях поела повечето удари с тялото си. Ребрата ми бяха каша, болеше ме, когато се опитвах да дишам дълбоко, а на дясното ми бедро имаше масивно натъртване. По пищялките ми имаше огромни гъши яйца. Боях се, че няколко от пръстите ми са счупени, но освен че бяха малко подути, вече изглеждаха добре.

— Защо? Там ли планираш да отидеш тази вечер? Смяташ ли, че е мъдро? Ами ако те нападнат?

— Това го минахме. Как ме намери миналата вечер? Търсеше ли ме? — въпросът не ми даваше мира. Защо се беше появил, когато бях с В'лане? Изглеждаше твърде голямо съвпадение, за да е такова.

— Отивах към „Честър“ — той сви рамене. — Съвпадение. Натъртеното?

„Честър“. Където инспектор О'Дъфи беше говорил с мъж на име Риодан, който, според Баронс, говореше твърде много за неща, за които не би трябвало да говори — за самия Баронс. Отбелязах си мислено да намеря „Честър“, да открия мистериозния Риодан и да видя какво мога да науча.

— Получих го в бой с други Шийте зрящи. Изплъзвай се, Баронс, но не се дръж с мен като с идиот!

— Знаех, че си наблизо снощи. Промених маршрута си, за да съм сигурен, че си в безопасност. Как мина боят? Ти... невредима ли си?

— Предимно. Не се тревожи! Непокътната съм на всички места, от които имаш нужда. Не бой се, твоят ОС детектор е тук! — ръката ми се плъзна по основата на черепа. — Дамгата ли е? Толкова лесно ли можеш да ме намериш с нея?

— Усещам те, когато си близо.

— Това е гадно — казах горчиво.

— Мога да я премахна, ако искаш — каза той. — Ще бъде... болезнено — яркият му взор срещна моя и дълго се взирахме един в друг. В тези обсидианени дълбини видях мрака от пещерата на Малуш, отново вкусих собствената си смърт.

В анализите на историята жените са плащали цена за защита. Някой ден аз няма да имам нужда.

— Ще я преживея. Къде е манастирът, Баронс?

Той написа „Манастир Арлингтън“ и адрес на парче хартия, свали карта от библиотеката и го отбеляза с Х. Беше на няколко часа от Дъблин.

— Искаш ли да те придружа?

Поклатих глава.

Той ме проучи за един дълъг момент.

— Тогава лека нощ, госпожице Лейн!

— А откриването на ОС? — не бяхме го правили с дни.

— Сега съм зает с други неща. Но скоро.

— С какво си зает? — беше безвреден като въпрос. Понякога той отговаря на такива.

— Наред с другите неща, проследявам купувачите на Копието — каза той, напомняйки ми, че беше получил няколко имена от лаптопа на Малуш в пещерата — съперници в аукцион за безсмъртното оръжие. Представих си, че се опитва да открие какво притежават те, което той искаше, и щяхме да ги оберем, щом той имаше карти на мястото и план. Търсене на ОС изгря на хоризонта. Стреснах се от мисълта, че го чакам с нетърпение.

Баронс наклони тъмната си глава и замина. Загледах вратата, след като вече го нямаше. Имаше времена, когато ми се искаше да се върна към ранните ми дни с него, когато мислех, че е просто арогантен мъж, просто човек. Но той не беше и ако има нещо, което научих в последните няколко месеца по някои от най-болезнените начини, е, че няма връщане назад, никога. Стореното — сторено, мъртвите остават мъртви (е, предимно; Малуш имаше някои проблеми с това) и всички съжаления на света не могат да променят нищо. Само ако можеха, Алина щеше да е жива, а аз дори нямаше да бъда тук.

Вдигнах телефона и набрах номера, който бях открила по-рано. Изобщо не бях изненадана, че някой отговори в такъв късен час в Корпорация „Бързи пощи“ — дъблинската куриерска служба, която приютяваше велосипедните Шийте зрящи на Роуина, които следяха какво се случва вътре и около града под прикритието на доставка на писма и пакети.

Техният дом — манастирът, беше далеч от града и бях вдървено осведомена, че Роуина е там сега.

— Добре. Кажете на старицата, че ще бъда там след два часа — казах и затворих.

[1] ПМС — предменструален синдром. — Б.пр. ↑

ПЕТ

Вайпърът не е най-скъпата или най-бързата кола на пазара, но дава всичко, което обещава. Има страхотни линии, злобно поведение и заковава сто за по-малко от четири секунди. Ако някога отново се прибера у дома, няма да знам какво да правя с моята тойота. Ще трябва да направя като Фред Флинстоун и да мушна крака през пода.

Последния вайпър, който Баронс ми позволи да карам и който мислех, че ще получа, този път го нямаше. На негово място стоеше новият, току-що свален от монтажната линия, мазен, нисък и мускулест SRT-10 с деветдесет допълнителни пръхтящи коне за общо шестстотин енергични жребеца и седемстотин и петдесет нютон метра въртящ момент.

Беше черен върху черно със силно потъмнени стъкла и изглеждаше като някакъв клекнал метален звяр, който чакаше... не, умоляваше... да бъде взет и изпробван до лимита си. Моментално изпитах благоговение да държа юздите му в ръце.

За миг стоях там, попивах невероятната автомобилна колекция на Баронс и се ослушвах силно, нащрек за всеки звук или вибрация в пода. Нямаше нищо. Каквото и създание да живееше под гаража или спеше, или лежеше заситено. Представих си тежък мрак, заобиколен от купчина чисто оглозгани кости и поклатих глава, за да прогоня картината.

Плъзнах се в черния кожен интериор на двуместната кола, запалих я, заслушах двигателя, усмихнах се, вкарах първа и се измъкнах от гаража. Оплакване за вайпъра (от хора, които по-добре да се придържат към четирицилиндровите автоматици и да живеят чрез телевизионните риалити програми) е, че пътническото отделение става твърде горещо заради отработените газове и че е прекалено шумно, ако го отвориш на пътя.

Форсирах двигателя. Гърленото ръмжене беше увеличено от близките стени на уличката и аз се разсмях шумно. Ето това е вайпърът — мускули и мъжественост, а когато ги имаш в големи количества, се перчиш.

Отдясно на мен огромната Сянка се изду, почти затъмнявайки сградата зад нея. Промърморих нещо, което би накарало майка ми да се свие, но задържах ръце на волана и на скоростния лост. Нямах да има повече среден пръст към чудовища с неизвестни параметри. Бях чувала за случаи на гняв на пътя, преминали в убийство заради много по-дребни неща и не виждах смисъл да предизвиквам вече враждебна Сянка, която ме усещаше далеч повече, отколкото ми харесваше.

Да караш хубава кола за мен е нещо много подобно на секс. Или нещо много подобно на това, което продължавам да мисля, че трябва да бъде сексът — цялостно телесно изживяване, изумително за всички сетива, което те води на места, на които не си бил, с мощен ефект, който те оставя без дъх и докосва душата ти. Вайпърът беше много по-задоволяващ от последния ми приятел.

Надух музиката и подкарах бързо в нощта. Не мислех за това, което стана днес. Имах цял следобед да мисля за него и бях взела някои решения. Времето за мислене беше свършило. Беше време за действие.

На двайсет минути от манастира, насред нищото, заобиколена от твърде много овце и твърде малко огради за мое успокоение в такава скъпа кола, аз отбих от тъмния тесен път с две платна, огледах се наоколо, за да съм сигурна, че растяха трева и зеленина и че това е свободна от Сенки зона, все пак оставих фаровете да светят и се измъкнах от колата.

Нещото на езика ми ме тревожеше откакто В'лане го беше сложил там. Не знаех колко дълго ще мога да го търпя. Но в момента се радвах, че го имах.

„Ако имаш нужда от мен, отвори уста и аз ще бъда там!“ — беше казал. Не бях помисляла, че ще го използвам след по-малко от двайсет и четири часа, но имаше нещо, което трябваше да свърша тази вечер и се нуждаех от подкрепление. Сериозно подкрепление. Имах нужда от нещо, което да разтърси света на Роуина, а Баронс просто не пасваше така, както Сийли принцът.

Опитах се да реша какво можеше да представлява нуждата от него по начин, който щеше да освободи това, което продупчваше езика ми. Просто да мисля за него? Не би могло да е това. Наполовина мислех за него цял ден. Той къкреше на края на умствената ми печка,

откакто беше поставил своето гърне там, сякаш знаеше, че така ще стане. Може би с времето щях да свикна с нашественика. Съмнявах се.

— В'лане, нуждая се от теб — казах на нощта и изругах, ала нещото в устата ми не помръднеше.

Задавих се. Нещото се разви и удари в зъбите ми. Изплюх го конвулсивно. Нещо меко и тъмно избухна от устата ми, удари въздуха и изчезна.

— Шийте зрящ!

Завъртях се. В'лане беше зад мен. Отворих уста и отново я затворих, тъгуваща за добрите стари дни на мобилните телефони. Може би, както предупреждаваха експертите, радиацията наистина щеше да изпържи мозъка ми след десетилетия многократна употреба, но вече се чувствах изпържена от единствения път, когато използвах методите на Фае за комуникация.

Не си направих труда да посегна за Копието. Студеното му тегло в кобура на рамото ми беше изчезнало. Някак го беше взел от мен в мига, в който се появи. Ако знаех колко бързо ще се появи, щях да го държа, за да видя дали това ще го спре. Отбелязах си наум да опитам следващия път.

— Фае! — отвърнах сухо на поздрава, ако може да се нарече така. Как се бях озовала в свят с такива странни форми на обръщение? От всички мъже, които бях срещнала в Дъблин, само Крисчън ме наричаше Мак. — Върни ми Копието! — знаех, че няма, но това не ме спря да попитам.

— Аз не идвам при теб въоръжен със смъртоносни човешки оръжия — В'лане беше в пълен Фае вид: Блестящ в дузина извънземни отсенки, очите му в цветовете на дъгата, безпристрастни, с разфокусиран поглед, изпълнен със спиращ сърцето невероятен секс. Буквално.

— Ти си смъртоносно човешко оръжие.

Погледът му казваше „Има го и това, и така трябва да бъде“.

— Защо ме повика? — изглеждаше нетърпелив, сякаш го бях прекъснала наскоро нещо важно.

— Колко силно искаш Книгата за твоята кралица?

— Ако си я намерила и мислиш да криеш от мен...

Поклатих глава.

— Не крия. Но всеки иска помощта ми да я намери и не съм сигурна кой е най-силният или кой ще ми помогне най-много. Има неща, които аз също искам.

— Съмняваш се в силата ми? — очите му блеснаха със среброто на остри ножове и внезапно имах странно видение — дрипа от генетична памет? — на Фае, одиращо кожата на човек от тялото му с поглед. „Ако те хванат, сведи глава пред тях — това бяхме учили децата си — и никога не ги гледай в очите!“ Не защото се бояхме, че може да бъдат хипнотизирани — едно Фае няма нужда от контакт с очите, за да го направи, а защото ако децата ни щяха да умрат ужасно, не искахме да видят съдбата си да проблясва в тези ярки, нечовешки очи.

— Защо си тръгна, когато Баронс се появи? — попитах.

— Презирам го.

— Защо?

— Не е твоя грижа. Такава глупачка ли си да мислиш да ме призовеш, за да ме разпитваш?

Потреперих в лекия пуловер и якето. Температурата току-що бе паднала. Кралските особи на Фае са толкова могъщи, че тяхното удоволствие или недоволство повлиява на времето, ако го позволят. Наскоро научих, че Кралските ловци с техните големи кожести крила, раздвоени езици и пламтящи очи също владеят тази сила.

— Повиках те, защото ми трябва помощта ти. Просто се чудя дали можеш да направиш това, което ми трябва.

— Ще те пазя жива. И няма да позволя... какво толкова не хареса, когато не можеше да ме призовеш преди? А, ти каза, че си страдала ужасно. Няма да позволя това.

— Не е достатъчно. Трябва да запазиш всички живи тази вечер и да не позволиш никой да страда ужасно. И трябва да знам, че няма да се върнеш тук някой ден и да ги нараниш в бъдеще — Шийте зрящите се криеха от Фае от хиляди години, а аз бях на път да отведа един от най-могъщите право в тяхната тайна бърлога. Щях ли да бъда клеймена като предател? Отхвърлена? О, да. Аз вече бях. Тези, които трябваше да са ми съюзници в битката, сега преследваха мен, благодарение на Роуина. Нямаше да се налага да го правя, ако тя не ме беше притиснала толкова.

Извънземните му очи се присвиха и той се огледа. После се засмя.

Хванах се, че дърпам пуловера си нагоре, усмихвайки се празно. Гърдите ме боляха, а зърната ми пулсираха.

— Изключи го! — изръмжах. — Имаме сделка, не помниш ли? Каза, че ще го изключваш около мен през цялото време.

Той проблясна и отново беше мъжът, когото видях предишната нощ, в дънки, ботуши и кожено яке.

— Забравих — в думите му нямаше нито истина, нито разкаяние. — Отиваш в манастира.

— Мамка му! — избухнах. — Всички ли знаят всичко, освен мен? — утеших се с мисълта, че поне сега няма нужда да се чувствам зле, че предавам местонахождението им на В'лане. Той вече го знаеше.

— Така изглежда. Ти си млада. Твоето нищожно време е прозявка в моя живот — той замълча, после добави: — И на Баронс.

— Какво знаеш за Баронс? — настоях.

— Че ще бъде много по-мъдро да зависиш от мен, МакКайла — той се приближи към мен и аз отстъпих. Дори в заглушената си, човешка форма, той беше чист секс. Плъзна се покрай мен, спря до вайпъра и проследи с ръка гладката метална извивка на покрива. В'лане, стоящ до черната кола си беше гледка.

— Искам да дойдеш в манастира с мен — казах му. — Като подкрепление. Искам да си моята защита. Няма да нараняваш никой от Шийте зрящите там.

— Мислиш да ми даваш заповеди? — температурата падна отново и сняг покри раменете ми.

Размислих. Нямах да ме заболи да го кажа мило. Мама винаги е казвала, че привличаш повече мухи с мед, отколкото с оцет.

— Ще ми обещаеш ли, че няма да нараняваш никой от Шийте зрящите? — направих гримаса умствено и добавих: — Моля те!

Той се усмихна и на близкото дърво разцъфнаха кадифени ароматни бели цветове, които напоиха нощния въздух с остри подправки. Те пораснаха рязко, паднаха на земята в тучен килим от алабастрови венчелистчета и бързо се разложиха. От раждане до смърт за секунди. Така ли ме виждаше той?

— Ще ти го призная. Харесва ми, когато казваш „моля“. Ще го кажеш отново.

— Не. Веднъж беше достатъчно.

— Какво ще направиш за мен в замяна?

— Правя го. Помагам ти да намериш Книгата.

— Не е достатъчно. Искаш да командваш Фае принц като кученце? Това струва скъпо, МакКайла. Ще ми позволиш да те чукам.

Трепнах и за миг бях толкова ядосана, че не можех да говоря. Не помогна и това, че думите му причиниха еротичен трепет, който запърха в стомаха ми. Беше ли се засилил отново? Или беше изстрелял някаква Фае секс-стреличка към мен, когато го каза?

— Не. Дори адът да замръзне, няма да ти предложи секс с мен в замяна за нещо. Разбра ли? Някои неща не подлежат на преговори и това е едно от тях.

— Това е просто съвкупителен физически акт. Също като яденето или като освобождаването на отпадъците. Защо му придаваш такава важност?

— Може би за Фае е просто физически акт, може би за някои хора също, но не и за мен.

— Защото сексът е бил толкова поразителен в краткия ти живот? Или защото си имала любовници, които са карали тялото ти да гори и са подпалвали душата ти? — присмя се той.

Вдигнах по-високо брадичка.

— Може да не съм изпитвала точно това все още, но ще го изпитам един ден.

— Ще ти го дам сега. Екстаз, за който би умряла, но аз няма да го допусна. Ще спра, преди това да се случи.

Думите му ме смразиха. Той беше просто поредният вампир, обещаващ да спре, преди да пресуши последните капки кръв, които поддържат сърцето ми да бие.

— Забрави, В'лане! Съжалявам, че те повиках! Ще се погрижа сама за нещата. Не ми трябваш ти или някой друг — отворих вратата на колата.

Той я затръшна толкова бързо, че едва не загубих един пръст. Стреснах се от внезапната му ярост. Той ме избута върху вайпъра и докосна лицето ми. Очите му бяха остри като бръсначи, враждебни. Пръстите му бяха леки като перце.

— Кой те насини?

— Бих се с други Шийте зрящи. Спри да ме натискаш!

Той проследи с пръст скулата ми и болката изчезна. Спусна ръка към ребрата ми и болката вече не ме прорязваше с всеки дъх. Когато плъзна длан по бедрото ми, усетих как кръвоизливът се оттича от контузията. Притисна крака към моите и пищялките ми вече не бяха натъртени. Плътта ми гореше в дирята на докосването му.

Той отпусна глава напред, устните му бяха близо до моите.

— Предложи ми нещо в замяна на това, което искаш от мен, МакКайла! Аз съм принц, а ние имаме гордост — докосването му беше леко, но усещах сковаността в тялото му и знаех, че съм го притиснала до предела.

В Дълбокия Юг разбираме гордостта. Някога сме загубили всичко, но, ей Богу, сме успели да се задържим за нашата гордост. Струпали сме гориво в нея, наклали сме я високо като крематориум. И понякога се принасяме в жертва заради нея.

— Знам как Книгата се движи наоколо. Не съм казала на никого — тялото на В'лане, долепено до моето, беше като откачени врати в ума ми, които ми показваха стаи, които беше по-добре да не знам, че съществуват.

Устните му забърсаха бузата ми и потреперих.

— Баронс не знае?

Поклатих глава и я обърнах. Устните му се преместиха до ухото ми.

— Не. Но ще кажа на теб.

— И няма да кажеш на Баронс? Ще бъде нашата тайна?

— Не. Имам предвид — да. В този ред — мразя, когато хората трупат въпросите един върху друг. Устата му беше огън върху кожата ми.

— Кажи го!

— Няма да кажа на Баронс и това ще бъде нашата тайна — нямаше загуба тук. Не бях планирала да му кажа и без това.

В'лане се усмихна.

— Имаме сделка. Кажи ми!

— След като ми помогнеш.

— Сега, МакКайла, или отиваш сама. Ако ще придружавам Нул сред стените на Шийте зрящите, искам плащането в аванс — нямаше място за пазарене в гласа му.

Мразех да се разделям с асата в ръкава си, но ако трябваше да дам на В'лане частица информация, която предпочитам да не му давам, за да предотвратя Роуина да се нахвърля върху гърба ми всеки път, щом го обърнех, така да бъде! Не можех да се пазя от всички опасности в града. Фае бяха достатъчно лоши, но поне можех да ги виждам, когато идват. Слугите на Роуина бяха напълно нормално изглеждащи хора, които можеха да ме доближат твърде много, преди дори да разбере, че съм в опасност. Докато инстинктите ми да се нахвърля върху Фае бяха силни, инстинктите ми да нападна човек не бяха и не исках да стават по-добри. Хората не бяха мой враг. Трябваше да пратя на Роуина и нейните Шийте зрящи едно голямо съобщение „Назад!“ и В'лане беше идеалният куриер.

Все пак не трябваше да му казвам всичко. Избутах го и се изплъзнах измежду него и вайпъра. Той гледаше как се оттеглям с подигравателна усмивка. Почувствах се по-добре на десетина крачки разстояние и започнах да му разказвам подбрани части от това, което бях видяла, докато лежах в смрадливата локва. Казах му, че се движи от човек на човек, карайки ги да извършват престъпления.

Но не му казах за трите лица, които Книгата беше представила, или за жестокостта на престъпленията, или че убиваше приносителя, преди да се премести. Оставих го да вярва, че се прехвърля от един жив човек на друг. Така, ако се опиташе да я проследи сам, аз щях да имам предимство. Трябваша ми всички предимства, които можех да намеря. Знаех, че В'лане не смята хората за жизнеспособни форми на живот и нямах повече основания да му вярвам, отколкото на Баронс. В'лане може да беше Сийли, а Баронс може и да продължава да спасява живота ми, но вече имах твърде много въпроси без отговор и за двамата. Сестра ми беше вярвала на приятеля си чак до края. Беше ли измисляла извинения за лорд Господар така, както аз измислях за Баронс? И какво толкова, като никога не отговаря на въпросите ми? Той ми е казал повече за това какво съм, отколкото някой друг. И какво толкова, ако убива безмилостно? Прави го само за да съм в безопасност... Можех да скалпя половин дузина подобни обяснения на мига. За В'лане също. Той е Секс-до-смърт-Фае, но никога не ме е наранявал наистина. И какво толкова, ако ме кара да се събличам на публични места? Той ме спаси от Сенките...

Аз съм барманка. Харесвам рецептите. В тях съдържанието е точно определено. Дали рецептата за съблазняване беше една част чар и две части самозаблуда, разбити, не разбъркани?

— Останала си в съзнание през цялото време?

Кимнах.

— Но все пак не си могла да я доближиш.

Поклатих глава.

— Как планираш да я намериш отново?

— Нямам представа — излъгах. — В Дъблин има повече от един милион души, а престъпността е скочила до небето. Ако допуснем, че остане в града, в което не съм сигурна (беше лъжа; не знам защо, но бях сигурна, че Книгата няма намерение да напуска хаотичните улици на Дъблин в момента, нито в близкото бъдеще), търсим игла в купа сено.

Той ме оглежда известно време, после каза:

— Много добре. Ти спази своята част от сделката. Аз ще спазя моята.

Качихме се в колата и се отправихме към манастира.

Манастирът Арлингтън е изграден на светена земя през седми век, когато църквата, първоначално построена от Свети Патрик през 441 г., изгоряла. И което е много интересно, самата църква била построена на мястото на рухнал каменен кръг, за който някои твърдели, че преди много време бил свещен за древно езическо сестринство. Каменният кръг, както се твърди, бил предшестван от шиан, или могила на феи, скрила в себе си вход към Другия свят.

Манастирът бил плячкосан през 913 г., построен отново през 1022 г., изгорен през 1123 г., построен отново през 1218 г., изгорен през 1393 г. и построен отново през 1414 г. Като всеки път беше разширяван и укрепван.

През шестнайсти и седемнайсти век беше разширен многократно, спонсориран от анонимен, богат дарител, който завършил правоъгълника от каменни сгради, ограждащи вътрешния двор, и добавил жилища — за голямо учудване на местните — за около хиляда обитатели.

Същият неизвестен дарител купил земята около манастира и превърнал анклава в самоиздържащата се единица, която е днес. Манастирът се слави със собствена мандра, овощни градини, добитък, овце и обширни паркове, чиято връхна точка е сложна оранжерия със стъклен купол, която според слуховете е подслонила някои от най-редките цветя и най-необичайните билки на света.

И това беше всичко, което успях да открия за това място за двайсетте минути, които имах да сърфирам в интернет, преди да се отправя в посоката, която Баронс ми беше дал.

Днес манастирът Арлингтън беше притежание на клон на много голяма корпорация, която беше част от огромен холдинг на дори още по-голяма корпорация. Никой не знаеше нищо за съвременните му действия. Невероятно, но никой не намираще това за необичайно. За мен беше ужасно странно, че държава, която полага такива любящи грижи за своите манастири, замъци, изправени камъни и безброй други паметници, не задава въпроси за най-необичайно добре запазения манастир в своите граници. Но това беше факт, а манастирът си стоеше по средата на почти хиляда акра — тих, тайнствен и частен, и никой не го притесняваше.

Чудех се каква огромна важност имаше това място за Шийте зрящите, че така упорито го защитаваха, дори под маскировката на християнството, и го построяваха отново всеки път, щом биваше унищожено, укрепвайки го все повече, докато сега вече се издигаше като отблъскваща крепост над спокойно, тъмно езеро.

В'лане потрепна в седалката и сякаш проблясна.

Погледнах го.

— Ще оставим колата тук — каза той.

— Защо?

— Тези в манастира са... досадни с техните опити да не се подчиняват на расата ми.

Превод: Манастирът има защити.

— Можеш ли да минеш през защитите им?

— Не могат да предотвратят влизането ми. Ние Пресяваме местата. Не могат да се защитят срещу това.

Добре, това беше обезпокоително, но щях да се върна към него по-късно. Едно по едно.

— Баронс каза, че можете да Пресеявате и времето — всъщност той каза, че Фае са били способни, но вече не могат. — Че можете да се връщате в миналото — където Алина беше все още жива. Където можех да спася сестра си и където това ужасно бъдеще можеше да бъде предотвратено и можехме да се върнем към блажено невежия си живот, без да знаем какви сме, щастливи със семейството си обратно в Ашфорд, Джорджия, и никога да не го напускаме. Щяхме да се омъжим, да родим бебета и да умрем в Дълбокия Юг на преклонна възраст. — Вярно ли е? Можеш ли да се връщаш назад във времето?

— Някога определени от нас можеха. Но дори тогава бяхме ограничавани. С изключение на кралицата. Вече не притежаваме тази способност. Ние сме в капана на настоящето по същия начин, по който са и хората.

— Защо? Какво е станало?

Той трепна отново.

— Спри колата, МакКайла! Не се наслаждавам на това. Защитите им са много.

Отбих колата и угасих двигателя.

— Значи защитите ти причиняват неудобство, но това е всичко? Всъщност не те задържат навън? — можеше ли да влезе в книжарницата по всяко време, когато искаше? Защитите на Баронс предпазваха ли ме от всички Фае?

— Точно така.

— Но аз мислех, че не можеш да влезеш в книжарницата. Преструваше ли се в нощта, когато Сенките влязоха?

— Ние обсъждахме защитите на Шийте зрящите. Магията, която твоите хора познават, и магията, която Баронс познава, не са същите — погледът му проблясна като остра стомана при споменаването на работодателя ми. — Ела! Дай ми ръка, за да мога да те Пресея вътре! И внимавай с намеренията си! Ако ме Нулираш сред тези стени, ще съжаляваш. И още веднъж, МакКайла, виждаш ли какво доверие ти оказвам? Позволявам ти да ме отведеш в твоя свят на Шийте зрящи — там, където от мен се страхуват и ме мразят. И се оставям на твоята милост. Няма друг сред моя вид, който дори би го обмислил.

— Без Нулиране. Обещавам! — Баронс имаше още едно предимство пред останалите от нас. Защо това не ме изненадваше? Така ли беше успял да скрие Ънсийли огледалото от мен? С по-

дълбока и по-тъмна магия от тази, която владееха Шийте зрящите? Не можех обаче да се ядосам наистина, защото това все пак означаваше, че аз съм в безопасност в книжарницата. Колко объркана ставах — благодарна за сила, където и да се намираше, стига да работеше за мен. — Наясно ли сме какво ще направя аз и какво няма да направя ти?

— Толкова ясно, колкото прозрачните ти желаниа, Шийте зрящ. Завъртях очи, но заобиколих колата и хванах ръката му.

У дома, в Ашфорд, имам голяма група приятели.

Нямам нито един в Дъблин.

Единственото място, където мислех, че мога да намеря приятели, беше сред моя собствен вид в манастира. Сега, благодарение на Роуина, тази възможност беше затворена за мен. Тя се бъркаше в живота ми от онази първа вечер, когато пристигнах в Дъблин и когато едва не се издадох в един пъб на първото Фае, което виждах. Вместо да ме прибере и да ми каже какво съм, тя ме прати да отида да умирам другаде.

После стоя безучастно отстрани, когато В'лане едва не ме изнасили в музея.

След това прати нейните Шийте зрящи да ме шпионират (сякаш и аз не бях такава!) и накрая направи нещата още по-лоши, пращайки ги да ме нападнат и да отнемат оръжието ми, принуждавайки ме да нараня една от моя вид. Нито веднъж Роуина не ме посрещна добре. Нито веднъж не показа нещо друго, освен презрение и недоверие без основателна причина.

Тези жени нямаше да ми простят убийството на една от тях. Знаех го и не отивах там, за да го искам. Важна е не ръката, която ти е дадена. А как изиграваш картите си.

Бях тук, за да кажа истината.

Роуина беше направила изявление този следобед. Пращайки голяма група от нейните Шийте зрящи след мен със заповеди да ме усмирят и да откраднат оръжието ми, тя беше казала: Ти не си една от нас и единственият начин да станеш една от нас е пълно подчинение на моята воля. Дай ми оръжието си, подчини ми се във всичко и ще размисля дали да те пусна сред нас.

Аз бях тук, за да направя мое собствено изявление: Майната ти, стара жено! За да подсиля позицията си, бях довела като мой защитник Фае принц, способен да унищожи всички тях (не че щях някога да му позволя). Ако тя беше мъдра, нямаше отново да се забърка с мен и щеше да оттегли кучетата си. Вече достатъчно хора и чудовища ми се пречкаха.

По дяволите, исках приятели и исках да бъдат от моя собствен вид!

Исках момичета като Дани, само че по-големи, на които да се доверявам, с които да говоря, да споделям тайни за нашето наследство. Исках да принадлежа към тях. Исках да науча за О'Конърови, за кръвната линия, от която се предполагаше, че произлизам, и за последния ѝ жив член.

— Вкарай ме вътре! — казах на В'лане и се подготвих да бъда „Пресята“.

Попитах В'лане защо Фае го наричат Пресяване, а той ми каза, че това е единствената човешка дума, която е близка до основното, което правят. Фае пресяват безкрайни измерения, като зърна пясък през пръстите си, оставяйки малко да се разсипе тук, малко да се разсипе там, сортират ги, докато хванат тези, които искат. Когато изберат, нещата се променят.

Попитах го дали това значи, че избира „зрънцето“ на мястото, където иска да бъде и се мести там със силата на мисълта. Той не схвана идеята на местенето там. Според него нито ние, нито измеренията се местят. Ние просто... се променяме. И ето ги отново двете преобладаващи понятия за Фае: застой или промяна.

Пресяването беше като умиране. Просто спрях да съществувам напълно, после бях там отново. Беше безболезнено, но дълбоко тревожно. В един момент бях отвън, стоях до вайпъра почти в мрак, в следващия — разширените ми от нощта зеници се тъпчеха с блясъка на светлини, които ме заслепиха за момент, а когато отново можех да виждам, бях вътре зад ярко осветените стени на манастира Арлингтън.

Някакви жени пицяха. Много и силно. Беше оглушително.

За миг се изплаших, че са нападнати. После разбрах — аз бях нападението. Чувах звука от стотици Шийте зрящи, усетили изключително мощно Фае сред защитените им стени. Бях забравила

тази малка подробност. Разбира се, че щяха да усетят В'лане и щяха да нададат вой.

— Да ги накарам ли да замълчат? — попита В'лане.

— Не. Остави ги! Ще спрат след минута — надявах се.

Спряха.

По мои указания той ни Пресея в задната част на манастира, където се надявах да намерим спалните помещения. Предположението ми, базирано на скиците, които видях онлайн, беше точно. Една по една се отваряха врати, подаваха се глави, усти се затваряха, зяпваха и отново се затваряха.

Позната глава с къдрава червена коса се появи от близката стая.

— О, ти си толкова шебано мъртва! — възкликна Дани. — Беше сериозно загазила преди, но сега тя ще те убие.

— Внимавай с езика, Дани! — смъмри я жената, която се появи в рамката на вратата след нея.

Дани извъртя очи.

— Искам да видя как ще опита — казах.

Външните ъгълчета на устата на червенокосата хлапачка трепнаха.

— Как смееш да идваш тук? Как смееш да водиш това нещо тук? — настоя облечена с пижама Шийте зряща, мушкайки пръст към В'лане. Още една глава изскочи иззад нея, носът беше силно бинтован. Познавах тази жена. Юмрукът ми беше срещнал лицето ѝ по-рано днес. Очите ѝ бяха кръвясали от плач и присвити към мен с враждебност.

Когато той се стегна, поставих ръка на рамото му, като внимавах да не тая намерение да го Нулирам, искайки да покажа солидарност, която се надявах да разсее агресивността му.

Коридорът вече беше пълен с Шийте зрящи в различни етапи на разсъбличане. Не заради В'лане, а защото беше след полунощ и ги бях събудила. Очевидно той държеше на думата си. Нито една Шийте зряща не се събличаше. Не усещах и намек за сексуална тръпка. Въпреки всичко те всички се взираха втренчено в него.

— Не се осмелявах да дойда тук без принц В'лане — използването на титлата му хареса. Усетих мускулите му да се отпускат под кожата. — Роуина прати шест от вас след мен днес.

— Видях тези, които се върнаха — сопна се облечената в пижама жена. Тя погледна през рамо към бинтованата си съквартирантка, после пак към мен с леден поглед. — Тези, които оживяха, бяха тежко пребити. По теб няма и едно натъртване — тя замълча, после изплю: — При-я.

— Не съм При-я!

— Пътуваш с Фае принц. Докосваш го свободно, по собствена воля. Какво друго може да бъдеш?

— Опитай с Шийте зрящ, който работи с Фае принц, за да помогне на кралица Авийл да намери Шинсар Дъб, за да може да поправи кашата, в която сме всички! — казах хладно. — В'лане ме потърси от името на Сийли кралицата, защото мога да усещам Книгата, когато е наблизо. Аз бях...

Тя ахна.

— Можеш да усещаш Шинсар Дъб? Близо ли е? Виждала ли си я?

Шийте зрящи по целия коридор се обръщаха една към друга, възклицавайки.

— Никоя ли от вас не може да я усети? — огледах се. Лицата, обърнати към мен, отразяваха моето собствено удивление. Мислех, че със сигурност има и други като мен. Една или две, поне.

Дани поклати глава.

— Способността да се усещат Фае предмети е изключително рядка, Мак.

Съквартирантката й каза сковано:

— Последната Шийте зряща с тази способност умря много отдавна. Нямахме успех в развъждането на тези кръвни линии.

Развъждане на кръвни линии? Мекият ирландски напев не смекчи думите ни най-малко. Бяха студени. Караха ме да мисля за бели престилки, лаборатории и блюда Петри. Нищо чудно, че бях толкова търсена. Нищо чудно, че Баронс беше решен да ме опази жива, че един Фае принц се правеше на кученце и че лорд Господар още не беше пратил истинско нападение срещу мен. Те всички се нуждаеха от мен жива. Аз бях Тигър. Аз бях единствената.

— Ти уби Мойра! — каза жената в другия край на коридора.

В'лане ме изгледа с остър интерес.

— Убила си една от своите?

— Не, не убих Мойра — обърнах се към Шийте зрящите, които ме гледаха с открита враждебност, с изключение на Дани. — Роуина уби Мойра, когато я изпрати да ме пребие и да вземе моето копие — жената имаше име. Мойра. Имаше ли и сестра, която сега скърбеше за нея, както аз за Алина? — Аз съм също толкова ужасена от станалото днес, колкото и вие.

— Да бе! — присмя се някоя.

— Тя дори не казва, че съжالياва — изплю друга. — Просто идва тук с лъскавия си Фае пазач и обвинява нашата водачка. Изненадана съм, че не е довела и Ловец.

Щях да им дам извинение, ако искаха такова.

— Съжالياвам, че извадих Копието и го държах. Още повече съжالياвам, че тя реши да ми се нахвърли точно в този момент. Ако не беше го направила, щеше да е жива.

— Ако не беше отказала да ни дадеш Копието, също щеше да е жива — обади се някоя.

— Копието не е твое — извика друга жена. — Защо трябва да е в теб? Има само две оръжия, които убиват Фае. Повече от седемстотин от нас споделят Меча. Ти имаш другото. Постъпи правилно! Дай го на тези, които са родени и отгледани да го имат!

Другите се съгласиха.

Родени и отгледани, петунията ми! Сякаш аз бях нещо по-малко.

— Аз съм единствената, която може да усети Книгата и трябва да съм навън всяка вечер, за да я търся. Имате ли представа на какво прилича Дъблин в момента? Не бих оцеляла и една вечер без Копието. Освен това аз съм тази, която рискува живота си, за да го открадне.

Обвинителката ми изсумтя и се обърна настрана, скръстила ръце.

— Крадеш. Работиш с Фае принц. Убиваш една от сестрите ни. Ти не си една от нас.

— Аз пък казвам, че е, но просто е имала лошо начало — каза Дани. — Не е имало кой да ѝ помогне да разбере нещата. Вие какво бихте направили в същата ситуация? Тя се опитва да оцелее, като всички нас.

Усмихнах се. Веднъж я бях попитала същото и тя се държа нахакано, сякаш е идеална, но очевидно беше разбрала моята гледна точка. Възхитих се на смелостта ѝ да ме защитава така. Едва на

тринайсет или четиринайсет, а имаше куража на лъв. Беше също и най-дългата поредица от изречения, която бях чувала от нея, без да е оцветена от нито една ругатня.

— Връщай се в леглото, хлапе? — извика някой.

— Не съм шебано хлапе! — настръхна Дани. — Убила съм повече от тях, отколкото която и да е от вас.

— Каква е бройката ти сега, Дани? — при последния ни разговор тя имаше четирийсет и седем убити Ънсийли. С нейния талант на Шийте зрящ — увеличената скорост, въоръжена със Сийли светинята Меча на Светлината, тя сигурно беше страховит боец. Искане ми се да открия някой ден, да се бия рамо до рамо с нея. Двете можехме добре да си пазим гърбовете.

— Деветдесет и две — каза тя гордо. — И току-що гътнах онзи голям, гаден шибаняк с десетки усти и огромен, отвратителен чеп...

— Добре, Дани, това е! — каза съквартирантката ѝ рязко, насила обръщайки я от вратата. — Обратно в леглото!

— Видяла си сметката на Многоустото нещо? — възкликнах. — Браво, Дани!

— Благодаря! — каза тя гордо. — Беше труден за убиване. Няма да повярваш...

— В леглото! Веднага! — съквартирантката ѝ избута Дани в стаята и тръшна вратата зад нея, оставайки в коридора.

— Знаеш, че тя просто стои от другата страна на вратата и слуша — казах. — Какъв е смисълът?

— Не се бъркай в работата ни и махни това нещо от тук!

— Добре казано — дойде гласът от стомана, който чаках.

Шийте зрящите се отдръпнаха, позволявайки на среброкосата жена да мине. Бях се чудила колко време ще ѝ отнеме да дойде тук. Бях заложила на две-три минути. Беше ѝ отнело пет. Искане няколко минути насаме с Шийте зрящите, за да изчистя името си. Бях казала, каквото имах да казвам на последователките ѝ. Сега имах да кажа няколко неща на водачката им.

Погледнах към В'лане. Той отвърна на погледа ми, лицето му беше невъзмутимо, но очите му бяха остриета — стотици остри, лъскави ръбове, които можеха да пролеят кръв за едно мигване на смъртоносно око.

С шумолене на дългата бяла роба, старата жена спря пред мен. Невъзможно беше да се определи точно възрастта ѝ. Можеше да е на шестдесет, можеше да е на осемдесет. Дългата ѝ сребриста коса беше сложно сплетена на корона над лицето ѝ с фини бръчици. Върху малкия ѝ заострен нос почиваха очила, чиито лещи увеличаваха яростното напрежение и интелигентността в пронизателните ѝ сини очи.

— Роуина! — казах.

Тя носеше това, което, предполагах, трябваше да е одеянието на Великата повелителка — бяла роба с качулка, украсена с изумрудено и деформирана детелина, символ на залога на нашия орден да Вижда, служи и закриля, изрисувана на гърдите.

— Как се осмеляваш? — гласът ѝ беше нисък, контролиран и разгневен.

— О, ти ще говориш — казах със същия глас.

— Поканих те да заемеш мястото си сред нас и чаках да приемеш предложението ми. Не го направи. Можех само да направя заключение, че си ни обърнала гръб.

— Казах ти, че ще дойда и планирах да го направя, но изскочиха няколко неща — неща като да бъда преследвана, отвлечена, заключена и измъчвана до смърт. — Минаха само няколко дни.

— Мина седмица и половина! Дните имат значение сега, дори часовете.

Наистина ли беше минала седмица и половина? Времето лети, когато умираш.

— Даде ли им заповед да ме убият, ако не намерят друг начин да взема Копието?

— Не! Не бях аз тази, която проля кръвта на Шийте зрящ днес!

— Напротив, ти беше! Ти ги прати след мен. Ти прати шест от твоите жени да ме нападнат. Никога нямаше да убия никоя от тях и те го знаят. Стана ужасна злополука. Но беше само толкова — злополука.

Тя плъзна очилата от носа си и ги остави да почиват на гърдите ѝ, окачени на верижка от нежни перли зад врата. Без да сваля очи от мен, Роуина се обърна към хората си.

— Тя нарича убийството злополука. Предава ни на враговете ни и ги превежда покрай защитите ни. Тази жена също е наш враг.

— Знам къде се крие твоят вид от хилядолетие — измърка В'лане. — Защитите ти са смешни. Те не могат да попречат на кой мой кошмар да се вмъкне. Смърдиш на старост и смърт, човеко. Да го вплетат ли в сънищата ти, да те преследвам ли с тях?

Роуина се взря покрай него.

— Не го чувам да говори, — а на мен каза: — Дай ми Копието и ще позволя и на двама ви да живеете! Ти ще останеш тук с нас. То ще напусне и никога няма да се върне.

Сняг покри раменете ми. Тихи ахвания изпълниха коридора. Някои от Шийте зрящите протегнаха ръце с длани нагоре, за да хванат завихрените ледени снежинки. Предположих, че никоя от тях не е виждала Фае принц преди.

Гласът на В'лане беше дори по-студен от неестествения сняг, причинен от неудоволствието му.

— Мислиш да ме убиеш с Меча, който си скрила в робата си ли, старице?

Изстенах вътрешно. Супер! Сега той имаше и двете оръжия. Трябваше ли да го Нулирам и да се опитам да ги взема обратно?

Роуина бръкна за Меча. Можех да й кажа да не си прави труда. В'лане го вдигна с бързината на светкавица и постави острия като бръснач връх в набръчканата вдлъбнатина на шията й.

Великата повелителка на Шийте зрящите застана много, много неподвижно.

— Познавам твоя вид, старице. И ти познаваш моя. Мога да те накарам да коленичиш пред мен. Би ли искала това? Би ли искала да знаеш, че прекрасните ти малки Шийте зрящи са видели как се гърчиш гола в екстаз пред мен? Да накарам ли всички да се гърчат?

— Престани, В'лане! — казах остро.

— Тя не те спаси от мен — каза той, напомняйки ми за времето, когато едва не ме изнасили в музея. — Тя стоеше там и гледаше как страдаш. Аз просто имам намерение... как го казваш ти? Да върна услугата. Ще я накажа заради теб. Може би тогава ще ми простиш поне малко.

— Не я искам наказана и няма да е услуга. Престани!

— Тя ти се бърка и те обижда. Ще я премахна.

— Няма. Имаме сделка, помниш ли?

С меч, насочен към гърлото ѝ, и ефес, закрепен в дланта му, той ме погледна.

— Наистина, помня. Ти ми помагаш да помогна на твоята раса. За първи път от седем хиляди години Фае и хора работят заедно за една обща кауза. Това е нещо рядко и необходимо, ако и двете раси искаме да оцелеем, а световите ни да останат непокътнати — той погледна обратно към Роуина. — Обединените ни усилия ще постигнат това, което всичките ти Шийте зрящи събрани заедно не могат. Не ме ядосвай, стара жено, или ще ви изоставя в ада, който идва, ако МакКайла се провали в търсенето на Шинсар Дъб! Престани да се опитваш да откраднеш Копието и започни да я защитаваш! Тя е най-добрата надежда за вашата раса. Коленичи!

Не ми пукаше за „най-добрата надежда на вашата раса“. Не се справям с изпитания. Никога не съм функционирала добре под напрежение.

Той принуди Роуина да коленичи. Устните ѝ бяха побелели и тя трепереше. Можех да видя битката, която се разразяваше в нейното дребно, здраво тяло. Робата ѝ потрепери, устните ѝ оголиха зъбите.

— Престани! — казах отново.

— След миг. Никога повече няма да идваш пред мен с оръжие, стара жено, или ще се откажа от обещанията, които съм дал, и ще те унищожа. Помогни ѝ с нейната задача да ми помогне и ще те оставя да живееш!

Въздъгнах. Нямахше нужда да се оглеждам наоколо, за да осъзная, че не бях спечелила никакви приятели тук тази вечер. Всъщност бях съвсем сигурна, че съм направила нещата по-лоши.

— Просто ѝ върни Меча, В'лане, и ни измъкни от тук!

— Твоето желание е заповед за мен — той пое ръката ми и ни Пресея навън.

В мига, в който се материализирахме на няколко метра от вайпъра, го ударих с дланите на двете си ръце, искайки да го замразя с всеки грам на онова чуждо място вътре в черепа ми.

За разлика от първия път, когато се опитах да го Нулирам в нощта, когато се срещнахме, той остана вцепенен по-дълго от няколко удара на сърцето. Бях толкова изненадана, че аз самата не помръднах, докато той не се раздвижи, и го ударих отново, като вложих всичко, което имах, в желанието ми да неутрализирам Фае. Ако намерението

се броеше, бях силна в тази област. Възнамерявах да порасна някой ден след години. Имах намерение да го овладея напълно.

Засякох. Той остана вцепенен седем секунди. Претърсих го набързо за Копието, потупвайки го надолу, пращайки малки съобщения „Стой вцепенен, копеле!“ с дланите си, докато го правех.

Нямаше копие.

Отстъпих назад и му позволих да се раздвижи.

Взирахме се един в друг през трите метра, които бях поставила между нас, и видях много неща в очите му. Видях смъртта си. Видях отмяната на смъртното ми наказание. Видях хиляди наказания междуременно и познах мига, в който той реши да не предприема действия срещу мен.

— Наистина е трудно да ме видиш като валидна форма на живот, нали? — казах. — Какво би те накарало да ме приемеш по-сериозно? Колко години трябва да живея, за да ме броиш за каквото там оценяваш като нещо, което си заслужава?

— Дълголетието не е определящият фактор. Не оценявам повечето от моята раса. Това е виждане, родено не от надменност, а от еони, прекарани сред тези, които са най-лоши от глупаците. Защо ме Нулира, Шийте зрящ?

— Защото ти значително прецака плана ми там вътре.

— Тогава, може би, следващия път трябва да ми довериш по-фините нюанси на плана ти. Вярвах, че искаш да установиш надмощие и положих усилия да ти помогна в постигането на тази цел.

— Накара ги да мислят, че с теб сме съюзници. Накара ги да се страхуват от мен.

— С теб сме съюзници. И трябва да се страхуват от теб.

Присвих очи.

— Защо трябва да се страхуват от мен?

Той се усмихна слабо.

— Ти едва си започнала да разбираш какво си — и изчезна внезапно.

После ръката му беше в къдриците на врата ми, езикът му навлизаше в устата ми, онова горещо, мрачно, плашещо нещо продупчваше езика ми и се закрепваше там, а аз избухнах в бурен оргазъм.

Той отново беше на три метра от мен, а аз засмуквах въздух като риба на сухо и умствено се мятах по същия начин. Ударните вълни от такъв наситен еротизъм ме разтърсиха толкова силно, че бях моментално прикована на място. Ако се бях опитала да помръдна, щях да се срина.

— Действа само веднъж, МакКайла. Трябва да поставя името си на езика ти всеки път, щом го използваш. Допуснах, че го искаш обратно.

Кимнах бясна. Осъзнах, че не ми беше казал за тази малка уловка.

Той изчезна. Този път не се появи отново.

Опипах за Копието. Беше се върнало.

Стоях неподвижна и чаках последните вълни да отминат. Чудех се дали наистина съм успяла да Нулирам В'лане, или той се беше престорил. Параноизмът ми растеше и се чудех дали всички си играят игри с мен. Нещо, което се движеше толкова бързо, със сигурност можеше да избегне жалките ми усилия в магията на Шийте зрящите. Или наистина го бях изненадала? Какво можеше да постигне, като се преструваше? Асо в ръкава? Че може би един ден наистина ще имам нужда да го Нулирам и това ще бъде денят, в който ще открия, че магията ми не действа и никога не е действала?

Обърнах се и тръгнах към вайпъра. Не бях поглеждала в неговата посока, откакто се бяхме материализирали. Сега го направих и ахнах.

Улф Кунташ беше паркиран от другата му страна, дълбоко в сенките, а Джерико Баронс се беше облегал на него със скръстени на гърдите ръце, облечен от глава до пети в черно, всяка част от него тъмна и неподвижна като нощта.

Примигнах. Той все още беше там. Трудно беше да го отделим от нощта, но беше там.

— Какво, по... как... откъде дойде ти? — изломотих.

— От книжарницата.

Да бе! Понякога от отговорите му ми се приискваше да го удуша.

— В'лане знаеше ли, че стоиш там?

— Мисля, че двамата бяхте твърде заети, за да ме видите.

— Какво правиш тук?

— Исках да съм сигурен, че не ти трябва подкрепление. Ако ми беше казала, че ще вземеш приказния си малък приятел, нямаше да си

губя времето. Възмущавам се, когато ми губиш времето, госпожице Лейн.

Той се качи в колата си и замина.

Следвах го през по-голямата част от пътя до Дъблин. Когато доближихме покрайнините, той срита конете си в галоп, който не можех да поддържам, и го изгубих.

ШЕСТ

Беше четири без петнайсет, когато откарах вайпъра до уличката зад книжарницата. Часовете преди съмване между два и четири са най-трудните за мен. Последните няколко седмици се будех всяка нощ точно в 2,17, сякаш това беше официално препрограмираното ми време да изпадна в пристъп на паника, че светът ми ще се разпадне още повече, отколкото досега, ако не започна да крача из стаята и да се тревожа.

Книжарницата е непоносимо тиха по това време и не е трудно да си представя, че съм единственият жив човек на света. През по-голяма част от времето мога да се оправя с кашата, която наричам мой живот, но посред нощ дори аз се депресирам малко. Обикновено накрая подреждам гардероба си, колкото и да е оскъден, или прелиствам модни списания, опитвайки се да не мисля. Съчетаването на тоалети ме успокоява, а подбирането на аксесоари е като балсам за душата ми. Ако не мога да спася света, поне мога да го направя красив.

Но предишната нощ висшата мода от четири различни страни не можа да ме разсее и накрая се озовах сгушена в одеяло на рамката на прозореца с един сух том за историята на ирландския народ, включително няколко многословни, педантични есета за петте нашествия и за митичните Туата Де Данан, отворени в скута ми, докато се вирах през прозореца на стаята ми към морето от покриви и гледах как Сенките се дебнат и се плъзгат извън полезрението ми.

После зрението ми изигра номер и затъмни хоризонта чак докъдето можех да видя, загасвайки всяка светлина, покривайки Дъблин в абсолютен мрак.

Примигнах, опитвайки се да отпъдя илюзията и най-после успях отново да видя светлините, но въображаемото затъмнение изглеждаше толкова истинско, че се боях, че е предчувствие за предстоящи беди.

Вкарах вайпъра в гаража и го паркирах на определеното му място, твърде уморена дори вяло да отбележа новия GT^[1], паркиран до него. Когато подът под петите ми потрепери, аз тупнах с крак и му казах да млъква.

Отворих вратата, за да изляза в уличката, дръпнах се, тръшнах вратата обратно и застанах там на път да се хипервентилирам.

Гаражът, в който Баронс държи баснословната си колекция автомобили, се намира точно зад книжарницата, през уличка, която е приблизително осем метра широка. Множество прожектори от външната страна осветяват пътя между двете, осигурявайки безопасен от Сенките проход дори в най-тъмната нощ. За съжаление, още не сме изобретили вечната светлина. Крушките изгарят, батериите умират.

Няколко от светлините на фасадата на гаража бяха изживели полезния си живот през нощта. Не толкова, че да забележа на фаровете на вайпъра и на меката светлина, идваща от задните прозорци на книжарницата, но достатъчно, за да създадат процеп от възможност за една истински предприемчива Сянка, а за зла беда една от тях засенчваше прага ми.

Бях небрежна, защото бях уморена. Трябваше да огледам и да проверя прожекторите на сградите в момента, в който се появиха пред мен. Благодарение на изгорелите крушки, една линия от мрак сега минаваше през центъра на уличката, където светлината, хвърляна от съседните сгради, не се съединяваше и масивната Сянка, която беше толкова обсебена от мен, колкото и аз от нея, беше успяла да се вмъкне в цепнатината, създавайки мастиленочерна стена, която се извисяваше на три етажа височина и се простираше по цялата дължина на книжарницата, като по този начин не ми позволяваше да пресека улицата.

Бях отворила вратата, за да я открия, извисяваща се над мен, като алчно, мрачно цунами, което ме чака да се приближа и да ме удави в своята смъртоносна прегръдка. Бях 99,9% сигурна, че не би могла да го направи, че е впримчена в своята заплашителна форма на стена от светлината от двете ѝ страни, но все пак оставаше ужасяващият 0,1% съмнение в ума ми. Всеки път, щом помислех, че познавам границите ѝ, грешах. Повечето Сенки се дръпваха само от възможността за най-бледата и най-разсеяна светлина. Само размахването на едно от фенерчетата ми в посока на Мрачната зона обикновено ги караше да се пръснат.

Но не и тази. Ако светлината им причиняваше болка, явно тази огромна агресивна Сянка ставаше по-коравя, а прагът ѝ на болка се

увеличаваше. Също като мен, тя се развиваше. Мечтаех си и аз да съм толкова опасна.

Бръкнах в якето, сграбчих по едно фенерче във всяка ръка и рязко отворих вратата.

Едно от фенерчетата ми не пожела да светне. Паднали батерии. Бедата никога не идва сама. Хвърлих го и сграбчих друго от колана. Още две изскочиха с него, паднаха на земята, затракаха надолу по стълбите и се изтъркаляха по уличката, незапалени и изгубени.

Оставаха ми две. Това беше нелепо. Трябваше да измисля подобър начин да се пазя, вместо да мъкна фенерчета с мен навсякъде, където отидех.

Включих друго и си наредих да стъпя навън на паважа.

Краката не ме послушаха.

Насочих едно от фенерчетата право към Сянката. Мастилената стена се отдръпна и се отвори дупка с точния диаметър на лъча. Можех да видя, че стената нямаше и три сантиметра дебелина.

Въздъхнах с облекчение. Все още не можеше да понася директна светлина.

Огледах я внимателно. Пътят ми до книжарницата не беше напълно отрязан. Можех да мина вляво, успоредно на извисяващия се мрачен облак, докато стигна края на сградата, където светлините на зарзаватчийницата в съседната сграда я спираха да се разпростре още по-нататък, после да свия към предната врата и да вляза.

Проблемът беше, че няхах необходимите нерви и не бях напълно сигурна, че би било разумно. Ами ако почти в края на стената от Сянката крушката от сградата на зарзаватчийницата изгореше? Обикновено бих изхвърлила шансовете това да се случи в царството на абсурда, но ако имаше нещо, което бях научила през последните няколко месеца, то е, че абсурдното всъщност е „най-вероятното, което може да се случи на МакКайла Лейн“. Няхах намерение да рискувам. Имах фенерчетата си, но не можех да осветя с тях всяка част от тялото си наведнъж и със сигурност не можех да го осветя цялото.

Можех да повикам В'лане. Той ми беше помогнал да се отърва от Сенките преди. Разбира се, с В'лане винаги има цена, а трябваше и отново да му позволя да постави името си на езика ми.

Помислих за мобилния си телефон. Имаше три номера, записани в него: Баронс, АНМСМ и АУ.

На АНМСМ, което беше не толкова изтънченото съкращение на Баронс за „Ако не можеш да се свържеш с мен“, щеше да отговори тайнственият Риодан, който, въпреки че Баронс твърдеше, че говори твърде много, не беше споделил нищо полезно с мен в скорошния ни кратък телефонен разговор. Нямах желание да подмамвам никой друг в близост до твърде агресивната Сянка. Исках няколко дни на отдых за смъртта, която тежеше на съвестта ми.

АУ беше „ако умираш“, а аз не умирах.

Беше ми писнало да разчитам на други да ме спасяват. Исках сама да се грижа за себе си. Оставах само няколко часа до съмване. Сянката можеше да си стои там цяла нощ, изобщо не ми пукаше.

Върнах се обратно в гаража, затворих и заключих вратата, включих най-ярките вътрешни светлини, размислих за миг, а после пропъльзах в майбаха, за да спя.

Докато се отнасях, ми хрумна, че чувствата ми към колата определено се бяха променили. Вече не ме интересуваше, че беше принадлежала на ирландския мафиот Роки О'Баниън, от когото бях откраднала Копието и за чието убийство, както и за това на петнайсет от мутрите му в същата тази уличка, в която сега дебнеше чудовищната Сянка, бях косвено отговорна. Просто бях благодарна, че беше удобен за спане.

Очакваме Злото да извести идването си.

Предполага се, че злото спазва определени практики. Предполага се то да причини ледени тръпки от лошо предчувствие у домакина, предполага се то да е мигновено разпознаваемо и да е противно. Злото би трябвало да се промъква навън в нощта в черна катафалка с мъгла, излизаща от тъмните ѝ страни, или да слезе от скелетен харли, облечено в кожа с огърлица от прясно скалпирани черепи и кръстосани кости.

— „Книги и дреболии Баронс“ — казах в телефона ведро. — Ако търсите нещо, ние го имаме, а ако го нямаме, ще Ви го намерим — приемам работата си сериозно. След като откраднах шест часа сън в гаража, минах през уличката до книжарницата, взех душ и отворих магазина, както обикновено.

— Сигурен съм, че ти ще го намериш. Иначе нямаше да се обадя.

Замръзнах с ръка на слушалката. Това шега ли беше? Той ми се обаждаше? Бях си представяла всевъзможни срещи със Злото, но тази не беше сред тях.

— Кой е? — попитах аз, неспособна да повярвам.

— Знаеш кой съм. Кажй го!

Бях чувала гласа само два пъти преди — следобеда в Мрачната зона, когато едва не умрях, и наскоро в леговицето на Малущ, но никога нямаше да го забравя. Противно на това, което очакваме да бъде, Злото имаше красив и изкустителен глас, отразяващ физическата красота на притежателя си.

Беше гласът на любовника на сестра ми и неин убиец.

Знаех името му и щях да умра, преди да го нарека лорд Господар.

— Ти, копеле!

Тръшнах телефона с едната ръка, а с другата вече набирах Баронс на мобилния си телефон. Той вдигна веднага и звучеше разтревожен. Минах направо на въпроса.

— Може ли друидското заклинание Гласът да бъде използвано по телефона?

— Не. Потенциалът на заклинанието не се пренася чрез...

— Благодаря! Трябва да вървя — както предполагах, телефонът в магазина беше започнал отново да звъни. Затворих с палец мобилния и оставих Баронс да нарежда. Нямаше опасност да бъда заставена да се подчиня по телефона. Искях да науча само това преди лорд Господар да е успял да го използва върху мен.

Просто в случай че беше плащащ клиент, казах:

— Книги и дреболии...

— Трябваше да попиташ мен — дойде прелъстителният, богат глас. — Щях да ти кажа, че Гласът се разводнява от технологиите. И двете страни трябва да са във физическа близост. В момента съм твърде далеч.

Нямаше да му дам удоволствието да разбере, че точно от това се страхувах.

— Изпуснах телефона.

— Преструвай се колкото искаш, МакКайла!

— Не използвай името ми! — изскърцах със зъби.

— Как да те наричам?

— Недей!

— Не изпитваш ли любопитство към мен?

Ръката ми трепереше. Говорех с убиеца на сестра ми, с чудовището, което водеше всички Ънсийли през мистичните си долмени и превръщаше нашия свят в кошмар.

— Разбира се. Какъв е най-бързият и най-лесният начин да те убия?

Той се засмя.

— В теб има повече огън, отколкото в Алина. Но тя беше умна. Подцених я. Тя скри съществуването ти от мен. Никога не говореше за теб. Нямах представа, че има две с талант като нейния.

Бяхме равни в незнанието си. Тя беше скрила и неговото съществуване от мен.

— Как разбра за мен?

— Чух слухове за друга Шийте зряща, която е нова в града и има необичайни способности. Накрая щях да те открия. Но когато дойде в склада, те надуших. Не можех да сбъркам кръвната ти линия. Ти можеш да усещаш Шинсар Дъб по същия начин, като Алина.

— Не, не мога — излъгах.

— Тя те зове. Ти я усещаш там навън, как става по-силна. Ти обаче няма да станеш по-силна. Ти ще отслабнеш, МакКайла. Не можеш да се справиш с Книгата. Дори не помисляй да опитваш! Дори не можеш да започнеш да си представяш с какво си имаш работа.

Имах доста добра представа.

— За това ли ми се обади? Да ме предупредиш? Треперя в ботушите си — този разговор ме вбесяваше. Говорех по телефона с чудовището, което беше убило сестра ми, с долния лорд Господар, а той не крякаше маниакално, нито заплашваше злодейски. Не беше дошъл при мен с армия от мрачни Фае, подкрепен от неговата облечена в червено и черно лична стража. Беше ми се обадил и говореше с красив, културен тон, меко и без враждебност. Това ли беше истинското лице на Злото? Значи не завладяваше, а съблазняваше? „Той ми позволява да съм жената, която винаги съм искала да бъда“ — беше написала Алина в дневника си. Щеше ли той да ме покани на вечеря? Ако го направеше, щях ли да приема, заради възможността да го убия?

— Какво искаш най-много на света, МакКайла?

— Теб мъртъв — мобилният ми иззвъня. Беше Баронс. Затворих му.

— Не е това, което искаш най-много. Искаш го заради това, което искаш най-много. Сестра си обратно.

Не ми харесваше накъде вървят нещата.

— Обаждам се, за да ти предложа сделка.

Сделките с дявола, беше ми напомнил наскоро Баронс, никога не вървят добре. И все пак не можах да се спра да попитам:

— Какво?

— Намери ми Книгата и аз ще върна сестра ти.

Сърцето ми пропусна удар. Държах слушалката далеч от ухото си и се вирах в нея, сякаш търсех някакво вдъхновение или отговор, или може би просто кураж да затворя телефона.

Ще върна сестра ти. Думите увиснаха във въздуха.

Каквото и да търсех, не го намерих. Върнах слушалката на ухото си.

— Книгата може да върне Алина от мъртвите, така ли? — бях задръстена от суеверия, вдъхновени от детски измислици. Възкресяването на мъртвите винаги беше придружено от страховити предупреждения и още по-страховити резултати. Със сигурност нещо толкова зло не можеше да възстанови нещо толкова добро.

— Да.

Нямаше да попитам. Нямаше.

— Тя би ли била същата като преди? Не някакво страшно зомби? — попитах.

— Да.

— Защо би го направил, след като ти си този, който я е убил?

— Не съм я убил.

— Може да не си го направил сам, но ти си ги пратил след нея.

— Не бях свършил с нея — имаше съвсем слабо колебание. — И нямах планове да я убия, когато свърша с нея.

— Глупости! Тя е открила. Проследила те е в Мрачната зона един ден, нали? Отказала е повече да ти помага. И ти си я убил за това — бях сигурна. Бях го обмисляла всяка нощ, преди да заспя, от месеци. Това беше единственият извод, който придаваше някакъв смисъл на съобщението, което ми беше оставила няколко часа преди да

умре. „Той идва — беше казала. — Не мисля, че ще ме остави да напусна страната.“

— Ти почувства силата на моята принуда. Може да съм загубил доброволното ѝ съдействие, но никога не ми е било нужно — от гласа му капеше надменност, когато ми напомни колко лесно ме беше контролирал. Не, нямаше да има нужда от съдействието ѝ. С този ужасен, крадящ волята Глас той можеше да я накара да направи всичко, каквото поиска, всичко.

Мобилният ми телефон иззвъня отново.

— Вдигни го! Баронс мрази да чака. Помисли за предложението ми!

— Откъде познаваш Баронс? — попитах.

Връзката беше прекъснала.

— Добре ли си? — изръмжа Баронс, когато вдигнах мобилния.

— Да.

— Той ли беше?

— Великият ЛГ? — казах сухо. — Да.

— Какво ти предложи?

— Да върне сестра ми.

Баронс не каза нищо дълго време.

— И?

Аз останах тиха също толкова дълго.

— Казах му, че ще си помисля.

Настаналото мълчание се проточи. Странно, никой от нас не затвори. Чудех се къде е той, какво прави. Напрегнах слуха си, но не можах да чуя никакъв шум на заден план. Или телефонът му имаше страхотни способности за изчистване на шума, или той беше на някое тихо място. През ума ми пробяга картина — Баронс, едър и мургав, лежи гол върху бели сатенени чаршафи, ръцете му са сгънати под главата, телефонът е подпрян на ухото му, а татуировките в червено и черно се простират през гърдите му надолу към корема. Крак, сплетен с крак на жена.

Не. Той никога не би позволил на жена да остане през нощта. Без значение колко добър е бил сексът.

— Баронс? — казах накрая.

— Госпожице Лейн!

— Искам да ме научиш да устоявам на Гласа — бях го молила и преди, но той ми беше дал един от неговите уклончиви отговори.

Последва още едно от онези дълги мълчания, после:

— За да опитаме това, а мога да те уверя, че няма да бъде нещо повече от опит, в който силно се съмнявам, че ще успееш, трябва да го използвам върху теб. Подготвена ли си за това?

Потреперих.

— Ще спазваме някои основни правила.

— Харесваш правилата, нали? Колко жалко! Сега си в моя свят и в него няма основни правила. Ще учиш, както ти преподавам, или изобщо няма да учиш.

— Ти си задник.

Той се изсмя и аз отново потреперих.

— Може ли да започнем довечера? — разговорът по телефона с лорд Господар беше относително безопасен. Но ако вместо да се обади, се беше озовал зад мен на улицата и ме беше изкомандвал да мълча, нямаше да мога да отворя уста, за да освободя името на В'лане.

Намръщих се.

Защо не беше тръгнал зад мен? Защо не беше пратил армията си подире ми? Сега, когато се замислих, единствените два пъти, когато изобщо се опита да ме хване, бяха, когато на практика му се бях доставила сама и той вярваше, че съм сама. Това е била твърде удобна възможност, за да я изпусне. Може би лорд Господар не бързаше да ме приближи. Дали се страхуваше от Копието, след като беше видял какво причини то на Малуш? Аз се бях страхувала безкрайно от Копието, когато ядох Ънсийли. Не исках да е близо до мен. Но с Гласа той лесно можеше да ми го вземе. Беше искал доброволното участие на Алина, а сега, изглежда, искаше моето. Защо? Защото ще по-лесно, ако не е против волята ми, или защото е нещо по-сложно от това? Дали Гласът действа само до известна степен, а той искаше нещо от мен, което не би могъл да ме принуди да направя? Или може би (тръпка на лошо предчувствие придружаваше тази мисъл) аз бях само малка част от някакви много по-големи планове, а той вече беше уредил за мен нещо друго и просто не беше дошло точното време. Може би дори сега той изграждаше клетка около мен, която не можех да видя. Щях ли да се събудя някоя сутрин и да вляза право в нея? Малуш лесно ме беше

измамил. Бях вярвала, че той е част от моето въображение до последно.

Избутах страшните си мисли настрани, преди да успеят да се умножат. Аз определено исках да се доближа до него. Щях да го убия. А гадният му номер с Гласа беше преграда, която трябваше да мога да преодолея.

— Е — напомних, — кога можем да започнем? — не се доверявах на Баронс, но все пак той беше имал много възможности да използва Гласа върху мен преди, а не го беше направил. Не вярвах, че ще го използва, за да ми навреди и сега. Поне не много. Потенциалната придобивка си струваше риска.

— Ще дойда в десет.

Той затвори.

Беше девет и петнайсет, когато довърших изобретението си, четиридесет и пет минути преди времето, когато Баронс трябваше да пристигне.

Включих го, седнах отново, изследвах го критично няколко минути, после кимнах.

Изглеждаше добре.

Е, не изглеждаше точно добре. Изглеждаше... странно. Като нещо от научнофантастичен филм. Но работеше, а само това имаше значение за мен. Беше ми писнало да не съм в безопасност, когато е тъмно. Беше ми писнало да гледам как фенерчетата ми бягат, въртейки се. Това не можеше да ми избяга. И ако бях права за възможностите му, щях да мина право през Сянката-стена с него.

Трябваше да направя едно последно изпитание.

Беше велико изобретение и се гордеех с него. Идеята ме осени този следобед, по време на една кратка почивка. Тормозех се от мисълта за Сянката отвън, когато внезапно една лампа угасна в главата ми или по-скоро няколко десетки.

Смених табелата и заключих точно в седем, изтичах надолу по улицата до магазина за спортни стоки на ъгъла и купих всичко, което ми трябваше — от шлем за велосипедисти до батерии, скоби, крушки, тубички универсално лепило и каишки като допълнителна предпазна мярка.

После се върнах в книжарницата, пуснах на айпода последната подборка песни, по които бях луда, надух звука на косъм под оглушително и се залових за работа.

Разклатих изобретението си. Изпуснах го. Ритнах го. Но частите му все още оставаха непокътнати. Универсално лепило — най-добрият приятел на едно момиче след тиксотото.

Бях доволна. За четиридесет и петте минути, които оставаха до уроците ми по Глас, имах време да изпробвам устройството и дори да се кача горе, за да се освежа малко, не че ми пукаше как изглеждам около Баронс. Просто в Дълбокия Юг жените се учат на ранна възраст, че когато светът се разпада около теб, е време да свалиш пердетата и да си направиш нова рокля.

Всяко истински вдъхновено изобретение се нуждае от лесно запомнящо се име. Аз имах точното за моето. Кой се нуждаеше от Гривната на Крус, за да върви сред Сенките?

Плъзнах шлема на главата си и го закопчах стабилно под брадичката си. Пасна ми точно и не можеше да падне от главата ми в разгара на битка. Можех да го перна (ако можех да го направя) и нещото щеше да остане на главата ми. Бях залепила десетки лампи по цялата повърхност на шлема. Скоби се подаваха на няколко сантиметра отпред, отзад и от двете страни с пещерняшки лампи, прикрепени към тях, насочени надолу.

Разперих ръце и се поклоних дълбоко: Представям ви:

МакОреол!

С всички тези светещи лампички по него шлемът създаваше перфектен ореол от светлина около цялото ми тяло, чак до стъпалата. Обожавах го! Ако не беше толкова буцест, щях да се опитам да спя с него. Като допълнителна предпазна мярка пристегнах каишите за глезени и китки, в които бях изрязала малки джобчета и бях зашила лампи. Трябваше само да чукна китките си и глезените си и лампите щяха да се включат.

Бях готова.

Но първо исках да направя изпитание вътре в магазина, преди да изляза отвън.

Почуках се от глава до пети, забързах към панела и започнах да изключвам светлините в предната част на книжарницата. Знаех, че сградата все още е обградена от светлина отвън, но все пак ми беше

трудно да се принудя да го направя. Страхът ми от тъмното се беше разраснал отвъд разумното. Това става, когато си наясно, че една сянка може да те изяде жив, ако я докоснеш.

Ръката ми се поколеба на последния ред копчета за един дълъг и труден момент.

Но имах моя МакОреол и бях сигурна, че той ще работи. Ако отпуснех на страха и най-малкото предимство, той щеше да ме превземе. Бях научила този урок от Баронс и го бях затвърдила с Малуш. Надеждата дава сили. Страхът убива.

Изключих и последния ред лампи и потопих книжарницата в пълен мрак.

Блестях ярко като малко слънце в стаята.

Разсмях се. Трябваше да се сетя за това по-рано. Нямаше и сантиметър от мен, който не беше осветен. Ореолът ми излъчваше светлина на три метра от мен във всички посоки. И бях права — ако ми стискаше, щях да мина право през Сянката-стена. Никой от вампирите, изсмукващи живота, не можеше да се приближи до мен, щом бях в тази премяна.

Айподът ми засвири „Лоша луна се издига“ на Кридънс Клиъруотър Ривайвъл и аз затанцувах, замаяна от успеха. Имах още едно оръжие в арсенала си, с което да съм по-сигурна, и го бях измислила сама.

Завихрих се из книжарницата, подражавайки на епичния боец, който щях да бъда, благодарение на моя умен МакОреол, без вече да се страхувам от тъмни улици в нощта. Прехвърлях се през столове и се стрелках покрай библиотеки. Нападах дивани, прескачах отоманки. Намушквах въображаеми врагове, имунизирана срещу опасността от Сенките от сиянието на моето собствено изобретение. Няма много място в живота ми за едно добро, обикновено и глупаво забавление, а напоследък нямаше и поводи за празнуване. Възползвам се от двете, когато мога.

— „Надявам се, че си подготвил нещата си — запях, мушкайки една възглавница с Копието. Пера избухнаха във въздуха. — Надявам се, че си готов да умреш“ — завъртях се в заслепяващ вихър от светлини, уцелих с убийствен заден ритник една илюзорна Сянка и същевременно ударих стойката за списания. — „Изглежда те очаква

гадно време“ — гмурнах се като лебед под една ниска, въображаема Сянка, промуших се под една по-висока...

... и замръзнах.

Баронс стоеше на предната врата, от него се носеше хладна, старомодна елегантност.

Не го бях чула да влиза от музиката. Той се беше облегнал с рамо на стената и скръстил ръце, ме гледаше.

— „Око за око...“ — провлачих аз, заглъхвайки. Не ми трябваше огледало, за да знам колко глупаво изглеждам. Хвърлих му вкиснат поглед, а после отидох до уредбата, за да я изключа. Когато чух задавен звук зад гърба си, се обърнах и го изгледах враждебно. Изражението му беше обичайното — на високомерие и досада, но този път угълчетата на устата му потрепваха.

Бях се пресегнала към уредбата и тъкмо я спирах, когато той избухна.

Завъртях се.

— Не изглеждах чак толкова смешно — сопнах се.

Раменете му се разтресоха.

— О, стига де! Престани!

Той прочисти гърло и спря да се смее. После погледът му бързо се стрелна нагоре, спря се на бляскавия ми МакОреол и Баронс отново започна да се смее. Не знам, може би бяха скобите, които стърчаха от двете страни. Или може би трябваше да взема черен шлем, а не розов.

Разкопчах го и го издърпах от главата си. Закрачих към вратата, включих отново вътрешното осветление, тупнах в гърдите му блестящото си изобретение и закрачих нагоре.

— Най-добре да си спрял да се смееш, когато сляза долу — извиках през рамо.

Не бях сигурна, че ме е чул, толкова силно се смееше.

— Може ли Гласът да те накара да направиш нещо, което за теб е дълбоко морално осъдително? Може ли да те накара да отхвърлиш всичко, в което вярваш? — попитах Баронс, когато се върнах долу петнайсет минути по-късно. Накарах го да чака, отчасти защото още ми пареше от смеха му и отчасти защото бях принципно вбесена от това, че беше подранил. Харесвам, когато мъжете са точни. Не когато подраяват или закъсняват. А когато са точни. Това е една от онези вежливости при срещите, не че с Баронс се срещахме, но смятам, че

точно тези вежливости са общовалидни и би трябвало да се практикуват при всички цивилизовани срещи. Копнея за дните на добрите старомодни обноски.

Не споменах смеха му, МакОреола или абсурдния ми танц. С Баронс сме професионалисти в това да пренебрегваме всичко, което може да се случи между нас и има възможност да предизвика някаква емоция, дори ако това е толкова просто чувство като срама. Понякога не мога да повярвам, че съм била под това голямо, твърдо тяло, че съм го целувала, че съм хвърлила бърз поглед в живота му. Пустинята. Самотното момче. Самотният мъж. Не мислете, че не ми е хрумнало, че ако правя секс с Баронс, може да получа отговори на някои от въпросите си за това кой и какво е той. Хрумвало ми е. Но аз бързо напъхах тази идея в заключената кутия. По хиляди причини, които нямат нужда от обяснение.

— Зависи от уменията на този, който използва Гласа и от силата на убеждението на жертвата му.

Типичен отговор на Баронс.

— Разясни! — казах сухо. Бях научила нови думи. Четях много напоследък.

Докато се придвижвах навътре в стаята, погледът му падна към краката ми и си проправи път нагоре към лицето ми. Носех избелели дънки, ботуши и прилепнала розова тениска, купена миналото лято на разпродажба, на която пишеше „Аз съм сочно момиче“.

— Обзалагам се, че си — промърмори той. — Свали си тениската! — каза, но този път гласът му отекна с легион от гласове. Понесе се на вълни навън покрай мен, изпълни всеки ъгъл на стаята, като я натъпка с гласове, които ми заповядваха да се подчиня, принуждавайки всяка клетка в тялото ми да го изпълни. Аз исках да махна тениската си. Не по същия, вкоренен в сексуалната принуда начин, по който исках да я махна около В'лане, а просто, защото... ами, не знаех защо. Но исках да я махна на мига.

Започнах да вдигам ръба на тениската си, когато си помислих: „Чакай малко! Не искам да показвам на Баронс сутиена си“ — и дръпнах тениската обратно.

Усмихнах се. Слабо в началото, после по-широко, доволна от себе си. Пъхнах ръце в задните джобове на дънките и изгледах Баронс наперено.

— Мисля, че ще бъда доста добра в това.

— СВАЛИ СИ ТЕНИСКАТА!

Заповедта ме удари като тухлена стена и унищожи ума ми. Поех дъх рязко, почти с писък, и раздрах тениската от деколтето до долу.

— Спри, госпожице Лейн!

Отново Гласът, но не тухлена стена, а по-скоро заповед, която вдигна тухлената стена от мен и ме освободи. Отпуснах се на пода, стиснала половините от тениската, и положих глава на коленете си. Дишах дълбоко няколко секунди, после вдигнах глава и го погледнах. Той можеше да ми е налагал такава принуда по всяко време. Да ме превърне в безмозъчен роб. Както и лорд Господар, той можеше да ме е насиллил да изпълнявам заповедите му, когато пожелае. Но не го беше направил. Следващия път, когато откриех нещо ужасяващо за него, щях ли да кажа: „Да, но той никога не ме е принуждавал с Гласа“? Това ли щеше да е извинението, което щях да измисля за него тогава?

— Какво си ти? — избухнах, преди да мога да се спра. Знаех, че си губя времето. — Защо просто не ми кажеш и да свършим с това? — казах ядосано.

— Един ден ще спреш да ме питаш. Мисля, че ще ми хареса да те познавам тогава.

— Може ли да не намесваме дрехите ми в следващия урок? — оплаках се. — Донесох само за няколко седмици.

— Искаше нещо морално осъдително.

— Да — не бях сигурна, че демонстрацията му беше изпълнила целта си. Не бях сигурна, че да сваля тениската си пред него беше морално осъдително.

— Показвах нагледно степени, госпожице Лейн. Вярвам, че лорд Господар е постигнал най-високото ниво на вещина.

— Супер! Е, за в бъдеще пощади тениските ми! Имам само три. Пера ги на ръка, а другите две са мръсни — в „Книги и дреболии Баронс“ нямаше пералня или сушилна машина, а досега отказвах да мъкна нещата си до обществената пералня на няколко преки, въпреки че скоро щеше да ми се наложи, защото дънките не се перат добре на ръка.

— Поръчай каквото ти трябва, госпожице Лейн! Пиши го на сметката на магазина!

— Наистина ли? Мога да поръчам пералня и сушилна машина?

— Можеш също така да задържиш ключовете на вайпъра. Сигурен съм, че има неща, за които ти трябва кола.

Огледах го подозрително. Може би бях загубила още няколко месеца в света на Фае и вече беше дошла Коледа.

Той оголи зъби в една от онези хищнически усмивки.

— Не мисли, че е защото те харесвам. Щастливият служител е продуктивен служител, а колкото по-малко време губиш да излизаш до обществената пералня или да правиш каквито там задачи... има човек като теб... толкова повече време мога да те използвам за моите собствени цели.

Това беше логично. Все пак, докато беше Коледа, имах още няколко неща в списъка с желания.

— Искам резервен генератор и охранителна система. И мисля, че трябва да имам и пистолет.

— Стани!

Нямах воля. Краката ми се подчиниха.

— Иди се преоблечи!

Върнах се, облечена с прасковена тениска с петно от кафе на дясната гърда.

— Застани на един крак и скачай!

— Ти си ужасен! — изсъсках, докато скачах.

— Ключът към устояването на Гласа — инструктира ме Баронс — е намирането на онова място вътре в теб, което никой друг не може да докосне.

— Имаш предвид мястото на Шийте зрящ? — казах, подскачайки като еднокрако пиле.

— Не, различно място. Всички хора го имат. Не само Шийте зрящите. Раждаме се сами и умираме сами. Това място.

— Не разбирам.

— Знам. Точно затова скачаш.

Скачах с часове. Аз се изморих, но той не. Мисля, че Баронс би могъл да използва Гласа цяла нощ и изобщо да не се умори.

Можеше да ме държи да скачам до зори, но в един без четвърт сутринта мобилният ми телефон иззвъня. Веднага помислих, че са

родителите ми и сигурно се беше изписало на лицето ми, защото той ме освободи от плена.

Толкова дълго се бях надявала на това, че всъщност направих два скока към чантата ми близо до касата, преди да се усетя.

Тъкмо щеше да прехвърли на гласовата ми поща — нещо, което мразех, откакто пропуснах обаждането на Алина, затова натиснах копчето още в чантата, измъкнах го и го залепих на ухото си.

— „Четвърта“ и „Лангли“ — излая инспектор Джейни.

Замръзнах. Очаквах да е татко, мислех, че просто е забравил фактора разлика във времето. Редувахме се да се обаждаме един на друг през ден, дори само за няколко минути, а бях забравила предишната вечер.

— Лошо е. Седем мъртви, а стрелецът се е сврял в един пъб и заплашва да убие още заложници и себе си. Звучи ли като типа престъпление, за което искаше да ти кажа?

— Да — „стрелецът“ каза Джейни. Беше мъж, което значеше, че съм изпуснала престъплението, което жената, вдигнала Книгата вечерта, когато гледах, беше извършила и Шинсар Дъб вече се беше преместила. Чудех се колко хора е сменила оттогава. Щях да потърся във вестниците за следи. Трябваше ми цялата информация, която можех да намеря, за да се опитам да разбера Мрачната книга, ако исках да предвидя бъдещите ѝ ходове.

Връзката изключи. Беше направил каквото обеща и нищо повече. Взирах се в мобилния си телефон, чудейки се как да се отърва от Баронс.

— Защо Джейни ти се обади в такъв час? — каза той меко. — Да не са те назначили за почетен член на Гарда, откакто те арестуваха последния път?

Погледнах го през рамо с недоверие. Той стоеше в другия край на стаята, а звукът на телефона ми беше намален. Може би беше доловил гласа на инспектора от това разстояние, но нямаше начин да е чул подробностите.

— Странно — казах.

— Защо не ми казваш, госпожице Лейн?

— Каза, че може би има нова следа по случая на сестра ми — беше слаба лъжа, но първата, която ми беше дошла наум. — Трябва да тръгвам — пресегнах се зад гишето, сграбчих раницата си, пъхнах

вътре моя МакОреол, закрепих кобура си, прехвърлих Копието от ботуша под мишницата, после нахлузих яке и се отправих към задната врата. Щях да взема вайпъра и да карам към „Четвърта“ и „Лангли“ колкото можех по-бързо. Ако стрелецът беше още на мястото, и Шинсар Дъб щеше да е там. Ако стрелецът беше вече мъртъв, щях да карам нагоре и надолу по улиците в непосредствена близост в плътна решетка, очаквайки сърбеж.

— Как не! Той каза „Четвърта“ и „Лангли“. Седем мъртви. Какво ти пука?

Що за чудовище имаше такива уши? Не можеше ли да ми се падне полуглухо? Намръщих се и продължих към вратата.

— Ще спреш на място и ще ми кажеш къде отиваш.

Краката ми спряха, независимо от волята ми. Копелето беше използвал Гласа.

— Не ми причинявай това! — казах през стиснати зъби, пот избиваше по челото ми. Борех се с него с всичко, което имах, и отслабвах бързо. Искях да му кажа къде отивам почти толкова силно, колкото исках да убия лорд Господар.

— Не ме карай! — каза той с нормален глас. — Мислех, че работим заедно, госпожице Лейн. Мислех, че сме обединени от обща кауза. Това обаждане от инспектора има ли нещо общо с Шинсар Дъб? Не криеш нищо от мен, нали?

— Не.

— Последно предупреждение. Ако не ми отговориш, ще го изтръгна от гърлото ти. И докато го правя, ще те питам всичко останало, което ми се прииска.

— Това не е честно! Аз не мога да използвам Гласа върху теб — извиках. — Ти само ме учиш да му устоявам.

— Никога няма да можеш да го използваш върху мен. Не ако аз те уча. Учител и ученик развиват имунитет един към друг. Това е добър стимул за теб, нали, госпожице Лейн? Сега говори! Или ще получа информацията, която искам, или, ако се бориш с мен, ще боли.

Той беше акула, която беше надушила кръв и нямаше да спре да обикаля, докато не ме погълне. Нямах никакво съмнение, че ще направи това, с което ме заплашваше, а се боях какво може да попита, ако започнеше насила да вади отговори от мен. Беше чул адреса. Със

или без мен щеше да отиде. Беше по-добре да отида и аз. Щях да измисля план по пътя.

— Качвай се в колата! Ще ти кажа, докато пътуваме.

— Моторът ми е отпред. Ако има задръстване, ще стане по-бързо. Ако си крила нещо от мен, значи си много загазила, госпожице Лейн.

В това не се и съмнявах. Но не бях сигурна кой ще ми бъде по-ядосан преди нощта да свърши — Баронс, защото не му бях казала по-рано, или В'лане, защото бях нарушила обещанието си към него и бях казала на Баронс. Усещах чуждото нещо, продупчило езика ми, натрапчиво и опасно в устата си.

Дъблин беше мрачен, странен цирк, в който вървах по високо вързано въже и ако имаше обезопасителна мрежа някъде под мен, със сигурност не я виждах.

[1] GT — Gran Turismo (Grand Tourer) — високоскоростен автомобил, създаден за пътуване на големи разстояния. — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

Също като пикапите с високо окачване в Дълбокия Юг, харлитата са ода за тестостерона — колкото по-голям и по-шумен, толкова по-добре. Там на юг камиони и мотори реват: „Виж ме! По дяволите, аз съм голям и шумен, и див, и даа, не би ли искала част от мен?“.

Харлитото на Баронс не ревеше. Дори не мъркаше. Хищник в хром и абанос, то се плъзгаше безшумно в нощта и шепнеше: „Аз съм голям и тих, и смъртоносен, и по-добре се надявай да не взема част от теб!“.

Усещах яростта в раменете под ръцете ми, докато се носехме през тесни улички, и завивахме край ъгли, като се накланяхме толкова ниско, че трябваше да притискам плътно краката си, от страх да не остържа няколко слоя кожа по асфалта, но както и във всичко останало, което Баронс предприема, той беше господар на прецизността. Моторът правеше за него неща, които не бях сигурна, че един мотор може да прави. На няколко пъти едва не обвих крака и ръце около него и не се покатерих на гърба му, от страх да не падна.

Тялото му беше настръхнало от яд. Фактът, че знаех нещо за Книгата, което не му бях казала, беше възможно най-тежкото прегрешение, що се отнасяше до него. При последната ни среща с Шинсар Дъб бях научила, че за него тя е най-същественото нещо на света, по каквато и да беше причина. Въпреки изнервящата тъмна енергия, която се носеше от него, накрая го прегърнах с всички сили, просто за да се задържа на мотора. Беше като да прегърна нискочестотно енергийно поле. Понякога се чудя дали Баронс въобще има някакъв страх към риска от нараняване. Не живее така, сякаш има.

— Не е като да не пазиш тайни от мен — най-накрая изкрещях в ухото му.

— Не пазя такива, които засягат шибаната Книга — изръмжа той през рамо. — Това е нашата сделка, нали? Ако не за друго, ние сме честни един с друг за Книгата.

— Не ти се доверявам.

— И мислиш, че аз ти се доверявам? Не си била извън памперсите достатъчно дълго, за да може някой да ти се довери,

госпожице Лейн. Дори не съм сигурен, че трябва да ти се позволява да боравиш с остри предмети.

Ударих го отстрани.

— Това не е вярно. Кой яде Ънсийли? Кой оцеля без значение от цената? Кой продължава да излиза навън и да се изправя срещу всякакви извратени чудовища и да продължава да намира причина да се усмихва, докато го прави? За това е нужна истинска сила. Това е повече, отколкото ти можеш да направиш. Ти си кисел и мрачен, и потаен през цялото време. Мога да ти кажа, че с теб не е удоволствие да се живее.

— Усмихвам се понякога. Дори се смях на твоята... шапка.

— МакОреол! — поправих го стегнато. — Това е гениално изобретение и означава, че не ми трябваш ти или В'лане, за да ме пазите от Сенките, и това, Джерико Баронс, струва теглото си в злато — да нямам нужда от никой от вас, за да направя нещо.

— Кой дойде да те учи на Гласа тази вечер? Мислиш ли, че би могла да намериш друг учител? Тези, които могат да използват тази сила, не я споделят. Независимо дали ти харесва, ти имаш нужда от мен и се нуждаеш от мен от деня, в който стъпи в тази страна. Помни това и спри да ме вбесяваш!

— Ти също се нуждаеш от мен — изръмжах.

— Точно затова те уча. Затова ти осигурявам безопасно място, където да живееш. Затова продължавам да спасявам живота ти и се опитвам да ти давам нещата, които искаш.

— О, н-нещата, к-които ис-скам? — заекнах аз, защото бях толкова бясна, че се опитах да изплюя думите наведнъж. — Ами отговори? Опитай да ми дадеш от тях!

Той се засмя, а звукът отскочи от тухлените стени на тясната уличка, по която профучавахме, и отекна така сякаш много мъже се смееха навсякъде около мен, което беше злоещо.

— Денят, в който ти дам отговори, ще бъде денят, в който вече няма да имаш нужда от тях.

— Денят, в който вече няма да имам нужда от тях — казах му ледено, — ще бъде денят, в който ще съм мъртва.

Докато пристигнем на местопрестъплението, стрелецът си беше пръснал черепа, тези от заложниците, които бяха оцелели, получаваха

грижи и зловещият дълг да бъдат преброени и събрани телата беше започнал.

Улицата беше затворена около пъба от едната пряка до другата, натъпкана с полицейски коли и линейки, и гъмжеше от Гарда. Паркирахме и слязохме от мотора на пряка от мястото.

— Допускам, че Книгата е била тук. Усещаш ли я?

Поклатих глава.

— Вече я няма. Натам! — посочих на запад. Леден канал течеше на изток в нощта. Щях да го отведа в противоположната посока и накрая да заявя, че съм изгубила „сигнала“ ѝ. Ужасно ми се гадеше и не заради всички тела и кръвта. Шинсар Дъб е връхната точка в гаденето. Бръкнах в джоба си и извадих едно хапче против гадене. Усещах началото на жестока мигрена и се надявах да не удари.

— По-късно ще ми кажеш всичко, което знаеш. Някак си разбрала как се движи из града и това е свързано с престъпленията, нали?

Беше добър. Когато кимнах внимателно, опитвайки се да не разполовя черепа си, той каза:

— И някак си успяла да принудиш Джейни да ти дава информация. Как си постигнала това, честно казано, ме мога да си представя.

— Боже, може би не съм чак такава глупачка, за каквато ме мислиш — пъхнах още едно хапче в устата си и си отбелязах да започна да нося и аспирин.

След кратка пауза той каза стегнато:

— Може би не си — което беше почти като извинение от Баронс.

— Нахраних го с Ънсийли.

— Да не си откачила? — избухна Баронс.

— Подейства.

Той присви очи.

— Някой може да помисли, че развиваш ситуационна етика^[1].

— Мислиш, че не знам какво е това? Баща ми е адвокат. Знаем какво е това.

Бледа усмивка изви устните му.

— Връщай се на мотора и ми кажи накъде да вървим!

— Ще ти кажа накъде да вървим — измърморих горчиво, а той се засмя. Докато се носехме надолу по улицата, надалеч от Мрачната

книга, главоболието ми започна да отслабва. Внезапно бях толкова възбудена, че се хванах в опасна близост до това да започна да трия болезнените си зърна в гърба на Баронс. Мигновено се дръпнах и погледнах през рамо. Сърцето ми потъна. Бръкнах за Копието. Нямах го.

Баронс сигурно беше усетил напрежението в тялото ми, защото погледна през рамо към мен и видя това, което и аз — Фае принцът се пресяваше по улицата зад нас, в един миг там, после го няма, в следващия на десетина крачки по-близо.

— Достатъчно лошо е, че не ми каза за Книгата, госпожице Лейн, но ми кажи, че не си казала на него!

— Трябваше. Искях да направя нещо за мен, а това беше всичко, което можех да му предложа и с което бях готова да се разделя. Но не му казах всичко.

Всъщност умишлено го бях заблудила, така че как ме беше открил тази вечер? Глупав късмет? Не би могъл да проверява всяко престъпление в града!

Гневът отново обхвана тялото на Баронс и този път беше по-зле отпреди. Той спря толкова рязко, че се захих в гърба му, паднах от мотора и се проснах на пътя. Докато се изправя и изтупам праха от дрехите си, Баронс беше слязъл от мотора, В'лане също беше спрял и стоеше на улицата на около десетина метра.

— Ела тук, госпожице Лейн! Веднага!

Не помръднах. Бях се вбесила, че ме изхвърли така. От това главата ме беше заболяла още по-зле. Освен това един разярен Баронс бе нещо, до което искате да стоите не повече, отколкото да се сгущите до вбесена кобра.

— Освен ако не искаш той да се Пресее и да те вземе, ела до мен! Сега! Или искаш да отидеш с него?

Погледнах към В'лане и се приближих към Баронс. В'лане беше толкова леден от неудоволствие, че малка фъртуна заледяваше неговия край на улицата, а аз не бях облечена за такова време. Добре, може би В'лане ме плаши малко повече от Баронс. В'лане използва сексуалността си срещу мен, а аз съм податлива на нея.

Баронс не го прави. Дори сега ръката ми се плъзгаше към дюкяна, търсейки ципа, и аз едва не изхленчих. Потърсих онова

хладно, чуждо място в пулсиращата ми глава. Аз съм силна, казах си, аз съм Шийте зрящ. Няма да се поддам.

Баронс положи ръка върху рамото ми и аз се преместих в подслона ѝ. Нещото на езика ми гореше. Дамгата ме сърбеше. В този миг презирах и двамата.

— Стой далеч от нея! — изръмжа Баронс.

— Тя идва при мен по собствена воля. Тя ме вика, тя ме избира — В'лане беше в най-силния си блясък в злато, бронз и лед в цветовете на дъгата. Той ме огледа надменно. — Ще се занимая с теб по-късно. Ти наруши сделката ни. Има цена за това — той се усмихна, но Фае не знаят как наистина да се усмихват. Те залепват човешко изражение на неестествено перфектните си лица. — Не се страхувай, МакКайла! Аз ще... как го казвате? — ще го целуна, за да ти мине, когато свърша.

Махнах ръката си от ципа.

— Не съм нарушила сделката ни умишлено, В'лане. Баронс подслуша нещо, което не трябваше да подслушва.

— Опушение или престъпление, каква е разликата?

— Има разлика. Дори в съда разпознават разликата.

— Човешки закон. Законът на Фае не познава такова нещо. Има последствия. Начините, по които са постигнати, нямат тежест. Ти каза, че не знаеш как да проследиш Книгата.

— Не знам. Просто последвах предчувствие тази вечер. Извадих късмет. Ти?

— Безочливост и лъжи, МакКайла. Не допускам нито едно от двете.

— Няма да повредиш и един косъм от главата ѝ или ще те убия! — каза Баронс.

„Нима? С какво?“ — исках да попитам. В'лане беше Фае. Копието ми го нямаше, а Мечът беше у Роуина.

Леденото притегляне на Книгата намаляваше. Тя се движеше бързо. Следващата ѝ жертва беше в кола, и то бърза. Стигнах до самодоволна и напълно извън темата мисъл на любител на коли: „Не по-бърза от моята. Аз имам вайпър. Ключовете му са в джоба ми.“

Самодоволната мисъл избледня. Идеята да оставя Книгата да се измъкне, да ѝ позволя да обикаля наоколо и да унищожава живота на още хора нараняваше самата ми същност. Но без значение колко настоятелно моите сетива на Шийте зрящ крещяха по мен да я

проследя, не смеех. Не с Баронс и В'лане наоколо. Трябваше да разбера повече за Книгата. Трябваше да разбера как да сложа ръка върху нея и да направя правилното нещо. Кого заблуждавах? Трябваше да знам какво е правилното нещо. Ако допуснем, че накрая успея да я взема, на кого можех да се доверя? На В'лане? На Баронс? На Роуина? Да пази Бог! Щеше ли самата Сийли кралица да се появи и да спаси положението? Някак си се съмнявах. Нищо в живота ми вече не беше лесно.

— Нямах право да я имаш — казваше В'лане на Баронс.

— Силата дава правото. Не беше ли това твоето мото?

— Никога не би могъл да разбереш моето мото.

— По-добре, отколкото смяташ, фейо.

— Нищо не можеш да направиш с нея, дори да успееш да я вземеш. Ти не говориш езика, на който е написана, и не би могъл да се надяваш да го дешифрираш.

— Може би имам камъните.

— Не всички — каза В'лане студено и от презрението в гласа му разбрах, че той има поне един, ако не и двата други камъка за превод, които ние търсехме. Четирите мистични прозрачни камъка трябваше да са на едно място, за да „разкрият истинската природа“ на Шинсар Дъб. Баронс вече имаше единия, когато го срещнах. Неотдавна аз откраднах втория от Малуш — събитие, което беше ускорило враждебността между нас.

Баронс се усмихна. Умен мъж. До този момент беше подозирал, но не беше сигурен.

— Може би съм научил достатъчно от твоята принцеса, за да не ми трябват и четирите — присмя се Баронс, а в думите му имаше цял свят на намеци. Дори аз, която нямах представа какво наемкваше, чух обидата в тях и знаех, че тя срязва надълбоко. Между В'лане и Баронс имаше история. Те не се презираха взаимно само заради мен. Имаше нещо повече от това.

Лед покри робата с цветовете на дъгата на В'лане, понесе се надолу по павираната улица и се разшири, покривайки паважа от канавка до канавка с тънък черен слой, който пукаше като изстрели, докато обвиваше по-топлия камък.

Добре, нека се бият! Нека Книгата изчезне и отнесе проблемите ми с нея! За да наля масло в огъня, казах:

— Защо двамата се мразите толкова много?

— Чука ли я вече? — В'лане ме пренебрегна напълно.

— Не се и опитвам.

— Превод: Усилията ти са се провалили.

— Не, не са — казах. — Той не се е опитвал. За ваша информация, момчета, а използвам термина много свободно, в мен има много повече от секс.

— Ето защо си още жива, госпожице Лейн. Продължавай да развиваш тези си заложби!

След като и двамата бяха тук, за разнообразие, имах предчувствие, което исках да изпробвам.

— Какво е Баронс? — попитах В'лане. — Човек или нещо друго?

Принцът погледна Баронс и не каза нищо.

Баронс ми хвърли остър поглед.

— Е, Баронс — казах сладко, — разкажи ми за В'лане! Той добър ли е, или лош?

Баронс погледна настрани и не каза нищо.

Поклатих глава отвратена. Беше както подозирах. Мъже! Еднакви ли бяха сред всички видове, независимо дали са хора, или не?

— И двамата имате нещо срещу другия и никой от вас няма да го издаде, за да запази собствените си тайни в безопасност. Невероятно! Вие се мразите и все пак се държите един за друг. Е, знаете ли какво? Майната ви! Свърших и с двама ви.

— Големи думи за малък човек — каза В'лане. — Ти се нуждаеш от нас.

— Той е прав. Примири се, госпожице Лейн!

Супер! Сега обединявах силите си срещу мен. Предпочитах В'лане да изчезва, когато Баронс се появява. Това значеше ли, че В'лане все пак не се страхува от Баронс? Огледах разстоянието между тях. Ако Баронс пристъпеше напред, дали В'лане щеше да отстъпи? Трудно можех да го допусна. След миг размисъл се измъкнах изпод ръката на Баронс и пристъпих зад него. Усетих как се отпуска малко. Според мен мислеше, че търся закрилата на тялото му, използвайки движението да покажа, че съм избрала страна. Представих си колко самодоволен изглежда точно сега.

Бутнах го напред с всичка сила. В'лане мигновено се плъзна назад. Баронс ми хвърли яростен поглед през рамо. Не мисля, че много жени бутат Баронс наоколо.

— Какви игри играеш, Шийте зрящ? — изсъска В'лане.

Фае принцът се страхуваше от Баронс. Опитах се да обработя тази мисъл, но не съм сигурна, че успях.

— Можеш ли още да усетиш Книгата? — попита Баронс, а един мускул трептеше на челюстта му.

— Да, къде отиде? — настоя В'лане. — Накъде?

— Изгубихте твърде много време в разпавии — излъгах. Все още усещах слаб гъдел. Беше спряла някъде. — Излезе от радара ми преди няколко минути — не бях сигурна, че някой от тях ми повярва, но какво можеха да направят?

Всъщност ми хрумна, че и двамата можеха да ми направят нещо наистина гадно, ако искаха. Баронс можеше да използва Гласа, да ме принуди да му кажа истината и да ме накара да проследя Книгата. А ако разбирах заробването от Секс-до-смърт-Фае, В'лане можеше да увеличи онова секс нещо и да ме насочва наоколо като разгонена малка кучка.

Тогава защо не го правеха? Защото наистина бяха прилични момчета с прилични мотиви, въпреки обърканите личности ли? Или защото не искаха другия наоколо, когато ме използваха, за да намеря Книгата, а нито един от двамата не можеше да измисли начин да се отърве от другия в момента?

Ние всички я оставяхме да се измъкне, за да попречим на другите да я имат? Еха! Някога ми беше трудно по геометрия в гимназията. Животът беше много по-сложен от математиката.

— Мърдай! — каза Баронс. — Качвай се на мотора!

Не ми хареса тонът му.

— Къде ще отидеш, госпожице Лейн, ако не с мен или с него? Обратно у дома в Ашфорд? Ще тръгнеш ли сама? Ще си вземеш ли апартамент? Ще трябва ли баща ти да дойде да прибере багажа ти така, както ти разчисти след сестра ти?

Обърнах се и започнах да вървя. Той ме последва, достатъчно близо, за да усетя дъха му на врата си.

— Той ще те Пресее — каза с ниско ръмжене, — ако му дадеш възможност.

— Не мисля, че ще рискува да се приближи на пет метра от теб — казах хладно. — И няма нужда да ми напомняш, че сестра ми е мъртва. Това беше евтин изстрел.

Качих се на харлитото.

Да отида с В'лане и да бъда наказана за нарушаването на сделката ни?

Щях да рискувам с Баронс. Засега.

[1] Ситуационна етика — етична категория, която предполага решение на всеки един проблем поотделно на база на конкретни обстоятелства, а не на категорични правила. — Б.пр. ↑

ОСЕМ

— Част от пощата ти е пропуснала дупката — каза Дани, докато отваряше вратата и вкарваше колелото си вътре.

Вдигнах поглед от книгата, която четях (отново ирландските нашествия, едно от най-скучните проучвания, които някога съм правила, като изключим някои от частите за Фир Болг и Фоморите), и след като огледах зад нея, за да съм сигурна, че е сама, се усмихнах. Къдравата ѝ кестенява коса беше развяна от вятъра, бузите ѝ бяха зачервени от студа, а тя беше завършила зелената си раирана униформа на Корпорация „Бързи пощи“ с наперено сложена шапка на компанията и с вечното си изражение „скучно ми е и съм твърде готина за приказки“.

Харесвам Дани. Тя е различна от другите Шийте зрящи. Бях я харесала от първия ден, в който я срещнах. Има нещо сродно в нас, освен факта, че и двете търсим отмъщение — тя за майка си, аз за сестра си.

— Роуина ще те убие за това, че идваш тук, нали знаеш? — намръщих се, когато ми хрумна едно подозрение. — Или тя те е пратила?

— Не. Измъкнах се. Не мисля, че някой ме е проследил. Ти си най-отгоре в скапания ѝ списък, Мак. Ако ме беше пратила, щеше да ме прати с Меча.

Затаих дъх. Никога не съм искала да се бия с Дани. Не защото се боя, че може да не спечеля (въпреки че с нейната суперчовешка скорост предполагах, че е възможно), а защото не исках да видя тази жизнерадостна, непочтителна искра загасена от моята ръка или от нечия друга.

— Нима?

Тя се ухили палаво.

— Не. Не мисля, че те иска мъртва. Просто иска да пораснеш, мамка му, и да се подчиняваш на всяка дума. Тя иска същото и от мен. Не разбира, че ние сме шебано пораснали. Ако имаш собствено мнение, Роуина те нарича дете. Ако нямаш собствено мнение, аз те

наричам овца. Беее — каза тя, правейки гримаса. — Манастирът е толкова пълен с тях, че смърди на овчи лайна през лятото.

Преглътнах смеха си. Само щеше да я поощри.

— Спри да ругаеш! — казах. И преди тя да успее да се ядоса, добавих: — Защото красивите момичета нямат грозна уста, ясно? Понякога и аз ругая. Но го правя умерено.

— На кого му пука дали съм красива? — присмя се тя, но ми беше прозрачна. Първия път, когато я видях, тя носеше грим, беше с нормални дрехи и аз помислих, че е по-голяма, отколкото беше. В униформата и без цялата тази очна линия, можех да видя, че е на тринайсет, най-много на четиринайсет и е блокирана в онази неприятна фаза, която всички изстрадваме с времето. И аз имах дългурест период, когато бях убедена, че гените на Лейн ме бяха предали и за разлика от Алина щях да порасна грозна и до края на живота си щях да съм затъмнена от по-голямата си сестра, докато хората казваха тъжно и не съвсем тихо: „Горката МакКайла! Алина е взела ума и красотата“.

Дани беше хваната в затвора на юношеството. Трупът ѝ още не беше настигнал ръцете и краката ѝ и въпреки че хормоните вече опустошаваха кожата ѝ, все още трябваше да оформят бедрата и бюста ѝ. Да си заклещена между детството и женствеността е тежко, а тя трябваше да се бие и с чудовища на всичкото отгоре.

— Ще бъдеш великолепна един ден, Дани — казах ѝ. — Затова си изчисти езика, ако искаш да дружиш с мен!

Тя подбели очи, облегна колелото си на гишето, метна навит на руло сноп поща и се запъти към поставката за списания, но не, преди да зърна стреснатия, замислен поглед в очите ѝ. Щеше да помни какво ѝ казах. Щеше да се държи за него в най-трудните моменти и щеше да ѝ помогне по същия начин, по който обещанието на леля Айлийн, че един ден ще бъде красива, ми беше помогнало да премина онзи етап.

— Намерих я на тротоара — подхвърли тя през рамо. — Шибаният пощальон не може дори да улучи дупката — натърти тя с поглед, който предизвикваше да я поправа и сигурно щях, но тя измъкна списание „Хот Род“^[1] от поставката.

Добър избор. Щях да избира същото на нейната възраст.

— Знаеш ли, че стоиш на ръба на цял квартал гадни Ънсийли?

— Имаш предвид Сенките? — казах, разсеяно прехвърляйки пощата. — Да. Наричам я Мрачна зона. Открих три такива в града.

— Ти измисляш най-яките имена. Не те ли полазват тръпки от това, че са толкова близо?

— Полазват ме от това, че изобщо съществуват. Виждала ли си какво оставят?

Тя потрепера.

— Да. Роуина ме прати с екип да търсим няколко от нас, които не се бяха прибрали една вечер.

Поклатих глава. Тя беше твърде млада, за да вижда толкова много смърт. Трябваше да чете списания и да мисли за сладки момчета. Докато ровех през брошури и купони, забелязах един плик в средата. Бях виждала такъв плик и преди — плътна, чиста, бледокремава хартия.

Без обратен адрес.

Носеше марка от Дъблин, отпреди два дни.

МакКайла Лейн, Книги и дреболии Баронс — пишеше.

Разкъсах го с треперещи ръце.

Говорих с Мак тази вечер.

Затворих очи, стегнах се умствено, после отново ги отворих.

Беше толкова хубаво да чуя гласа ѝ! Можех да си я представя как лежи на леглото си, просната върху юргана с цветовете на дъгата, който мама ѝ направи преди години и който е разръфан по краищата от стотиците пранета, но въпреки това Мак отказва да го изхвърли. Бих могла да затворя очи и да подуша ябълковия пай с карамел и смлени орехи, който мама пече. Бих могла да чуя на заден план как тате и старият Марли от съседната къща крещат за Атланта Брейвс, докато гледат бейзбол, сякаш способността на бащата да удари топката зависи от това колко силно могат да викат те. Домът сякаш е на милиони километри, не само на шест хиляди — просто се качвам на самолета и бих могла да я видя.

Кого заблуждавам? Домът е на милион животи далеч. Толкова силно искам да ѝ кажа. Искам да кажа: „Мак, ела тук! Ти си Шийте зрящ. Ние сме осиновени. Задава се война, а аз се опитвам да я спра, но ако не мога, ще трябва все пак да те доведа тук, за да ни помогнеш

да се бием.“ Искам да кажа: „Липсваш ми повече от всичко на света и те обичам толкова много!“. Но ако го направя, тя ще разбере, че нещо не е наред. Беше твърде трудно да го крия от нея, защото тя ме познава прекалено добре. Искам да се пресегна през телефонните линии и да прегърна малката си сестричка. Понякога се боя, че никога няма да мога да го направя отново. Че ще умра тук и ще останат цял живот неизречени и ненаправени неща. Но не мога да си позволя да мисля така, защото...

Свих юмрук, смачквайки страницата на топка.

— Наглеждай магазина, Дани! — изляях и забързах към банята.

Тръшнах вратата, заключих я, седнах на тоалетната чиния и увесих глава между коленете си. След малко си издухах носа и избърсах очи. Почеркът ѝ, думите ѝ, любовта ѝ към мен се бяха плъзнали като нечакан нож право в сърцето ми. Кой ми пращаше тези глупави, болезнени страници и защо?

Разгънах страницата, загладих я на крака си и продължих от там, докъдето бях спряла.

... ако го направя, ще изгубя надежда, а надеждата е всичко, което имам. Научих нещо важно тази вечер. Мислех, че преследвам Книгата и това ще бъде краят. Но сега знам, че трябва да пресъздам това, което някога е било. Трябва да намерим петте, предречени от Пророчеството на Убежището. Само Шинсар Дъб не е достатъчна. Нуждаем се от камъните и от Книгата, и от петте.

Това беше краят на страницата. Нямах нищо от другата страна.

Взирах се в нея, докато не се разфокусира. Кога свършва скръбта? Свършва ли някога? Или просто изтръпваш от това, че те е боляло толкова много пъти?

Щеше ли да ми израсте емоционално здрава тъкан? Надявах се. И в същото време се надявах да не израсте. Как можех да предам любовта към сестра си и да не страдам всеки път, щом помисля за нея? Ако спреше да ме боли, това щеше ли да означава, че съм спряла да я обичам?

Как беше научила Алина за Убежището? Аз едва наскоро бях научила за неговото съществуване и какво точно беше — Висшият съвет на Шийте зрящите. Роуина твърдеше, че никога не е срещала сестра ми, но все пак Алина беше написала в дневника си за управляващото тяло на самата организация, която ръководеше Роуина, и някак беше разбрала за пророчество, предсказано от тях.

Какво бяха петте? Какво беше Пророчеството на Убежището?

Стиснах слепоочия и разтрих главата си. Зли книги и тайнствени играчи, и заговори в заговорите, а сега и пророчества? Преди ми трябваха пет неща — четирите камъка и Книгата. Сега ми трябваха десет? Това не беше просто абсурдно, беше нечестно.

Натъпках страницата в предния джоб на дънките си, изправих се, освежих лицето си, поех дълбоко дъх и излязох, за да освободя Дани от задълженията ѝ на касата. Дори очите ми да бяха твърде бляскави, когато заставах зад гишетото или тя не забеляза, или разбираше едно-две неща за скръбта и ме остави на мира.

— Някои от момичетата искат да се срещнат с теб, Мак. Затова дойдох днес. Помолиха ме да те попитам, защото мислят, че няма да ги пуснеш да влязат през вратата и са ужасени, че познаваш принц — котешките ѝ очи се присвиха. — Какъв е той? — младежкият ѝ глас беше приглушен от опасна смес от очарование и събуждащи се хормони.

В'лане беше еквивалента на Луцифер за Шийте зрящите. И дори мотивите му в сегашното затруднено положение на човечеството да отразяваха нашите, трябваше да се страхуват от него, да го отбягват, а една част дълбоко в мен дори настояваше, че той трябва да бъде унищожен. Сийли и Ънсийли — Фае по еднакъв начин бяха наши врагове. Винаги са били и винаги ще бъдат. Защо, о, защо най-опасните и забранени за нас мъже са най-неуστοими?

— Фае принцовете убиват Шийте зрящи, Дани.

— Той не е убил теб — тя ми хвърли възхитен поглед. — Изглеждаше сякаш яде от ръката ти.

— Никоя жена не може да накара Фае да яде от ръката ѝ — казах рязко, — затова не си и мечтай!

Тя присви глава виновно и аз въздъхнах, спомняйки си какво е да си на тринайсет. В'лане щеше да е обект на всяка моя тийнейджърска фантазия. Нито рок звезди, нито актьори биха могли да се

съревновават със златния, безсмъртен, нечовешки еротичен принц. В моите мечти щях да го поразя с интелигентността си, щях да го прелъстя с напъпилата ми женственост, щях да успея да спечеля сърцето му там, където никоя жена не би могла да успее, защото, разбира се, във фантазията ми аз щях да му даря сърцето, което той нямаше.

— Толкова е красив! — каза тя, изпълнена с копнеж. — Като ангел е.

— Да — съгласих се равно. — Падналият.

Думите ми не успяха да променят изражението на лицето ѝ. Можех само да се надявам никога повече да не го види. Не виждах причина да се срещат. В даден момент в близкото бъдеще трябваше да проведем дълъг разговор за живота. Тя беше закъсняла. Едва не се разсмях. Аз също бях закъсняла. После дойдох в Дъблин.

— Кажи ми повече за срещата, която искат момичетата, Дани! — какво ли преследваха?

— След като си замина онази нощ, стана ужасна кавга. Роуина прати всички обратно в леглата, но след като тя се махна, всичко започна отново. Някои от момичетата искаха да те намерим и да ти отмъстим. Но Кат — тя беше с Мойра онзи ден, каза, че не си искала да го направиш и че би било нередно, а много момичета я слушаха. Някои от тях не са доволни от Роуина. Мислят, че прекалено много ни стяга юздите. Мислят, че трябва да сме на улиците, да правим каквото можем, за да спрем ставащото, вместо само да минаваме покрай него с колелетата всеки ден и да гледаме. Тя почти никога не ни пуска навън да убиваме.

— С едно-единствено оръжие мога да разбера защо — мразех да се съгласявам със старицата, но по тази точка бях на същото мнение.

— Тя пази Меча за себе си. Не ѝ харесва да остава без него. Мисля, че се страхува.

Можех да разбера и това. Снощи, преди да се кача на мотора и да забързаме, бях проверила за Копието. Въпреки очевидното му неудоволствие от мен, В'лане беше спазил думата си и ми го беше върнал на раздяла.

Беше закачено на бедрото ми, докато се къпех.

Беше в ръката ми, докато спях.

— Можем да се бием, Мак. Може би не можем да ги убиваме без Меча, но със сигурност можем да сритаме някои шебани задници и може би те ще помислят отново дали да се разположат в града ни. Бих могла да спасявам десетки хора всеки ден, ако тя ми позволяваше. Виждам ги как вървят по улицата, как се държат за ръце с хора — тя потрепери — и знам, че тези хора ще умрат. Бих могла да ги спася!

— Но тези Ънсийли, които спреш, само ще се преместят към друга жертва, ако не ги убиеш, Дани. Би спасила един човек, за да осъдиш друг — самата аз бях обмисляла това. И се чувствах по същия начин. Бяхме безнадеждно превъзхождани с двете оръжия, с които разполагахме.

Устата ѝ се изкриви.

— Това казва и Роуина.

Уф! Аз не бях като Роуина.

— В този случай тя е права. Да ги отклоняваме не е достатъчно. Трябват ни повече оръжия. Повече начини да ги убиваме, а аз не мога да дам Копието, така че, ако те използват като примамка за някакъв капан... — предупредих. — Не съм убила Мойра. Беше нещастен случай. Но няма да позволя някой да вземе Копието.

— Не се опитват да те вкарат в капан, Мак. Кълна се! Просто искат да говорят с теб. Мислят, че има неща, които стават, за които ти не знаеш, и смятат, че ти може да знаеш някои неща, които ние не знаем. Те искат размяна на информация.

— Какво смятат те, че не знам? — настоях. Имаше ли някоя заплаха, за която не бях наясно? Нов, дори още по-лош враг там навън, прицелен в мен?

— Ако ти кажа още нещо, те ще ми се ядосат. Обикновено половината манастир ми е ядосан. Няма да вбесявам другата половина. Казват, че биха се срещнали с теб на неутрална територия и че ти можеш да избереш къде. Ще го направиш ли?

Престорих се, че го обмислям, но вече бях решила. Искях да знам какво знаят те и отчаяно исках достъп до техните архиви. Роуина ми беше дала да надзърна в една от многото им книги за Фае, когато Дани ме беше отвела да се срещна с нея в КБП. Беше ми показала първите няколко изречения от статия за В'лане и оттогава ме сърбяха ръцете да я пипна и да дочета останалото. Беше разумно да смятам, че ако съществува информация за Шинсар Дъб, тя е някъде при Шийте

зрящите. Да не споменаваме надеждата ми, че някъде в манастира бяха отговорите на въпросите за майка ми и моето наследство.

— Да, но ще ми трябва проява на доверие.

— Какво искаш?

— Роуина има една книга в бюрото си...

Дани се вцепени мигновено.

— Няма никакъв шебан начин! Тя ще разбере. Няма да я взема.

— Не те моля да го направиш. Имаш ли цифрова камера?

— Не. Съжалявам! Не мога да го направя — тя скръсти ръце.

— Ще ти заема моята. Снимай страниците за В'лане и ми ги донеси! — планът ми щеше да послужи за няколко цели — да ми осигури повече информация и да докаже, че тя иска да предизвика Роуина заради мен. Щеше също така да я накара да прочете за обекта на погрешно насочените си фантазии и вероятно да я излекува от тях.

Тя се взря в мен.

— Ако ме хване, съм мъртва.

— Тогава не се оставяй да те хване! — казах. После смекчих малко тона си: — Мислиш ли, че можеш да го направиш, Дани? Ако наистина е твърде опасно... — тя беше едва на тринайсет, а аз я изправях срещу жена с години мъдрост, с опит, с безскрупулни намерения и с гръбнак от стомана.

Очите ѝ пробляснаха.

— Аз съм супербърза, забрави ли? Ти го искаш, аз го доставям — тя огледа книжарницата. — Но ако нещата станат наистина лоши, ще дойда да живея с теб.

— О, не, няма! — казах, като се опитвах да не се усмихвам. Тя беше такава тийнейджърка.

— Защо не? Изглежда ми яко. А няма да има и правила също така.

— Ще ти създам правила. Всякакви правила. Без телевизия, без силна музика, без момчета, без списания, без закуски или газирано, без захар, без...

— Разбрах, разбрах — каза тя горчиво. После просветна. — Значи да им кажа, че ще се срещнеш с тях?

Кимнах.

Дани наглеждаше касата вместо мен, докато изтичах горе и взех моя Кодак. Промених настройките, за да прави снимки с възможно

най-висока резолюция, и ѝ казах да се погрижи да хваща целите страници, за да мога да ги сваля на компютъра си, да увеличи снимките и да чета. Казах ѝ да ми се обади веднага щом ги направи и тогава ще уговорим място и време за срещата.

— Пази се, Дани! — казах аз, докато тя изкарваше колелото през вратата. По улиците на Дъблин бушуваше буря и нямах предвид онези плътни, черни облаци, които се влачеха над покривите. Можех да я усетя. Сякаш се издигаше наистина лоша черна луна и още по-лоша беда беше на път. Бях танцувала на тази песен онази вечер. Не бях в състояние да я изтръскам от главата си. Музиката беше прекалено игрива и щастливо звучаща, за да бъде придружена от такива мрачни предсказания.

Дани погледна през рамо към мен.

— Ние сме нещо като сестри, нали, Мак?

Нож се завъртя в корема ми. На лицето ѝ грееше такава надежда.

— Да, предполагам, че сме.

Не исках друга сестра. Никога. Не исках да се тревожа за друг, освен за себе си.

Но все пак отправих нещо максимално близко до молитва, като прошепнах тих призив към вселената да я пази, докато затварях вратата.

Тъмните облаци, които пълзяха над града, избухваха и се сблъскваха. Дъждовните капки хапеха със зъби от октомврийски студ, бързо наводниха настилката, задръстиха канавките, преляха над решетките и ометоха всички мои клиенти.

Каталогизирах книги, докато зрението ми се замъгли. Направих си чаша чай, включих газовото отопление, сгуших се до огъня и разлистих книга с ирландски приказки, като търсех истината в митовете, докато ръчках в обяд, който беше английският еквивалент на супа с макарони. Нямах много апетит, откакто ядох Ънсийли. Не и за храна.

Снощи с Баронс не си казахме и дума чак до книжарницата. Той ме остави отпред и изчака да вляза. После ми показа усмивка, която беше цялата зъби и гаднеене, и отпраши право в Мрачната зона, успявайки да каже „Майната ти, госпожице Лейн!“, без дори да си

прави труда да си отвори устата. Той знае колко ми е неприятен отказът му да ми каже защо Сенките не го ядат.

Аз искам да бъда толкова безстрашна. Аз искам да бъда толкова лоша и корава, че всички чудовища да ме оставят на мира.

Извадих листа от дневника на Алина от джоба си и го прочетох отново, този път по-бавно.

Най-лошият й страх се беше превърнал в истина и аз бях тук, оставена сама с цял живот неказани и ненаправени неща. Така и не бях получила прегръдка. Знаех, че трябва да се промъкна покрай този емоционален удар и да се фокусирам върху Пророчеството на Убежището, петте и новите въпроси, които дневникът й беше повдигнал, но бях отклонена от това от нахлулите в мен спомени. Имаше толкова много вечери, в които се просвах на леглото си, докато говорех с Алина по телефона. Мама винаги правеше хубави неща, изпълвайки къщата с аромата на мая, на крем карамел и на подправки. Татко винаги крещеше на Брейвс със стария Марли, по време на бейзболния сезон. Бърборех безсмислено за момчета и за училище и не спирах с моите идиотски оплаквания от неща, от които обикновено се оплаквах, като през цялото време вярвах, че двете с нея сме безсмъртни.

Какъв шок е животът ти да свърши на двацет и четири! Никой не е готов за това. Липсваше ми шарения юрган. Липсваше ми мама. Боже, липсваше ми...

Станах, натъпках страницата обратно в джоба и подкастрих мрачните си мисли още на етап семе, преди да са могли да поникнат. Депресията те хваща точно оплетена в прераснала градина, която може да задуши живота в теб.

Преместих се до прозореца и се взрях навън в дъжда. Сива улица. Сив ден. Сив дъжд, шляпащ сиво по сив паваж. Каква беше онази песен на Джарс ъф Клей на моя айпод? „Светът ми е потоп. Бавно ставам в едно с калта.“

Докато се взирах, без да мигам в сивотата, един ярък лъч слънчева светлина разцепи дъжда право пред мен.

Погледнах нагоре, търсейки източника му. Лъчът пробиваше мрачните облаци като сияйно копие, изстреляно от небето, формирайки перфектен златен кръг на печалния, мокър тротоар и в него нямаше дъжд, нямаше буря, а само слънчева светлина и топлина.

Извадих хапче от джоба си. Чаят и макароните внезапно се бяха превърнали в неприятна смес в стомаха ми.

Като говорехме за еквивалента на Луцифер за Шийте зрящите...

— Забавно — казах. Но не се смеех. Причиненото от Фае гадене, съчетано с невъзможната илюзия, говореха за едно — В-л-а-н-е. Единственото, което липсваше, беше безумие от Фае похот и аз се подготвих за нея. Името му, продупчило езика ми, внезапно беше станало сладко като мед, усещах го гладко и меко, и секси в устата си. — Върви си! — казах на илюзорния слънчев лъч, фокусирайки центъра ми на Шийте зрящ върху това. Но той не изчезна.

После В'лане се изправи в него, но не като Фае и не като рокера. Беше версия на себе си, която никога не бях виждала. Изглеждаше като човек и определено беше заглушен. Но все още беше нечовешки красив. Носеше бял бански, който перфектно контрастираше със златистата му кожа и показваше безупречното му тяло. Косата му се плъзгаше като коприна по голите му рамене. Очите му бяха кехлибар, топли и подканващи.

Беше дошъл да ме накаже. Знаех го. И все пак исках да изляза навън, да прецапам през дъжда и да се присъединя към него в слънчевия му оазис. Да хвана ръката му. Да избягам за малко в страната на Фае, където можех да играя волейбол и да пия бира с перфектно убедителната илюзия за Алина. Натъпках тази мисъл обратно в заключената ми кутия и проверих веригите. Те не държаха много добре днес.

„Ще се погрижа за теб по-късно — беше казал снощи. — Ти наруши сделката ни. Има цена за това.“

— Остави ме на мира, В'лане! — извиках през прозореца. Викът ми отекна от стъклото обратно към мен и не бях сигурна, че е чул. Може би можеше да чете по устните. Внезапно стъклото, което ни разделяше, изчезна. Капки дъжд, понесени от вятъра, зашибаха лицето ми, ръцете ми.

— Простено ти е, МакКайла. След размишление осъзнах, че вината не е твоя. Ти не си отговорна за намесата на Баронс. Не очаквам да си способна да го контролираш. За да демонстрирам моето разбиране, дойдох не за да те накажа, а да ти дам подарък.

Всички негови „подаръци“ имаха прикачени уловки и му го казах с език, който имаше вкус на нектар.

— Не и този. Този е за теб и само за теб. Аз няма да спечеля нищо от него.

— Не ти вярвам.

— Можех да те нараня много по-рано, ако исках.

— Е? Може просто да си го отлагал, за да ме измъкнеш за големия финал — забърсах дъжда от лицето си и избутах косата си назад. Тя едновременно се къдреше и клюмваше и се превръщаше в неудържима бъркотия. — Можеш да върнеш стъклото обратно по всяко време.

— Поех ръката ти и те придружих в коридорите на моите врагове, доверих ти се, че няма да ме Нулираш. Върни ми честта, Шийте зрящ! — температурата падаше. — Дадох ти името си, начина да ме призовеш по твоя воля — дъждът се превърна в суграшица.

— Не вдъхновяваш доверие с малката си проява на раздражение — силен порив на вятъра захвърли внезапно кофа дъжд върху мен.

— О! Направи това нарочно! — прокарах ръкав през лицето си, за да го забърша. Не помогна. Пуловерът ми беше прогизнал.

Той не отрече. Просто килна глава и ме загледа.

— Ще ти кажа за този, когото наричаш лорд Господар.

— Аз не го наричам лорд Господар и никога няма да го наричам така — наежих се. Преборих се с порива да изскоча през прозореца, да го сграбча и да настоя да разбере какво знае.

— Искаш ли да знаеш кой е той?

— Каза, че никога не си чувал за него, когато ти разказах — разглеждах ноктите си, защото ако знаеше колко силно исках информацията, щеше да я направи по-трудно достъпна. Вероятно щеше да я размени за секс.

— Научих много от тогава насетне.

— Е, кой е той? — попитах с отегчен глас.

— Приеми подаръка ми!

— Първо ми кажи какъв е подаръкът!

— Нямах планове за следобеда — той погледна към наводнената улица отвъд неговия топъл, слънчев оазис. — Няма да имаш клиенти. Ще седиш ли в стола си жадуваща за изгубените неща?

— Ядосваш ме, В'лане.

— Виждала ли си някога Карибско море? В тези вълни има нюанси, които почти си съперничат с Фае.

Въздъгнах. Не. Но бях мечтала за него. Спускащото се по водата слънце е едно от най-любимите ми неща на света, независимо дали е в синьото на плувен басейн, или в тропически отсенки. През зимата в Ашфорд ходех в местните туристически агенции в града и прелиствах брошурите, мечтаейки за всички онези екзотични, слънчеви места, на които съпругът, който не бях срещнала още, щеше да ме заведе. Част от причината да съм толкова потисната в Дъблин се дължеше на простата липса на слънце. Времето, прекарано в пещерите под Бърен, ме беше изстискало. Аз не просто обичам слънцето, аз се нуждая от него. Мисля, че ако бях израснала в по-студения, по-мрачен Север, щях да съм напълно различен човек. Разбира се, слънцето се показва и тук, но изобщо не толкова често, колкото в Джорджия, и не по същия начин. В Дъблин ги няма онези месеци на дълги, блажено палещи горещи летни дни, увенчани с толкова синьо небе, че те боли да го гледаш, и със знойна жегата, която те стопля до сърцевината. Костите ми замръзват тук. Сърцето ми също.

Няколко часа в Тропиците плюс информация за лорд Господар?

Дъждът, шибай през дупката без прозорец, бодеше кожата ми с ледените шипове на дузина бодливи прасета. Наистина ли ще се откаже да ми отмъщава за това, че наруших сделката ни? Не бях в позиция да изключая Сийли принца от живота си. Независимо дали му вярвах, или не, трябваше да бъда в прилични отношения с него и ако той наистина ми предлагаше безплатна карта „Излез от затвора“, щях да бъда луда да не приема. Не можех да се свивам в книжарницата всеки път, щом се появеше. Накрая щях да се изправя срещу него на незащитен терен.

— Върни прозореца! — нямаше да бъда обвинявана от Баронс за още един липсващ прозорец или да рискувам голямата гадна Сянка да се вмъкне.

— Приемаш ли подаръка ми?

Кимнах.

Когато прозорецът се върна, отидох до гишетото, смених подгизналия си пуловер със сухо яке върху мократа си блуза и се наведох да извадя Копието от ботуша си и да го закача под ръката. Нямах го.

Очевидно защитената книжарница само го задържаше отвън. Не го спираше да прави триковете си вътре или върху самата книжарница.

Умствено си отбелязах да обсъдя този проблем с необуздания собственик и пазител на защитите. Несъмнено с всичките му тайни и необясними способности Баронс можеше да се справи по-добре с това.

Обърнах знака „ЗАТВОРЕНО“, заключих, прецапах през локвите, стъпих под слънцето и когато В'лане ми предложи ръката си, потиснах стремежа си да го нулирам и сплетох пръсти с неговите.

Бях в Канкун, Мексико, седях в плувен басейн, чийто край не можех да видя, на бар-стол, който всъщност беше под водата, и гледах как палмовите дървета се люлеят на жаркия бриз на фона на несъмненото водно великолепие на Карибско море. Пиех кокос, лайм и текила в издълбан ананас, а солените пръски морска пяна и слънцето целуваха кожата ми.

Превод: Бях умряла и бях отишла в рая.

Дъблин, дъждът, проблемите ми, депресията ми — всички те бяха изчезнали с едно мигване от Пресяването на Фае принц.

Банският ми днес, благодарение на В'лане, беше с леопардова шарка — три срамно малки триъгълника. Златен колан за талията, украсен с кехлибар, висеше на хълбоците ми. Слънцето беше топло и действаше лечебно върху раменете ми. Двойната доза Куерво Голд^[2] в питието ми също не пречеше. Блестях в златно отвътре и отвън.

— Е? Кой е той? Каза, че ще ми кажеш за лорд Господар — напомних.

Ръцете му бяха върху мен и разтриваха в кожата ми плажно масло, което миришеше на кокос и бадем, така че за кратко забравих дори че имам език, който може да задава въпроси.

Дори когато е напълно заглушен, в ръцете на Секс-до-смърт-Фае има магия. Кара те да се чувстваш сякаш си докосвана от единствения мъж, който може някога да те познава, да те разбира, да ти дава това, което искаш. Илюзия, заблуда и лъжа, вероятно, но въпреки това усещането е истинско. Умът може да знае разликата. Но тялото не. Тялото е предател.

Отпуснах се под докосването на В'лане, мърдах под силните му, сигурни движения, мъркайки вътрешно, докато той ме галеше. Пъстрите му очи пламнаха в трепкащ отънък на кехлибар, като

камъните на моя колан, станаха сънени, разгорещени, обещавайки секс, който би взривил мозъка ми.

— Имам апартамент, МакКайла — каза меко. — Ела! — той поеръката ми.

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета — промърморих и се дръпнах. Разтърсих глава, опитвайки се да я прочистя.

— Презирам момичетата. Харесвам жени. Те са безкрайно по-... интересни. Момичетата се пречупват. Жените може да те изненадат.

Момичетата се пречупват. Не се съмнявах, че е пречупил повече от една-две в живота си. Не бях забравила книгата в кабинета на Роуина, която признаваше точно това Фае за основател на Дивия лов. Мисълта ме блъсна обратно в реалността.

— Кой е той? — попитах отново и се дръпнах в най-далечния ъгъл на стола си. — Спри да ме докосваш! Спазвай обещанието си!

Той въздъхна.

— Какво казвате вие хората? Само работа и никаква игра...

— ... може просто да ме опази жива — довърших сухо.

— Аз ще те опазя жива.

— Баронс казва същото. Предпочитам да съм способна да го правя сама.

— Ти си просто човек. При това жена.

Усетих как челюстта ми щръкна.

— Както каза, жените може да те изненадат. Отговори на въпроса ми! Кой е той? — направих знак на бармана за нов ананас — задръж текилата! — и зачаках.

— Един от нас.

— А? — примигнах. — Лорд Господар е Фае?

В'лане кимна.

Въпреки че бях усетила Фае в лорд Господар и двата пъти, когато се срещнахме, също така бях усетила и човек, подобно на усещането от Малуш и Дерек О'Баниън. Бях решила, че частта Фае се дължи на това, че лорд Господар яде Фае, а не защото е Фае.

— Но аз не усещам пълно Фае в него. Каква е работата?

— Той вече не е. Този, който се нарича лорд Господар, преди беше Сийли, познат като Даррок, доверен член на Висшия съвет на кралицата.

Примигнах. Бил е Сийли? Тогава защо водеше Ънсийли?

— Какво е станало?

— Той предаде нашата кралица. Тя откри, че работи тайно с Кралските ловци, за да я свали и да ни върне към старите методи и към старите дни. По онова време никое Фае не се прекланяше пред обидната Спогодба и нямаше полза от хората, освен за развлечение — извънземни, древни очи ме огледаха за момент. — Специалното развлечение на Даррок беше да си играе с човешки жени дълго и мъчително, преди да ги унищожи.

Картина на тялото на Алина, както го бях видяла да лежи на масата в моргата, се надигна в ума ми.

— Казвала ли съм ти колко го мразя? — изсъсках. За момент не можех да кажа нищо повече, не можех дори да мисля за друго, освен за това как той наранява сестра ми и я оставя да умре. Вдишах дълбоко и бавно, после казах: — И какво? Изхвърлили сте го от света на Фае и сте го натресли на нас?

— Когато кралицата разкри измяната му, тя му отне силата и безсмъртието и го заточи във вашия свят, осъждайки го да изстрада краткотрайността и унижението на смъртния живот и да умре — най-жестоката присъда за едно Фае, по-жестока дори от това да спре да съществува от безсмъртно оръжие или... просто да изчезне така, както някои от нас правят. Да умре беше обида към присъдата. Смъртното унижение е най-голямото унижение от всички.

Той беше толкова арогантен.

— Беше ли той принц? — Секс-до-смърт-Фае като В'лане? Така ли беше прелъстил сестра ми?

— Не. Но беше стар сред нашия вид. Могъщ.

— Как може да го знаеш, след като си пил от Котела? — посочих очевидната нелогична част. Страничен ефект от изключителното дълголетие, беше ми казал В'лане, беше неминуемата лудост. Те се справят с нея, като пият от Сийли светинята — Котела. Свещеното питие изтрива техните спомени и им позволява да започнат чисто нов Фае живот, без спомени за това кои са били някога.

— Котелът има недостатъци, Маккайла. Паметта е... как го беше казал един от вашите художници^[3]?... упорита. Котелът беше създаден, за да облекчи бремето на вечността, а не да ни оставя празни. Когато прием от него, ние започваме да говорим първия език,

който знаем. Този на Даррок е и мой — древният език, от зората на нашата раса. По този начин ние знаем неща един за друг, въпреки отнемането на спомените. Някои се опитват да поставят информация за себе си, така че да я намерят в следващото си възплъщение. Дворът на Фае може да бъде неприятно място, ако ти е отнета способността да различиш приятел от враг. Ние отлагаме пиенето колкото е възможно. Дрипи от по-ранни времена понякога остават. Някои трябва да пият два, три пъти, за да бъдат прочистени.

— Как мога да намеря Даррок? — попитах. След като вече знаех името му, никога нямаше да го наричам по друг начин, освен с него или с подигравателното ЛГ.

— Не можеш. Той се крие там, където дори ние не сме способни да го проследим. Плъзга се в и извън Ънсийли през портали, непознати за нас. Ние го търсим — другите Сийли принцове и аз.

— Как може прост човек да ви се измъкна и да влиза и излиза от световите на Фае? — предизвиках го аз. Бях ядосана. Те бяха създали тази каша. Те бяха изхвърлили Даррок в нашия свят, защото са имали проблеми, а сега от това страдаше моят свят, а моята сестра беше убита. Най-малкото, което можеха да направят, беше да почистят след себе си, и то бързо.

— Моята кралица не му отне знанието. Пропуск, за който сега съжалява. Тя вярваше, че той ще умре бързо. Точно затова не заподозряхме, че той стои зад проблема във вашия свят. Веднъж човек, Даррок нямаше имунитет срещу многото болести, които поразяват вашия вид, а тези, които живеят като богове, обикновено подценяват жестокостта на стадото, когато вървят сред него.

— Той не е единственият, който е подценил нещо — казах ледено. Стадо, петунята ми! С толкова много нечовешка сила във върховете на пръстите им, те определено бяха по човешки склонни на грешки, а ние, хората, бяхме тези, които плащаха за това.

В'лане пренебрегна забележката.

— Вярвахме, че ако не се зарази със смъртоносна болест, ще вбеси някой човек с надменността си и ще влезе в една от вашите статистики за жестоко престъпление. Обратно на очакванията ни, откакто Даррок е смъртен, е придобил огромна сила. Знаел е къде да търси и как да я получи, а и винаги е имал съюзници сред Кралските ловци. Той им обещава свобода от затвора на Ънсийли, където са

държани. Обещание, което никое друго Фае не би поело. На ловците не може да се вярва.

— А на друго Фае може? — казах сухо.

— Ловците престъпват всякакви граници — тук В'лане за миг потрепна, сякаш се мъчеше да не се върне в друга форма. — Те са научили Даррок да яде плътта на Фае, за да краде силата на Фае! — той замълча и за кратък миг температурата падна толкова рязко, че не можех да си поема дъх, а океанът, докъдето виждах, се заледи. Внезапно всичко отново беше нормално. — Той ще умре много бавно, когато го намерим. Кралицата ще го накара да страда вечно за това. Ние не нападаме нашия вид.

Погледнах встрани набързо и се възрях в морето. Аз имах същия грях, чувствах как на челото ми с уличаващи неоновни букви блести надпис: ФАЕЯДЕЦ. Даррок беше научил Малуш, Малуш беше научил мен, а аз бях научила Джейни. Нямах желание да страдам вечно, така или иначе.

— Какво мога да направя, за да помогна?

— Остави на нас да намерим Даррок! — каза В'лане. — Ти трябва да направиш това, което кралицата ти възложи, и да намериш Книгата. Стените между световите ни са опасно тънки. Ако Даррок успее да ги свали, всички Ънсийли ще избягат от затвора си. Без Шинсар Дъб ние сме също толкова безсилни да затворим отново мрачните си братя, колкото и вие. Веднъж на свобода, те ще погълнат твоя свят и ще унищожат расата ти — той замълча, преди да добави мрачно: — И съвсем вероятно и моя.

[1] Hot Rod Magazine е месечно американско списание, посветено на модифицирането на автомобили за по-добро действие и по-добър външен вид. — Б.пр. ↑

[2] Cuervo Gold — марка текила. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за картината на Салвадор Дали „Упорството на паметта“ (La persistencia de la memoria). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

В десет без четвърт чаках Баронс да пристигне и да започне моят урок по Гласа. Имахме постоянна уговорка и го очаквах да се появи, въпреки че сигурно още ми беше ядосан.

Нямах нищо против да подскачам. Можеше да ме накара да грача като пиле, изобщо не ми пукаше. Ако ме накараше да се чувствам достатъчно глупаво, щях да намеря начин да му устоя.

Крисчън беше прав. Ако стените се срутеха, всички Ънсийли щяха да са свободни. Аз също бях права. Дори Сийли не можеха да ги затворят отново без Шинсар Дъб. Въпреки мрачната ситуация, отново бях фокусираната, решителна Мак. Бях откраднала малко слънце — истинско човешко слънце, не Фае като последния път с В'лане — и го закътах настрани, като слънчева енергия за моите клетки. Като наркоман, който е успял да си уреди доза.

Сбръчках нос на хладното време навън. Нямах намерение да рискувам да изляза. Носех любимата си къса бяла пола, красиви сандали и лимоненозлатен потник, който придаваше на зелените ми очи по-светъл и наситен нюанс. Кожата ми беше загоряла в златно от часовете на слънце. Изглеждах страхотно. След като си взех душ и си направих маникюра и косата, говорих с татко за малко. В Ашфорд времето днес беше супер — цели трийсет и един градуса. В Дъблин беше три, но като знаех, че Канкун е на едно Пресяване, беше много по-лесно да се справя.

В освеженото ми състояние на духа реших да разкрия малко информация на Баронс. Да се опитам да ловя риба с примамка на кукичката, вместо да настоявам за отговори. Да правя нещата по неговия начин. Щях да му покажа страницата от дневника на сестра ми, която бях получила днес. В'лане се беше изпуснал. Със сигурност понякога и Баронс го правеше. Може би лицето му щеше да издаде нещо. Може би знаеше кои са петте. Може би той имаше някаква идея у кого е дневникът на сестра ми. Не вярвах, че е у него. Не виждах никакъв смисъл да избере да ми изпрати точно тези записи. Но пък не

виждах смисъл и някой друг да ги избере, но все пак някой го беше направил.

Ако споделях нещо с него, може би той щеше да ми върне услугата. Може би смяташе, че отговорите са достатъчно безвредни, за да нямат значение. Слънчевата Мак чувстваше, че си струва да опита.

Звънчето над вратата иззвъня.

Баронс пристъпи вътре. Плъзна поглед по мен от главата до петите, бавно. Лицето му се стегна, след това си проправи път нагоре, също толкова бавно. Предполагам, че не харесваше дрехите ми. Рядко ги харесва. Оставена сама да решавам, аз се обличам твърде щастливо, за да задоволявам вкусовете му. Госпожица Дъга и господин Нощ. Точно така изглеждаме като вървим заедно.

За да разведрия напрежението, останало от снощи, му предложих усмивка и приятелско „здравей“, давайки му да разбере, че имам желание да започнем тази вечер начисто и се надявах и той да го иска.

Усетих яростта му част от секундата, преди да ме нападне, но беше твърде късно. Той тръшна вратата зад себе си. Резетата изщракаха в гнездата си.

— Кажи ми всяка подробност от последния път, когато си видяла Шинсар Дъб!

Гласът стегна тялото ми от главата до петите като в менгеме и стисна жестоко. Мамка му, мамка му, мамка му!

Превих се на две, сякаш някой ми беше изкарал въздуха от дробовете. Легион от гласове отекнаха в стаята, отскачайки от стените, усиливайки се, докато се движеха наляво-надясно, нагоре-надолу и после през мен, ровейки в кожата ми, пренареждайки неща в главата ми, правейки моя ум негов. Господстващ. Прелъстяващ. Пробутващ ми лъжата, че неговата воля е моя, а аз живея, за да се подчинявам.

Пот изби на челото и на горната ми устна и направи дланите ми лепкави. Колкото по-силно се опитвах да се боря с принудата, толкова по-невъзможно беше да изпълня дробовете си, да мръдна изобщо някоя част от тялото си. Като хартиена кукла висях, сгъната, отпусната, безгръбначна. И като хартиена кукла той можеше да ме разкъса на две, ако искаше.

— Спри да се бориш с мен, госпожице Лейн, и аз ще отпусна! Освен ако не се наслаждаваш на болката.

В ума си изплюх гейзер от ругатни, но не излезе нито дума. Нямах дъх, за да ги подхраня. Той беше надминал нивото, което беше използвал предишната нощ, нивото на умение, което лорд Господар беше достигнал, и го беше направил с копринен глас. Също като разликата между моторите на другите мъже и неговия, Баронс върви тихо, но носи най-голямата тояга, която съм виждала.

— Хубав тен, госпожице Лейн. Как е В'лане? Добре ли прекарахте днес? Аз те водя на гробища, а той те води на плажа. Това ли е проблемът ни? Малките ни срещи не са достатъчно добри за теб? Той ухажва ли те? Храни ли те с всички онези красиви лъжи, за които си толкова гладна? Напоследък не ти обръщам внимание. Ще поправа това. Седни! Ето там! — той ми посочи стол близо до огъня.

Изправих се рязко и тръгнах на пръсти към посочения стол, не защото се чувствах изтънчена, а защото това се случва, когато се опитваш да заключиш мускулите на краката си, за да ги спреш да се вдигат и падат, но тялото ти все пак се движи. Една съпротивляваща се стъпка след друга, аз заситних към стола. Стигнах до него и се сринах като парцалена кукла. Мускулите на гърлото ми се сгърчиха и аз се опитах да изкарам думи.

— Н-не... п-прави...

— Няма да говориш, освен ако не е пряк отговор на някой от въпросите ми.

Устните ми се запечатаха. Не можех да повярвам, че правеше това с мен.

Каква ирония, че В'лане ме беше помолил да му се доверя днес. Направих го и той не ме беше предал. Бях готова да се разкрия малко пред Баронс тази вечер, да му кажа някои неща, а той ме беше предал. В'лане беше заглушил сексуалността си, за да запази волята ми. Баронс просто ми я беше отнел с една заповед, не по-различно от лорд Господар.

— Кажи ми какво видя в нощта, когато срещна Шинсар Дъб! — повтори той.

Напъвайки се в кожата си, почти задушавайки се с опитите си да устоя, аз изплюх всяка подробност, всяка мисъл, всяко усещане. От унижението да лежа в онази гнусна локва с красивите си дрехи, до различните форми, които беше приемала Книгата, до погледа, който ми

беше хвърлила, до решението ми как да я проследя. После доброволно разказах за цялата си намеса с инспектор Джейни.

— Не мърдай! — каза той и аз седнах като глътнала бастун в стола си, неспособна дори да се почеша по носа, докато той налагаше мислите си. В стаята с нас имаше насилие, убийствено насилие. Не разбирах. Какво бях направила, за да го вбеся толкова много? Той не беше и наполовина толкова ядосан предишната вечер, а имаше всички възможности да ме изпържи тогава. Не го направи. Просто беше отпрашил.

— Къде ходи днес?

Пот капеше от лицето ми, но му казах и това. Исках да говоря по своя воля, да го нарека с всички имена, да му кажа, че сме приключили с него и че аз съм тази, която заслужава отговори, не той. Но той беше запечатал устните ми със заповед и аз можех да отговарям само на това, което той попита.

— В'лане каза ли ти нещо?

— Да — казах равно, спирайки дотук. Бях се подчинила на принудата дословно. Нямахше нужда да му предлагам повече.

— Какво ти каза той?

— Че лорд Господар някога е бил Фае на име Даррок.

Той изсумтя.

— Стари новини. Каза ли ти нещо за мен?

Стари новини? Той имаше информация за лорд Господар, която не беше споделил с мен? А се вбеси на мен, че не му казах всичко, което знаех? Ако не ме убиеше, когато свършеше с мен, беше мъртъв. Той беше ходеща енциклопедия с корица, която не можех да отворя. Безполезна.

Опасна.

— Не.

— Чука ли го?

— Не — казах през зъби.

— Някога чукала ли си го?

— Не — изстъргах. Никога не бях имала двама мъже пообсебени от сексуалния ми живот или по-скоро от липсата на такъв.

Част от насилието във въздуха отслабна.

Присвих очи. Това ли беше? Източникът на неговата ярост? Ревнуваше ли Баронс? Не защото му пукаше, а защото гледаше на мен

като на притежание, на негов личен Шийте зрящ. Той нямаше да позволи ерекциите на други мъже да се намесват в неговото търсене на ОС?

Той ме изгледа студено.

— Трябваше да знам дали си При-я. Затова попитах.

— На При-я ли приличам? — сопнах се. Нямах представа как изглеждаше някоя пристрастена към Фае, но някак се съмнявах, че бях образец. Бях решила, че са по-скоро като готик момичетата, които се мотаеха във вампирското леговище на Малуш — с пиърсинг, с татуировки и с тежък грим и облечени старомодно, предимно в черно.

Той се стресна, премери ме за момент, после се засмя.

— Bravo на теб, госпожице Лейн! Учиш се — самата аз се стреснах, когато осъзнах какво бях направила току-що. Бях казала нещо, което не беше отговор на директен въпрос. Опитах се да го направя отново, умствено оформяйки думите, но не можех да ги изкарам. Не знаех как го бях направила първия път.

— С кого отиваше да се срещнеш вечерта, когато видя Шинсар Дъб?

О, не! Това не беше честно! Той нямаше да узнае всичко.

— Момче, което е познавало Алина — казах през стиснати зъби.

— Каж ми името му!

Не, не, не!

— Крисчън МакКелтър.

— Ти шегуваш ли се с мен, мамка му? — той скочи от стола си и се взря надолу към мен.

След като беше използвал Гласа, бях длъжна да кажа „Не“, въпреки че знаех, че въпросът е риторичен.

Убийственото насилие се беше върнало от едно просто име. Защо? Какво значение имаше името на Крисчън за него? Познаваше ли го? Затворих очи и потърсих онова място на Шийте зрящ в главата си. Не ми помогна. Все още не можех да говоря. Как можех да усещам толкова сила в тази гореща, чужда част от ума си, а да не мога да намеря нищо там, което да ми е от полза в тази ситуация?

— Как се запозна с Крисчън МакКелтър?

— Той работи в Катедрата по древни езици в Тринити. Запознах се с него, когато ти ме прати да взема поканата за аукциона от шефката му, но тя не беше там.

Ноздрите му потръпнаха.

— Сигурно е нает наскоро. Те ме шпионират.

Не беше използвал Гласа, нито ми беше задал въпрос, затова не казах нищо.

— МакКелтърови шпионират ли ме?

Стиснах очи и казах:

— Да.

— Ти шпионираш ли ме, госпожице Лейн?

— Доколкото мога.

— Какво научи за мен?

Започнах да ръчкам из главата си, но каквото и място да се предполагаше да намеря, оставаше тайна за мен. Наясно, че копая собствения си гроб, лопата след лопата информация, му казах. Че знам, че той не е човек. Че знам, че е невъзможно стар. Че съм го гледала да излиза от Пресяващото сребро на Ънсийли, което държи в кабинета си със зверски осакатен труп на жена. Че също като Сенките, демоните в Среброто бяха избягали от пътя му.

Той се разсмя. Сякаш беше шега, че знам всичките му тъмни тайни. Той не се опита да обясни или да оправдае дори част от това.

— А аз не допусках, че можеш да си дискретна. Знаела си тези неща и никога не си казала и дума. Ставаш интересна. Работиш ли с МакКелтърови срещу мен?

— Не.

— Работиш ли с В'лане срещу мен?

— Не.

— Работиш ли с Шийте зрящите срещу мен?

— Не.

— Работиш ли с някого срещу мен?

— Не.

— Къде си заложила лоялността си, госпожице Лейн?

— На мен — извиках. — На сестра ми. На семейството ми и майната ви на всички!

Насилието в стаята намаля.

След малко Баронс отново седна в стола срещу мен, огледа болезнено вкочанената ми поза и се усмихна без хумор.

— Много добре, Мак. Отпусни се!

Мак? Беше ме нарекъл Мак? Започнах да се боря за въздух.

— Ще умра ли? — изхриптях. — Ще ме убиеш ли?

Той изглеждаше стреснат. Отново го бях направила. Бях говорила по собствена воля. Беше освободил тялото ми, но не и ума и устата ми. Все още усещах принудата му.

После той изсумтя.

— Казвам ти да се отпуснеш, а ти мислиш, че ще те убия? Ти си осакатена от женска нелогичност — след това добави, сякаш едва му беше хрумнало: — Можеш отново да говориш свободно.

Стягането в гърлото ми изчезна и за няколко секунди просто се наслаждавах на усещането да вдишвам и да издишвам, да знам, че езикът ми отново е мой. Усещах името на В'лане, продупчило езика ми, и осъзнах, че от момента, в който Баронс беше използвал Гласа, за да заслепи волята ми, то някак беше избледняло, беше изчезнало отвъд досега ми.

— Не съм. Единствените два пъти, когато си ме наричал Мак, беше когато едва не умрях. След като няма заплаха наоколо точно сега, сигурно ти си на път да ме убиеш. Това е напълно логично.

— Не съм те нарекъл Мак.

— Напротив, нарече ме.

— Нарекох те госпожице Лейн.

— Не, не си.

— Напротив.

Стиснах челюст. Въпреки древната изтънченост на Баронс и моето хладнокръвие на лъскаво момиче, двамата много често едва не се впускате в детински препирни. Честно казано, не давах петуния на плъх как ме беше нарекъл и нямаше да седя и да споря за това. Бях свободна и бясна. Скочих от стола си, изстрелях се към него и тръшнах и двете си длани в гърдите му. Вложих в ръцете си всеки грам решителност да го Нулирам, който можех да призова. Ядрото ми на Шийте зрящ пламна като малко огнено слънце в главата ми. Беше ли той Ънсийли, или не беше?

Ударих го толкова силно, че столът му се катурна назад и той се плъзна по пода към камината и спря на сантиметри от решетката. Ако изобщо беше замръзнал, беше за толкова кратък момент, че не можех да реша дали съм го Нулирала, или просто съм го стреснала и той е останал неподвижен.

Ясно. Никакви отговори за нещо, в което Баронс е замесен.

Надигнах се, възседнах го и го ударих в челюстта с всичка сила. Той понечи да говори и аз го ударих отново. Искаше ми се да бях яла Ънсийли. Щях да изям десет тази вечер, после да се върна и да го довърша и по дяволите отговорите!

— Как смееш да идваш тук и да ме насилваш да ти дам отговори, когато ти никога не си ми дал нито един? — изсъсках аз. Ударих го в стомаха, силно. Дори не трепна. Ударих го отново. Нищо.

— Стоиш там цялата в тен и блясък и се чудиш защо използвам Гласа върху теб? — извика той. — Къде, по дяволите, се измъкваш ти? Била си с В'лане отново. Колко шамара по лицето мислиш, че ще понеса, госпожице Лейн? — той сграбчи юмрука ми и го задържа, когато се опитах да го ударя отново. Замахнах към него с другата ръка. Той хвана и нея. — Предупредих те да не ни настройваш един срещу друг.

— Не ви настройвам. Опитвам се да оцелея. И не ти удрям шамар, когато се измъквам с В'лане! — опитах се да измъкна юмруците си от ръцете му. — Няма нищо общо с теб. Опитвам се да получа отговори и след като ти не ми даваш никакви, не можеш да ме обвиниш, че търся другаде.

— Значи този, когото не чукаат у дома, има право да се измъква и да мами?

— Моля?!

— Коя дума не разбра? — присмя се той.

— Ти си осакатен от нелогичност. Това не е дом, никога няма да бъде и никого не чукаат — на практика изкрещях аз.

— Мислиш ли, че не го знам? — той извъртя тялото си под мен, карайки ме да осъзная болезнено нещо. Две неща всъщност. Едното беше колко високо се беше вдигнала полата ми. Другото не беше мой проблем. Загърчих се да издърпам подгъва надолу, но изражението му уби мисълта ми. Когато Баронс ме погледне така, ме обърква. Похотта в тези древни, обсидианови очи не предлага нито следа от човечност. Дори не се опитва.

Дивата Мак иска да го покани да излезе и да поиграят. Мисля, че тя е луда. Луда, казвам ви.

— Пусни ръцете ми!

— Накарай ме! — подразни ме той. — С Гласа, госпожице Лейн. Хайде, малко момиченце, покажи ми сила!

Малко момиченце, друг път!

— Знаеш, че не мога. И това прави стореното от теб тази вечер още по-непростимо. Със същия успех можеше да ме изнасилиш. Всъщност точно това направи — той се извъртя силно и бързо и аз отново бях под него, ръцете ми бяха притиснати над главата ми, тежестта на тялото му ме притискаше към пода, лицето му беше на сантиметри от моето. Той дишаше по-тежко, отколкото заслужаваше усилието.

— Не прави грешка, госпожице Лейн! Не съм те изнасилил. Можеш да си лежиш на малкия задник и да претендираш с малките си аргументи, че всяко посегателство над волята ти е изнасилване и че аз съм голямо, лошо копеле, но ще ти кажа, че това си пълни глупости и очевидно никога не си била изнасилвана. Изнасилването е много, много по-лошо. Изнасилването е нещо, след което не ставаш. Пълзиш.

Той беше станал и вървеше към вратата, преди да успее да си поема достатъчно въздух, за да отговоря.

ВТОРА ЧАСТ НАЙ-МРАЧНИЯ ЧАС

Падането на нощта.

„Какъв странен израз.

«Нощ» разбирам.

Но «падане» е нежна дума. Есенните листа падат, въртейки се с мудна грация, за да покрият земята с умиращия си огнен цвят. Сълзите падат като течни диаманти, проблясвайки меко, преди да се стоят.

Нощта не пада тук.

Тя се сгромолясва.“

От дневника на Мак

ДЕСЕТ

Спах на пресекулки и отново сънувах тъжната жена.

Тя се опитваше да ми каже нещо, но леденият вятър крадеше думите ѝ всеки път, щом си отвореше устата. Мразовитият вятър носеше нечий смях и той ми се струваше познат, но не можех да извадя името от ума си. Колкото по-силно се опитвах, толкова по-уплашена и объркана се чувствах. После се появиха В'лане, след него Баронс с мъже, които никога не бях виждала, и накрая Крисчън с убийство в очите си.

Събудих се, вледенена до кости и разтревожена.

Подсъзнанието ми беше открило нещо, което не беше пробилото съзнанието ми — днес беше четвъртък, Крисчън се връщаше от Шотландия, а Баронс го преследваше заради мен.

Нямах представа какво може да му направи и не исках да разбера. Детекторът за лъжа Келтър не беше съперник на... това, което беше моят работодател. С тракаци зъби грабнах мобилния си телефон от нощното шкафче и се обадох в КДЕ. Момчето със замечтаните очи вдигна и ми каза, че Крисчън не се очаква преди следобеда. Попитах за апартамент, дом или мобилен телефон, а той каза, че личните досиета са заключени в кабинета на завеждащия катедра. Тя пък беше заминала за дълъг уикенд и нямаше да се върне преди понеделник.

Оставих спешно съобщение за Крисчън да ми се обади в мига, в който влезе.

Тъкмо щях да се пъхна под завивките, да се стгуша и да се опитам да се стопля, когато телефонът ми иззвъня.

Беше Дани.

— Тя едва не ме хвана, Мак! — каза тя без дъх. — Не е напускала КБП цял ден вчера. Спа в кабинета си, а аз бях будна цяла нощ и чаках възможност да се вмъкна. После преди няколко минути тя най-накрая слезе долу за закуска, или поне така мислех, а аз се промъкнах вътре, но не можах да намеря Книгата, която ти искаше. Имаше друга в бюрото ѝ, затова я снимах, но не направих много снимки, защото тя се върна бързо, а аз трябваше да изляза през

шебания прозорец и си скъсах униформата, и се ударих доста гадно. Не можах да ти уредя каквото искаше, но се опитах и ти намерих нещо друго. Това се брои, нали? Ще се срещнеш ли все пак с нас?

— Ти добре ли си?

Тя изсумтя.

— Аз убивам чудовища, Мак. Паднах от глупав прозорец.

Усмихнах се.

— Къде си? — чувах клаксони на заден план и звуците на град, който се събужда.

— Недалеч от теб.

Тя ми каза. Знаех пресечката.

Погледнах през прозореца. Навън все още беше тъмно. Мразех я, че е навън в тъмното, без значение от суперскоростта ѝ, а се съмнявах, че е взела Меча.

— Има църква отсреща през улицата — беше ярко осветена. — Ще се срещнем там след десет минути.

— Но останалите не са тук!

— Ще дойда само за камерата. Можеш ли да събереш момичетата този следобед?

— Мога да опитам. Кат казва, че трябва да избереш място, където другите... куриери... няма да ни видят — аз изброих няколко кафенета, които тя отхвърли като твърде рисковани. Най-накрая се съгласихме на един пъб под нивото на улицата, уместно кръстен „Ъндърграунд“^[1], който предлага дартс и маси за бiliarд и няма прозорци.

Затворих, измих си зъбите, наплисках лицето си с вода, пъхнах се в чифт дънки и закопчах якето върху горницето на пижамата си, после нахлузих бейзболна шапка на главата си. Русите ми корени се показваха. Отбелязах си наум да спра в магазина на връщане и да грабна няколко кутии боя. Беше достатъчно депресиращо да имам тъмна коса. Нямах да я скапя допълнително с глупаво боядисване.

Беше седем и двайсет, когато стъпих на паважа. Слънцето нямаше да изгрее преди седем и петдесет и две. Щеше да залезе в шест двайсет и шест вечерта. Бях малко обсебена с прецизното отбелязване на естествената нощ и си държах графика на стената до картата, на която следя горещите точки на Ънсийли и дейността на Книгата. Придържах се към светлините, доколкото можех, придвижвайки се от

една улична лампа към друга, с фенерче във всяка ръка, а Копието беше тежко и утешаващо в кобура под мишницата ми. Моят МакОреол беше само за среднощна работа. Ако минаващите покрай мен хора смятаха, че съм странна, защото нося запалени фенерчета, не ми пукаше. Бях жива. Можеха да се подхилват колкото си искат. Неколцина го направиха.

Докато бързах по улицата, си представих колко по-различна съм била преди три месеца в сравнение с това, което бях сега, и се засмях. Бизнесменът, който бързаше до мен, ми хвърли поглед. Срещна очите ми, дръпна се леко и ускори крачка, оставяйки ме назад.

Беше валяло през нощта и павираните улици лъщяха в предутринната светлина. Градът се беше разположил в очакване на деня, готов да избухне всеки момент. Автобуси надуваха клаксони, такситата се съревноваваха за място с доставчици, хората проверяваха часовниците си, бързайки за работа, други хора... или неща... вече вършеха своята, като онези Момчета носорози, които метяха улиците и събираха боклука.

Наблюдавах ги тайничко, поразена от тази чудатост. Минувачите, които не бяха Шийте зряци, щяха да виждат само човешкото Обаяние, което те излъчваха, на полузаспали градски служители, но аз виждах техните къси и дебели сиви крайници, мънистени очички и изпъкнали челюсти така ясно, както виждах опакото на дланта си. Знаех, че са пазачи на Фае с по-висш ранг. Не разбирах защо вършеха черната работа. Не можех да си представя някое Фае да се гърби с нея, независимо дали от Светлия или от Мрачния двор. Многого Ънсийли ниско ниво дразнеха сетивата ми на Шийте зряц. Обикновено Момчетата носорози не ме тревожат твърде, но в голяма численост ме карат да се чувствам като че ли имам язва. Заръчках из главата си, чудейки се дали мога да заглуша присъствието им някак.

Така беше по-добре! Можех да намаля звука. Много яко!

Дани се беше облегнала наперено на една улична лампа пред църквата с подпряно на хълбока ѝ колело. Имаше болезнено изглеждаща цицина на челото, ръцете ѝ от лакътя надолу бяха здраво ожулени и мръсни и имаше разкъсани дупки на коленете на раираните панталони, сякаш беше пълзяла на четири крака по асфалтов покрив, което, ми каза нехайно, била направила. Искях да я отведа в книжарницата, да я почистя и да я превържа. Но заповядах на

кървящото си сърце да го преживее. Ако някога се окажем в битка гръб до гръб, трябваше да вярвам, че тя може да се справя с всички рани, освен с критичните.

Дани тупна камерата в ръката ми с наперена усмивка и каза:

— Давай! Каж ми колко страхотна работа съм свършила!

Подозирах, че не чува фразата често. Роуина не изглеждаше такъв тип, който да си хаби дъха за добре свършена работа, щом може да го запази за зле свършената. Съмнявах се също така, че Дани получава много възпитание от другите Шийте зрящи. Устатата ѝ отбранителност я правеше трудна за прегръщане, а сестрите ѝ по оръжие си имаха техни грижи. Включих камерата, хвърлих око на мижавите седем страници на грешната книга, които беше снимала, и казах:

— Страхотна работа, Дани!

Тя се наду за миг, после скочи на колелото и натисна педалите с кльощавите си крака. Чудех се дали използва своята суперскорост, докато кара колелото, и ако го прави, дали се вижда само като зелен проблясък, когато профучава. Жабокът Кърмит^[2] на стероиди.

— До после, Мак! — каза тя през рамо. — Ще ти се обадя скоро.

Отправих се към книжарницата. Беше достатъчно светло, за да прибера фенерчетата. Направих го, после се взрях надолу в камерата, увеличавайки снимките, и се опитах да разбера какво е уловила.

Знаех добре да не вървя с наведена глава. Дори не смеех да нося чадър в дъжда от страх в какво мога да се сблъскам.

Когато се килнах настрани от рамото на мъж, стоящ до тъмна, скъпа кола, паркирана на бордюра, възкликнах — „О, извинете!“ — и продължих напред, благославяйки късмета си, че се бях сблъскала с човек, не Фае, когато осъзнах, че „звукът“ ми е много намален и не беше човек.

Извъртях се, докато измъквах Копието от якето. Искаше ми се хората, които минаваха покрай мен, предимно със заровени във вестници или в мобилните телефони носове, да не ме виждат, сякаш самата аз някак можех да хвърля малко Обаяние. Да се стопя в сенките с другите чудовища.

— Кучка! — изплю Дерек О’Баниън, смуглите му черти бяха изкривени от омраза. Но студеният му поглед на влечуго позна оръжието ми и той не направи движение към мен.

По ирония това оръжие е Копието, което откраднах от брат му Роки, малко преди с Баронс да предадем него и мутрите му на Сенките зад книжарницата. Извличайки изгода от жаждата за отмъщение на Дерек, ЛГ го вербува за заместител на Малуш, научи го да яде Ънсийли и го прати след мен, за да вземе Копието. Убедих по-младия брат О'Баниън, че ще го убия, ако дори мигне към мен грешно, и му обясних колко ужасна ще бъде тази смърт. Копието убива всичко Фае. Когато някой яде Ънсийли, това превръща части от него във Фае. Когато тези части умрат, те се разлагат отвътре навън, отравяйки човешките части на човека и накрая го убиват.

Единственият път, когато ядох Фае, бях ужасена от Копието. Бях видяла отблизо Малуш. Той беше прошарен с разложение. Половината му уста беше изгнила, части от ръцете, краката и стомаха му бяха разлагаща се каша, а гениталиите му... тгх! Беше ужасен начин да умреш.

О'Баниън отвори рязко вратата, промърмори нещо на шофьора, после отново я тръшна. Двигателят се включи и дванайсет цилиндъра замъркаха за тихия живот на подцененото богатство.

Усмихнах му се. Обичам Копието. Разбирам защо, когато отидат на война, момчетата дават имена на оръжията си. Той се бои от него. Кралските ловци се боят от него. С изключение на Сенките, които нямат материя, която да бъде намушкана намушка, Копието може да убие всичко Фае, предполага се, че дори самите крал и кралица.

Някой, когото не можех да видя, отвори задната врата отвътре. О'Баниън постави ръка върху прозореца. Беше много по-прояден от Фае, отколкото преди седмица и половина. Можех да го усетя.

— Малко пристрастяващо, а? — казах сладко. Отпуснах Копието и го притиснах до бедрото си, да не би някой любопитко да повика Гарда. Нямах желание да го прибирам. Знаех колко бърз и силен е Дерек. Бях изпитала сама ефекта от яденето на Ънсийли и беше невероятно.

— Ти сигурно знаеш.

— Ядох само веднъж — може би не беше мъдро да признавам това, но бях горда с битките, които съм спечелила.

— Глупости! Никой, който е вкусил от силата, не би се отказал.

— С теб не сме еднакви — той искаше тъмни сили. Аз не исках. Дълбоко в себе си исках само отново да съм момичето, което бях. Щях

да премина в тези по-мрачни територии, единствено ако оцеляването ми зависеше от това. О'Баниън смяташе прегръщането на мрака за стъпка нагоре.

Престорих се, че замахвам към него с Копието. Той трепна и устата му се сви в тънка бяла черта.

Чудех се дали ако спре да яде сега, би се върнал изцяло към човешката форма, или след определен момент беше твърде късно и трансформацията не може да бъде обърната.

Как ми се искаше да го бях оставила да влезе в Мрачната зона онзи ден! Не можех да се бия с него тук и сега, в най-натоварения час.

— Махай се от тук! — замагнах отново към него. — И ако ме видиш на улицата, бягай колкото можеш!

Той се изсмя.

— Глупава малка путка! Нямаш представа какво се задава. Чакай да видиш какво ти е приготвил лорд Господар! — той се мушна в колата и погледна отново към мен със злостна усмивка и... гадно очакване. — Пакост или лакомство, кучко? — каза той и се засмя отново. Чувах го как се смее, дори след като затвори вратата.

Затъкнах Копието в кобура, после заставах на тротоара зяпнала, докато той заминаваше.

Не заради нещо, което беше казал, а заради това, което бях видяла настанено на меката кожена задна седалка с цвят на камила.

Или по-скоро кого бях видяла.

Жена, красива и пищна, каквито бяха застаряващите филмови звезди от отдавна отминалите времена, когато актрисите си струваха титлата Дива.

„Звукът“ ми беше засилен до край. Тя също ядеше Фае.

Е, сега вече знаех: Баронс може да беше убил жената, която носеше в огледалото, но не беше убил Фиона.

Отворих „Книги и дреболии Баронс“ точно в единайсет с нова прическа. Този път се боядисах два нюанса по-светло от Арабски ноци и отново изглеждах по-близо до възрастта си (черната коса ме прави да изглеждам по-възрастна, особено с червено червило), после изтичах надолу по улицата за бърза подстрижка и сега няколко по-дълги кичура бретон обрамчваха лицето ми. Резултатът беше женствен и мек, напълно в синхрон с това, което чувствах. Останалото усуках нагоре и забодох с игла за коса. Резултатът беше кокетна, небрежна елегантност.

Ноктите ми бяха изрязани плътно, но намазах бърз слой Перфектно розово и сложих подходящо червило. Въпреки тези отстъпки в полза на страстта ми към модата, се чувствах като повлекана в стандартната ми униформа от дънки, ботуши, черна тениска под леко яке, Копието в кобура и натъпкани с фенерчета джобове. Липсваше ми възможността да се издокарвам.

Седнах обратно на столчето зад касата и огледах малките бурканчета с гърчеща се Ънсийли плът, подредени там.

Успях да свърша много работа сутринта. След като си купих боя, минах през магазин за хранителни стоки, купих бебешка храна, боядисах си косата, изпразних бурканчетата и ги измих. После отново излязох, нападнах едно Момче носорог, отрязах част от ръката му и го намушках, избавяйки го от нещастieto и на двама ни, а и за да съм сигурна, че няма да е живо, за да разказва приказки за човешко момиче, което краде Фае сила. После нарязах ръката на кубчета в размер на малки хапки.

Само ако си бях запазила малко, както ми се искаше, след като нахраних Джейни, Мойра можеше да не е мъртва. Ако нещо неочаквано и ужасно се случеше, докато бях в книжарницата, този път нямаше да ме хванат неподготвена. Исках да имам доза суперсила под ръка. Това беше единствената закуска, за която знаех, че има безкраен срок на годност.

Моята ловна експедиция нямаше нищо общо с Дерек О'Баниън или с Фиона, нито пък с напомнянето колко слаба бях в сравнения с тях. Беше предприемчивост. Беше умно. Беше просто обикновен здрав разум. Издърпах малкия хладилник напред и затъкнах няколко бурканчета зад него, преди да го плъзна обратно. Останалите щях да прибера горе по-късно.

След като се хванах, че се взирам в тях няколко минути, без да мигам, пяхнах бурканчетата в чантата си. Далеч от очите, далеч от ума.

Отворих лаптопа, свързах камерата и започнах да свалям страниците. Докато чаках, се обадох отново в КДЕ, за да съм сигурна, че момчето със замечтаните очи наистина е разбрало колко е спешно съобщението, което го помолих да предаде. Той ме увери, че е разбрал.

Обслужвах клиенти през следващите няколко часа. Беше натоварена сутрин и продажбите бяха оживени. Едва в ранния

следобед успях да седна и да огледам страниците, които Дани беше снимала.

Бях разочарована колко са малки, едва с размера на карти за рецепти. Надрасканите линии бяха изписани плътно и когато най-накрая започнах да разчитам дребния, наклонен шрифт, осъзнах, че това е джобен дневник с наблюдения и размисли, изписан в зле осакатена версия на английски език. Правописът ме накара да заподозра, че авторът е получил малко формално обучение и е живял преди много векове.

След като го разучавах известно време, отворих моя собствен дневник и започнах да записвам това, което смятах, че е сносен превод.

Първата страница започваше по средата на многословна реч за Светлите и за Тмните — което бързо осъзнах, че значеше Сийли и Ънсийли — и колко подли и „лошави“ бяха и двете. Вече знаех това.

Все пак към средата на страницата открих това:

И се догадих, че не мож Светлите да докачат Тмните, ни Тмните да докачат Светлите. Тъй щото Тмните не мож изтраят такова досегане, а Мечът мори всички. Тъй щото не мож Светлите да понесат такова Лошаво, каквото разкрива Звера.

Добре, това звучеше сякаш Сийли мразят Ънсийли и обратното. Но не съвсем. Тук имаше нещо повече. Помъчих се над текста няколко минути. Дали значеше, че всъщност Сийли не могат да докосват Ънсийли и обратното?

Мечът мори всички тех, тоже краля и кралицата!
Пробождане с острието прекинва мъките им!

Мечът убива и Сийли и Ънсийли чак до най-висшите кралски особи. Знаех и това. Както и Копието.

И се догаждаш кой съ и што съ! Че Светлите не мож досегнат Звера, нито Тмните Меча, нито Светлите Амулета, нито Тмните Копието...

Можеш да ги познаеш — записах моя превод. — Светлите (Сийли) не могат да докосват Звяра (Книгата?), а Тъмните (Ънсийли) не могат да докосват Меча.

— Разбрах! — възкликнах. Това беше важно!

Сийли не могат да докосват Амулета — написах, — а Ънсийли не могат да докосват Копието.

Тук се казваше, че Сийли не могат да докосват Ънсийли Светини, а Ънсийли не могат да докосват Сийли Светини — и това беше начинът да ги различиш.

Бях открила идеален начин да намеря отговор на въпроса дали Баронс е Вкопчвач. Ако беше, нямаше да може да докосне Копието.

Оставих химикалката настрана и се замислих. Бях ли го виждала да го докосва? Да. В нощта, когато намушка Сивия мъж, докато висях, окачена на косата си.

Присвих очи. Всъщност не го бях виждала да го докосва онази нощ. Когато ми го върна, дръжката беше все още затъкната в чантата ми, а Копието стърчеше от нея. Беше го държал през плата. Беше казал, че ще го носи на аукциона в кобур на крака, но аз не бях повдигала крачолите му, за да го търся. Той може да го е зарязал на бюрото си, точно там, където аз го бях оставила и откъдето по-късно го взех.

Добре, но в нощта, когато откраднахме Копието, със сигурност го беше докоснал в някакъв момент, нали? Затворих очи, превъртайки спомена. Бяхме минали под земята и бяхме разбили съкровищницата на Роки О'Баниън. Баронс беше накарал мен да отскубна Копието от стената и да го нося до колата. Беше ме инструктирал да счупя изгнилата дръжка. Оттогава го нося аз.

Отворих очи. Умен, умен мъж.

Трябваше да го поставя в положение да няма друг избор, освен да хване Копието. Да го вземе. Да го докосне. Нямаше да се примиря с нещо по-малко от кожа върху стомана. Ако беше Вкопчвач или изобщо

Ънсийли от някакъв вид, нямаше да може да го направи. Беше толкова просто.

И как щях да го накарам да го вземе?

Страниците си струваха усилията на Дани, дори само заради тази новина. Радвах се, че книгата за В'лане беше изчезнала и тази беше на нейно място.

Върнах се към четенето. Беше бавно, но увлекателно. Авторът на джобния дневник не беше Шийте зрящ. Беше мъж или по-скоро младо момче, което е било толкова красиво, че воините от неговото време са му се подигравали, но е било обичано от момичетата, които са го научили на буквите.

На тринайсет е имало лошия късмет да хване окото на Фае принцеса, докато минавал направо през тъмна и заплетена гора.

Тя го очаровала и го изкушила да отиде в света на Фае, където бързо се превърнала в нещо студено и плашещо. Държала го заключено в златна клетка в двора, където бил принуден да гледа как Фае си играят с техните човешки „любимци“. Една от най-любимите им игри била да превръщат смъртните При-я в същества, които умоляват за докосването на Фае — на което и да е Фае. Всъщност за докосването на каквото и да било. Те молели с тях да правят „най-унизителни неща и правели гнусни неща едни на други“ според младия автор. Тези същества нямали воля, нито ум, нито съзнание за нещо друго, освен за сексуалните си нужди. Не познавали нито морал, нито милост и било също толкова вероятно да се обърнат едно срещу друго, колкото и бесни животни. Момчето ги намирало за ужасяващи и се бояло, че ще бъде дадено на това, което било останало от човешките му другари. Нямало как да следи времето, но гледало стотици да идват и да си отиват, когато започнал растежът на мъжествени косми и тогава принцесата отново започнала да гледа към него.

Когато Фае вече не се забавлявали с техните любимци, те ги изхвърляли от света си, за да умрат. По този начин буквата на Спогодбата не била нарушена. Те не убивали хората, които залавяли. Просто не ги спасявали. Чудех се колко ли са умрели в лудници или са били използвани точно за това, което са искали, и са били убити от собствения си вид.

Момчето слушало всичко казано и записвало всичко чуто, защото когато умиращите били изоставяни, техните притежания

заминавали заедно с тях и въпреки че било изгубило надежда за себе си, се надявало да предупреди хората си. (Детето не знаело, че са изминали стотици години преди да го освободят от света на Фае.) Надявало се, че нещо от това, което е записало, може да спаси някой от тях, може би да държи ключа към унищожаването на неговите ужасяващи и безмилостни похитители.

Мраз целуна тила ми. Това, че планът му беше проработил, значеше, че момчето отдавна е мъртво. И както се беше надявало, дневникът му беше намерил пътя си обратно до света на хората и накрая до ръцете на Шийте зрящ, за да бъде предаван през вековете и да свърши на бюрото на Роуина. Защо беше в бюрото ѝ? Дали беше просто леко четиво за обедно време, или тя търсеше нещо?

Хвърлих око към часовника. Беше два и половина. Следобедът беше доста напреднал. Грабнах мобилния си телефон и набрах отново КДЕ. Нямаше отговор. Къде беше отишло момчето със замечтаните очи? Къде беше Крисчън? Затръшнах капака на лаптопа и тъкмо мислех да се отправя натам, когато телефонът ми иззвъня. Беше Дани, а момичетата вече бяха в пъба и ме чакаха, така че бих ли побързала?

Когато слязох по стълбите в сенчестия пъб под нивото на улицата, освен Дани, ме чакаха седем жени в средата и към края на двайсетте. Две присъстваха в деня, в който Мойра умря — високата сивоока brunетка с твърд поглед, с който буквално помиташе заведението и който едва ли пропускаше много, и кльоцащото тъмнооко момиче с платинена коса, силна очна линия и подходящ лак, което се люлееше ритмично на стола си, въпреки че айподът и слушалките ѝ лежах на масата. Единственият изход беше този, през който влязох, а липсата на прозорци правеше мястото мрачно и клаустрофобично за мен. Докато заемах мястото си, видях, че те се чувстваха също толкова неудобно от нашето близко, задимено обкръжение. Пет мобилни телефона лежах на масата и излъчваха бледо сияние. Имаше два отворени нотбука с ярки бели екрани. Едва се сдържах да не извадя фенерчетата си, да ги включа и да ги тръсна на масата, добавяйки моя дял.

Кимнахме си сковано. Минах право на въпроса.

— Имате ли неограничен достъп до библиотеката, за която ми спомена Роуина? — попитах групата жени. Искях да знам точно колко полезен би бил един съюз между нас.

Брюнетката отговори:

— Зависи от мястото ти в организацията. Има седем кръга на издигане. Ние сме в третия, така че можем да влизаме в четири от двайсет и едната библиотеки.

„Двайсет и една?!“

— Кой би могъл да използва толкова много книги? — казах ядосано. Можех да се обзаложа, че няма и удобен каталог наоколо.

Тя сви рамене.

— Събираме ги от хилядолетия.

— Кой е в седмия кръг? Роуина?

— Седмият е самото Убежище, Висшият съвет на... ти знаеш...

— равният сив поглед помете пъба неспокойно.

И аз се огледах наоколо. Имаше петима клиенти. Двама играеха бiliarд, останалите трима се бяха вгълбили в бирите си. Никой от тях не ни обръщаше внимание и нямаше Фае.

— Ако не се чувствате удобно да говорите на публично място, защо поискахте аз да избира такава?

— Не мислехме, че ще се срещнеш с нас тайно след това, което стана. Аз съм Кат, между другото — каза брюнетката. — Това са Сорка, Клер, Мери и Мо — тя посочи към всяка поред. Кльоцавата почитателка на готика беше Джоузи. Малката брюнетка беше Шона. — Това сме всички — каза Кат, — но ако ти се окажеш полезна и лоялна, към нас ще се присъединят и други.

— О, аз съм полезна — казах студено. — Въпросът е дали вие сте. Колкото до лоялността, ако вашата е към онази старица, предлагам да премислите.

Погледът ѝ охладня, за да съответства на моя.

— Мойра беше моя приятелка. Но аз видях каквото видях. Знам, че ти нямаше намерение да я убиеш. Това не значи, че трябва да ми харесва, и не значи, че ти трябва да ми харесваш. Означава, че ще направя всичко, което мога, за да спра разрухата на стените, а ако това значи, че трябва да обединя сили с единствения човек, който може да усети Шин... ъ... Книгата, ето ме и мен. Но да се върнем на лоялността. Към кого е насочена твоята?

— Към когото трябва да е насочена лоялността на всеки Шийте зрящ. Към хората, които сме длъжни да защитаваме — не казах какво още мислех точно в този ред: Моето семейство, моето отмъщение, останалата част от света.

Тя кимна.

— Много добре. Водачът на една кауза никога не е самата кауза. Но не прави грешка! Ние слушаме Роуина. Тя обучава повечето от нас, откакто сме родени. На тези, които не е обучила от раждането, тя отделя години работа.

— Тогава защо се срещате с мен зад гърба й?

Всичките осем, включително Дани, се помръднаха неудобно и всяка погледна настрани или се заигра с нещо — чаша за кафе, салфетка, мобилен телефон.

Най-накрая Дани наруши мълчанието.

— Ние пазехме Книгата, Мак. Ние трябваше да я защитаваме. Но я изгубихме.

— Какво? — възкликнах. — Изгубили сте я? — аз обвинявах Фае за кашата, в която се намирахме, за това, че са направили Дарок човек, но Шийте зрящите бяха съучастници? — Как я изгубихте? — но пък, знаейки това, което знаех за нея, се изненадах, че изобщо я бяха задържали? Как някой Шийте зрящ се е приближил до нея? Не бяха ли отблъснати от нея като мен?

— Не знаем — каза Кат. — Случило се е преди двацет и няколко години, преди която и да е от нас да пристигне в манастира. Тези, които са живели през онези мрачни дни, споделят малко подробности за тях. Един ден е била там, скрита под манастира, после е изчезнала.

Значи затова манастирът Арлингтън беше постоянно изграждан отново и укрепяван още по-здраво, защото под него те са защитавали най-великата заплаха, позната на човечеството. Колко дълго е била там, скрита в земята, пазена от каквото е смятано за свещено през всяка ера? Откакто е било шиан? Или отпреди това?

— Или така чухме — продължи тя. — Само Убежището е знаело, че е там. В нощта, когато е изчезнала, казват, че са се случили ужасни неща. Умрели Шийте зрящи, други изчезнали и полетели слухове, докато всички в манастира разбрали какво е било скрито под самите им крака. Тогава Роуина сформирала КБП и отворила клонове по целия свят с куриери по улиците, които да слушат дори за най-неясния слух

за Книгата. Оттогава се опитва да я проследи. Много години нямаше дори слух за нея, но наскоро се появи точно тук в Дъблин. Има много от нас, които се страхуват, че провалът на предшествениците ни да я задържат, е причинил проблемите, които имаме сега, и само като я върнем, имаме някакъв шанс да ги оправим. Ако можеш да усетиш Книгата, Мак, ти наистина си нашата най-голяма надежда, както... — тя замълча, сякаш нямаше желание да каже думата на глас. Тя се взря в кафето си, но аз видях какво се мъчеше да скрие — чисто, сурово очарование. Също като Дани и тя беше поразена. Тя прочисти гърлото си. — Както каза Фае, което доведе онази нощ — тя навлажни устни. — В'лане.

— Роуина казва, че си опасна — каза Джоузи разгорещено, прекарвайки ръка с черни нокти през кичур от светлия бретон. — Казахме й, че ти можеш да я усетиш, но тя не иска ти да я търсиш. Казва, че ако я намериш, няма да направиш каквото е редно, че искаш отмъщение. Казва, че си й казала, че сестра ти е убита в Дъблин, затова тя направила проверка и се оказало, че сестра ти е била предателка. Работила е с него, с онзи, който води всички Ънсийли.

— Алина не е била предателка! — извиках. Всеки посетител на пъба се обърна и ме загледа. Дори барманът откъсна вниманието си от малкия телевизор зад бара. Затворих очи и поех дълбоко въздух. — Алина не е знаела кой е той — казах аз, внимателно променяйки гласа си. — Той я е измамил. Той е много могъщ. Как е открила Роуина, че Алина е била замесена с ЛГ?

— Така казваш ти — каза Кат тихо.

Думите бяха предизвикателни. Надигнах се от стола си с ръце, подпрени на масата.

Тя също се изправи.

— Полека, Мак! Чуй ме! Не обвинявам теб, нито сестра ти. Ако наистина вярвах, че сте предатели на нашата кауза, нямаше да съм тук. Видях изражението ти, когато Мойра... — гласът й се прекърши и видях дълбока, неизказана скръб в очите й. Били са близки. Но все пак тя беше тук, опитвайки се да се свърже с мен, защото вярваше, че е най-доброто за каузата. — Не сме тук да говорим за мъртвите, а да планираме за живите — продължи тя след малко. — Знам, че нещата не са винаги такива, каквито изглеждат. Учим това от раждането си. Но виждаш затруднението, в което се намираме. Нуждаем се от теб, но не

те познаваме. Роуина е против теб и въпреки че обикновено я подкрепяме във всичко, опитите ѝ да открие Книгата се провалиха. Опитвала е много пъти. Нуждаем се от резултати, а времето е от съществено значение. Ти поиска от Дани проява на доверие и тя ти я даде. Сега ние искаме от теб да върнеш услугата.

Преглътнах инстинктивния отказ.

— Какво искате? — бях се заклела никога да не се доказвам на старицата, но тези жени не бяха Роуина. Много силно исках да бъда поканена в манастира отново. Те бяха единствените хора, за които знаех, че са като мен. Бях отхвърлена от единствения клуб, към който някога съм искала да се присъединя. С името на В'лане на езика ми, нямаше да съм обградена от милост в тяхната изолираната крепост. Ако нещата приемеха заплашителен обрат, той щеше да дойде и да ме спаси в мига, в който отворех устата си.

— Можеш ли да усецаш всички Фае обекти?

Свих рамене.

— Така мисля.

— Чувала ли си за Кълбото Д'Жай?

Когато кимнах, тя се наведе напред и каза бързо:

— Знаеш ли къде е?

Свих рамене. Бях го държала в ръцете си преди малко повече от две седмици, но няхах представа къде е точно сега, освен че е в притежание на Баронс.

— Защо?

— Важно е, Мак. Нуждаем се от него.

— Защо? Какво е то?

— Реликва от един от кралските домове на Сийли, която съдържа някаква Фае енергия, която Роуина смята, че може да се използва, за да укрепим стените. Трябва ни бързо, преди Сауин.

— Сауин? Какво е Сауин?

— Ако можеш да вземеш Кълбото и да ни го донесеш, ще ти кажем всичко, което знаем, Мак. Дори Роуина ще трябва да ти повярва тогава.

[1] От английски *underground* — под земята. — Б.пр. ↑

[2] Жабокът Кърмит — герой от американски куклен сериал на име Мъпет шоу. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

Забързах към книжарницата, потънала в мисли. Но не с наведена глава. Нямах да направя тази грешка отново днес. Успях да не се намръщя на две Момчета носорози, които поправяха улична лампа. Какво им ставаше? Не трябваше ли да подкрепят мрачните си братя Сенките и да разбиват лампите, вместо да ги поправят?

Не можех да повярвам, че Шийте зрящите са били пазители на Книгата и са я изгубили. Как е била изгубена? Какво беше станало в онази нощ преди двацет и няколко години?

Срещата ми с Шийте зрящите беше отговорила на няколко въпроса и беше повдигнала още.

Какво беше Сауин? Как се вписваше Кълбото Д'Жай? Как се беше сдобил с него Баронс? Какво планираше да прави с него? Да го продаде на този, който предложи най-много? Можех ли да го открадна от него? Исках ли да изгоря този мост? Бяха ли останали мостове между нас?

Ако Кълбото беше моят паспорт за Центъра на Шийте зрящите, бях решена да го получа, честно или с измама.

Дали Роуина не манипулираше усилията им да се сприятелят с мен? Беше ли позволила на Дани да снима онези страници и да ми ги даде, привидно крадешком?

Краткото време, прекарано в Дъблин, ме караше да търся игри в игрите, накъдето и да се обърнех. Със сигурност исках да вкарам Крисчън в една стая с няколко души и да използвам способностите му за откриване на лъжи, докато задавах въпроси.

Като стана дума за шотландеца, опитах да му се обадя отново. Никой не вдигна, отново. Грррр! Зачудих се какво точно означава „следобед“ в света на момчето със замечтаните очи.

Влязох в магазина, отворих лаптопа и влязох в интернет.

Търсенето ми за „сауин“ не даде резултат. Опитах половин дузина различни начина за изписване и бях на път да се откажа, когато един резултат от търсенето на Гугъл хвана окото ми. Беше за номер

или лакомство, което ми напомни за по-раншната забележка на О'Баниън.

Потърсих Хелоуин и бинго! Ето го и Сауин. Боже, как не ми хрумна да проверя С-а-м-х-а-и-н^[1]?

Сауин, както и много днешни празници, водеше началото си от езическите времена. И докато Шийте зрящите са имали склонност да издигат църкви и манастири върху свещени за тях места, Ватикана е християнизирал древни езически празници в акция, която би могла да мине под мотото: „Щом не можеш да ги биеш, а не искаш да се присъединиш към тях, преименувай го и се престори, че е твой от самото начало“.

Превъртах през различните имена, етимология и снимки на тиквени фенери и вещици и зачетох:

Сауин: думата за ноември в галския език маркира началото на мрачната половина от галската година, а с Белтеин настъпва светлата половина.

Супер! Значи тези последни няколко месеца не бяха мрачни?

Технически Сауин се отнася за първи ноември, кръстен от Ватикана Денят на Все светии, но нощта на Сауин — Ийчъ Сауина, трийсет и първи октомври, е тази, която отдавна е фокусът на ритуали и суеверия.

Келтите вярвали, че навечерието на Все Светии е едно от граничните времена в годината. Време, в което духовете от Другия свят могат да се промъкнат и в което магията е най-силна. Келтите смятат, че и техните мъртви, и ужасяващите безсмъртни Шийте живеят под хълмове и през тази нощ и двата вида могат да станат и да вървят свободно. Организируют се фестивали и се палят огромни общи кладии, за да пазят от тези зли духове.

Четох статия след статия, изненадана колко много страни и култури имат подобни вярвания. Никога не се бях замисляла за произхода на Хелоуин, просто щастливо събирах бонбони, а в по-късните години си прекарвах страхотно и се наслаждавах на

костюмите, на купоните и на големите бакшиши, когато се случеше да съм на работа.

Най-важното беше, че стените между нашия и Другия свят бяха опасно тънки в последния ден на октомври и най-уязвими точно в полунощ — пролуката между едната половина на годината и другата, прагът между светлина и мрак, и ако нещо или някой (да кажем зло бивше Фае с проблеми с отъмъщението) възнамеряваше да ги срути, това беше времето.

„В определени нощи от годината, момиче — беше ми казал Крисчън, — чичовците ми извършват ритуали, които да укрепят нашия обет и да запазят стените между световите ни здрави. Последните няколко пъти се надигаше тъмна магия, която попречи десетъкът да бъде платен изцяло. Чичовците ми вярват, че стените няма да издържат, ако не успеем да завършим още един ритуал.“

Определени нощи. Няма да издържат, ако не успеят да завършат още един ритуал.

Беше ли Сауин нощта, в която да бъде изпълнен следващият ритуал на МакКелтърови? Толкова ли близо бяхме до катастрофата? Две кратки седмици? Това ли беше значението на подигравателната заплаха на О'Баниън?

Натиснах копчето за повторно набиране и отново позвъних в КДЕ. Отново нямаше отговор. Чакането ме побъркваше, а аз вече не просто исках да го предупредя, нуждаех се от отговори. Къде беше той?

Изключих лаптопа, заключих книжарницата и се отправих към Тринити.

Изненадващо задряхах, облеганата странично на стената пред заключените кабинети на КДЕ. Мисля, че беше, защото там се чувствах като Мак 1.0 в ярко осветения коридор на колежа, заобиколена от щастливите звуци на младежи, които нямаха представа какво ги очаква в истинския свят.

Събудих се в момента, в който някой докосна лицето ми. Същността ми на Шийте зрящ се взриви.

Докато се опомня, Крисчън беше на пода под мен, а Копието беше на гърлото му. Мускулите ми бяха вкочанени. Бях готова за бой, адреналинът ми нямаше отдушник. Сънищата се пръснаха в мига, в който усетих докосване. Мозъкът ми беше студен, ясен и твърд.

Поех дълбоко въздух и си наредих да се отпусна.

Крисчън бутна Копието от гърлото си.

— Полека, Мак! Просто се опитвах да те събудя. Изглеждаше толкова сладка и красива заспала! — усмивката му беше мимолетна. — Няма да направя тази грешка отново.

Разделихме се неловко. Както казах и преди, Крисчън е мъж и това не може да се сбърка. Бях го възседнала така, както неотдавна бях възседнала Баронс. Или Копието не го беше уплашило, или той беше успял да... ами да се издигне над това.

Като стана дума за оръжието ми, погледът на Крисчън беше залепен върху него с интерес. Излъчваше мек, светъл блясък.

— Това е Копието на Съдбата, нали? — той изглеждаше очарован.

Плъзнах го обратно в кобура под мишницата и не казах нищо.

— Защо не ми каза, че го имаш, Мак? Ние наддавахме за него, опитвахме се да го купим. Мислехме, че е на черния пазар. Сега ни трябва повече от всякога. То е едно от само двете оръжия, които могат да убият...

— Знам. Убива Фае. Затова го нося. И не ти казах, защото е мое и няма да го дам.

— Не съм те молил. Аз не мога да направя нищо с него и без това. Аз не мога да ги виждам.

— Да. Точно затова не ти трябва да го притежаваш.

— Малко сме докачливи, а?

Изчервих се. Бях.

— Наскоро се опитаха да го откраднат от мен и нещата тръгнаха на зло — обясних аз. — Къде беше, все пак? Звъня ти цял ден. Започвах да се тревожа.

— Полетът ми закъсна — той отключи вратата и я отвори. — Радвам се, че си тук. Щях да ти се обадя още щом вляза. Чичовците ми имат идея, за която искам да говоря с теб. Аз смятам, че е ужасна, но те настояват.

— Сауин е нощта, в която чичовците ти трябва да изпълнят следващия ритуал, нали? — казах, докато влизахме. — И ако не го направят както трябва, стените между световите ни ще паднат и всички ние ще бъдем прецакани — потреперих. Беше прозвучало странно,

сякаш току-що бях провъзгласила: Стените между световете ни ще паднат и всички ние ще бъдем прецакани.

Крисчън затвори вратата зад мен.

— Умно момиче. Как го разбра? — той ми посочи стол срещу неговия, но аз бях твърде разпалена, за да го приема. Вместо това закрачих.

— Шийте зрящите споменаха Сауин. Те искат... — замлъкнах и го изгледах твърдо, търсех в погледа му... не знам... може би голям надпис с печатни букви, на който да пише: МОЖЕШ ДА МИ СЕ ДОВЕРИШ, АЗ НЕ СЪМ ЗЛО. Въздъхнах. Понякога трябва да скочиш на доверие. — Те искат Кълбото Д'Жай, за да се опитат да укрепят стените. Би ли подействало?

Той потри челюстта си и тя издаде стържещ звук. Не беше се бръснал от няколко дни и наболата брада му отиваше.

— Не знам. Възможно е. Чувал съм за него, но не знам какво прави. Кой са тези Шийте зрящи? Значи си открила други от твоите?

— Шегуваш се, нали? — той знаеше толкова много за Баронс и за Книгата, че бях приела, че знае също за Роуина и за куриерите ѝ, а вероятно и за В'лане.

Той поклати глава.

— Каза, че си последвал Алина. Не видя ли други жени там навън, които да гледат неща, които не съществуват?

— Имах причина да наблюдавам сестра ти. Тя имаше фотокопие на страница от Шинсар Дъб. Не съм имал повод да наблюдавам други.

— Останах с впечатлението, че чичовците ти знаят всичко.

Крисчън се усмихна.

— Би им харесало. Те имат доста високо мнение за себе си, също така. Но не, доста дълго време смятахме, че всички Шийте зрящи са измрели. Преди няколко години открихме, че грешим. На колко си попаднала?

— На няколко — опитах да увъртам. Нямахше нужда да знае. Това че В'лане и Баронс знаеха за манастира, беше достатъчно лошо.

— Не е истината, но ще свърши работа. Можеш да запазиш цифрите за себе си. Каж ми само достатъчни ли са, за да се бият, ако имаме нужда?

Не захаросах горчивия факт.

— Не и само с две оръжия. Е, каква е тази ужасна идея на чичовците ти?

— Преди време имаха сблъсък с Баронс и оттогава се забавляват с идеята. Вече не се забавляват. Чичо Киън казва, че силата си е сила, а ще ни трябва всичката, която можем да намерим.

Присвих очи.

— Що за сблъсък? Къде?

— В замък в Уелс преди месец и половина. От известно време преследват едни и същи реликви, но никога не са се опитвали да оберат едно и също място в една и съща нощ.

— Това са били твоите чичовци? Другите крадци, които търсеха амулета в нощта, когато Малуш го открадна? — нощта, когато В'лане ме грабна и ме Пресея на плаж в света на Фае!

— Знаеш ли къде е амулетът? Кой е Малуш? И те не са крадци. Някои неща не бива да се оставят на свобода в света.

— Малуш е мъртъв и вече няма значение. Сега го притежава лорд Господар.

— Кой е лорд Господар?

Бях удивена. Какво знаеше той? Нещо от полза?

— Той е този, който вкарва Ънсийли, този, който се опитва да разруши стените!

Той изглеждаше объркан.

— Той е този, който прави магията срещу нас?

— Уф! — казах.

— Не ми уф-кай, момиче! — изръмжа той, гърленото му шотландско произношение се долавяше по-силно.

— Как може да знаеш толкова много неща, но нито едно от важните? Вие сте тези, които се предполага да пазят стените!

— Да, стените — каза той. — И го правим. Даваме всичко от себе си. Със собствената си кръв. Не можеш да направиш нищо повече от това, освен ако не искаш да се върнем към архаичните методи и да жертваме един от нас. Идея, която се върнах у дома, за да проуча, но бях принуден да приема, че няма да подейства. Ами Шийте зрящите? Те не трябва ли също да правят нещо? — той хвърли обвинението ми в небрежност към работата обратно към мен.

— Да. Всъщност правят. Те е трябвало да пазят Книгата — опитах се да се дистанцирам и да се оправдая.

Той отвори уста, затвори я отново, после избухна:

— Вие сте тези, които са имали Шинсар Дъб? Знаехме, че някой я пази. Просто не знаехме кой. О, за Бога, момиче! Какво сте направили с нея? Изгубили сте проклетото нещо?

Натъртих на местоименията отново.

— Те са я загубили. Аз не съм част от тях.

— На мен със сигурност ми приличаш на Шийте зрящ.

— Не се опитвай да ме обвиняваш, Скоти! — сопнах се. — Твоите чичовци е трябвало да пазят стените. Шийте зрящите е трябвало да пазят Книгата. Фае е трябвало да отнемат паметта на ЛГ, преди да го захвърлят на нас, а аз трябваше да съм у дома със сестра ми и да играем плажен волейбол. Вината не е моя. Нищо от това не е по моя вина. Но по някаква идиотска причина изглежда съм способна да направя нещо. И се опитвам, затова се махни от главата ми!

Бяхме лице в лице, дишахме бързо и плитко и се взирахме един в друг. Двама младежи, живеещи в свят, който се разпада по шевовете, правещи каквото могат, за да го спрат, които бързо осъзнават колко малки са шансовете. Трудните времена водят до тежки думи, предполагам.

Той вдиша и издиша бавно.

— Чичовците ми искат Баронс да им помогне да удържат стените на Сауин. Казват, че е обучен от друиди и не се бои от тъмната страна.

Изсмях се. Не, той определено не се боеше от тъмната страна. Понякога бях съвсем сигурна, че той е тъмната страна.

— Прав си. Ужасна идея е. Той не просто знае, че вие го шпионирате, Баронс е наемник до костния си мозък. Той не дава миша петуния за някой друг, освен за себе си. Защо на него да му пука, ако стените паднат? Всички се боят от него. Той няма нищо за губене.

— Какво каза току-що?

— С две думи — не му пука.

— Каза, че той знае, че го шпионираме. Как?

Плеснах се по челото умствено. Напълно бях забравила най-важната причина да дойда тук. Набързо преразказах как Баронс беше използвал Гласа, за да ме разпита за последните ми действия и че посещението ми при Крисчън беше сред тях. Казах му, че съм се опитвала да се свържа с него цял ден, за да го предупредя, и след като

не бях успяла да го открия до четири часа, съм дошла тук да го чакам. Когато свърших, Крисчън ме наблюдаваше предпазливо.

— Позволила си му да направи това с теб? Да те командва така? Да те принуждава да му даваш отговори? — тигрово-златните очи ме огледаха отгоре до долу, красивото лице се стегна. — Мислех, че си... различно момиче.

— Аз съм различно момиче! — или поне бях, когато дойдох в Дъблин. Не бях сигурна какво момиче съм сега. Но мразех погледа в очите му — отчужденост, порицание, разочарование. — Не го е правил преди. Имаме объркан... съюз.

— На мен не ми прилича на съюз. Прилича ми на тирания.

Нямах намерение да обсъждам живота си с Баронс с никого и особено с жив, дишащ детектор за лъжа.

— Той се опитва да ме научи да устоявам на Гласа.

— Предполагам, че не си много добра. И късмет! Гласът е умение, което се изучава за цял живот.

— Виж, вие и без това сте планирали да говорите с него. Съжалявам!

Той ме измери.

— Тогава оправи нещата! Говори с него от наше име! Кажи му какво искаме!

— Не мисля, че можете да му вярвате.

— Аз също. Казах го на чичовците ми. Те отхвърлиха мнението ми. Проблемът е, че не сме сигурни, че можем да задържим стените дори с помощта на Баронс — той замълча, после каза мрачно: — Но знаем, че не можем без него — той отвори тефтер, откъсна парче хартия, написа нещо на него и ми го подаде. — Ето къде можеш да ме намериш.

— Къде отиваш?

— Мислиш, че Баронс няма да ме потърси ли? Даже се чудя какво го е забавило толкова. Чичовците ми казаха, че ако той някога ме разкрие, трябва да се махам бързо. Освен това се върнах тук само за да ти кажа това и вече няма защо да оставам. Ще им бъда от полза у дома — той тръгна към вратата, отвори я, после замълча и ме погледна, златните очи бяха обезпокоени. — Правиш ли секс с него, Мак?

Зинах.

— С Баронс?

Той кимна.

— Не!

Крисчън въздъхна и скръсти ръце на гърдите си.

— Какво? — сопнах се. — Никога не съм спала с Баронс. Подложи това на малкия ти детектор на лъжата! Не че виждам как това ти влиза в работата.

— Чичовците ми искат да знаят точно къде се намиращ, Мак. Жена, която прави секс с мъж, е компрометиран източник на информация в най-добрия случай. В най-лошия е предател. Ето затова ми влиза в работата.

Помислих за Алина и исках да протестирам, че не е вярно, но какво ли беше издала тя на любовника си, вярвайки, че са на една страна?

— Никога не съм правила секс с Баронс — казах му отново. — Доволен ли си?

Погледът му беше далечен, тигър, преценяващ жертвата си.

— Отговори ми на още един въпрос и може да бъда! Искаш ли да правиш секс с Баронс?

Изгледах го сурово и изхвърчах от стаята. Беше толкова глупав въпрос, толкова неуместен, че отказах да го удостоя с отговор.

На половината път по коридора спрях рязко.

Татко ми е казвал всякакви мъдро звучащи неща през годините. Не бях разбрала много от тях, но ги бях складирала, защото Джек Лейн не си хаби дъха напразно и бях решила, че един ден някои може да добият смисъл.

„Не можеш да промениш неприятна реалност, ако не я приемеш, Мак. Можеш да контролираш само това, срещу което си готова да се изправиш. Истината боли. Но лъжите убиват.“ Отново разговаряхме за оценките ми. Бях му казала, че не ми пука дали ще завърша. Не беше истина. Истината беше, че не мислех, че съм много умна и трябваше да работя двойно повече от другите, за да получа добри оценки. Затова през по-голямата част от гимназията се преструвах, че не ми пука.

Обърнах се бавно.

Беше се облегал на вратата със скръстени ръце, изглеждаше млад и секси, и всичко, което едно момиче би могло да иска. Той повдигна едната тъмна вежда. Какво страхотно момче! Той беше този, с когото трябваше да мисля за правене на секс.

— Не — казах ясно. — Не искам да правя секс с Джерико Баронс.

— Лъжа — каза Крисчън.

Отправих се обратно към книжарницата. Фенерчетата бяха включени, наблюдавах всеки и всичко. Мозъкът ми беше толкова натъпкан с мисли, че не бях способна да ги подредя. Вървах и наблюдавах, като се надявах инстинктът ми да събере нещата в план за действие и да ме уведоми, когато свърши.

Подминавах пъба „Главата на жребеца“, когато се случиха две неща: Черният лед от един Ловец запада върху мен и инспектор Джейни спря с едно синьо рено, отвори вратата и изля:

— Качвай се!

Погледнах нагоре. Ловецът се рееше, големите черни крила посипваха лед в нощния въздух. Той ме ужаси в моето специално място на Шийте зрящ. Но бях видяла и направила много от последната ми среща с ловец и вече не бях същата. Преди той да може да заговори в ума ми, му пратих мое лично съобщение: „Ще се задавиш с Копието, ако направиш и едно движение към мен“.

Той се засмя. Със свистене на кожести, среднощни платна, той се издигна в здрача и изчезна.

Качих се в колата.

— Залегнете! — изстреля Джейни към мен.

Вдигнах двете вежди, но залегнах.

Той откара колата до ярко осветения паркинг на една църква — можех да видя камбанарията от мястото си, — паркира между колите и изключи фаровете и двигателя. Изправих се в седалката. Паркингът беше доста натъпкан като за четвъртък вечер.

— Това някакъв религиозен ден ли е?

— Стойте долу! — изля той. — Няма да ме виждат с Вас.

Отново се приведох.

Той се загледа право напред.

— Църквите са пълни от седмици. Увеличението на престъпността плаши хората — той замълча за момент. — Е, колко е лошо? Трябва ли да измъквам семейството ми?

— Аз бих, ако ставаше дума за моето семейство — казах честно.

— Къде да ги заведем?

Не знаех как изглеждаше останалата част от света от гледна точка на Ънсийли, но Шинсар Дъб беше тук — зловеща центрофуга, която извличаше от хората най-мрачната им същност.

— Колкото можете по-далеч от Дъблин.

Той продължи да се вира право напред в мълчание, докато не започнах да се въртя нетърпеливо. Схващаше ми се кракът. Той искаше още нещо. Надявах се да побърза и да стигне до него, преди стъпалото ми да изтръпне.

Най-накрая той каза:

— Онази нощ, когато Вие... знаете... върнах се в управлението и... видях хората, с които работя.

— Видял сте, че някои от Гарда са Ънсийли — казах.

Той кимна.

— Сега вече не мога да ги виждам, но знам кои са. Казвам си, че си ми направила нещо някак, и че всичко е било халюцинация — той потърка лицето си. — После виждам докладите, които идват, и гледам какво правят или по-скоро не правят, когато разследват едно скапано нещо и аз... — когато той замълча, аз зачаках.

— Мисля, че са убили О'Дъфи, за да му затворят устата, и са се опитали да направят така, че да изглежда дело на човек. Още двама от Гарда бяха убити. Бяха започнали да задават много въпроси и... — той отново замълча.

Тишината се проточи. Внезапно той погледна право към мен. Лицето му беше червено, очите му ярки и твърди.

— Бих искал отново да пия чай с Вас, госпожице Лейн.

Зяпнах. Това беше последното, което очаквах. Бях ли създала наркоман?

— Защо? — казах предпазливо. Дали жадуваше за това като мен? Можеше ли да усети малките бурканчета гърчеща се плът в чантата ми, които чакаха да бъдат поставени по горните етажи на магазина? Аз можех. Усещах тъмното им придърпване под ръката си цял следобед.

— Заклех се да пазя мира в този град. И ще го пазя. Но не мога по този начин. Аз съм седяща мишена — каза той горчиво. — Вие бяхте права. Не знаех какво е навън, но вече знам. Вече не спя нощем и съм ядосан през цялото време. Безполезен съм, а се боря не само за работата си, а за нещо много по-важно. Боря се за това, което съм.

Пати беше същият и точно затова умря. Смъртта му трябва да значи нещо.

— Може накрая да предизвика Вашата смърт — казах меко.

— Ще рискувам.

Той дори не знаеше, че моят „чай“ щеше да му даде суперсили. Просто искаше да може да ги вижда отново. Едва ли можех да го обвинявам. Аз бях създавала този проблем, като го бях нахранила с него. Как бих се чувствала на негово място? Знаех отговора. След първоначален период на отричане, точно по същия начин. Джейни все пак не беше щраусът, за каквото го бях нарочила.

— Ако се издадеш, ще те убият — предупредих.

— Те може да ме убият и така, а аз дори няма да ги видя.

— Някои от тях са доста ужасяващи. Могат да те стреснат така, че да се издадеш.

Той ми се усмихна напрегнато.

— Лейди, трябва да видите някои от местопрестъпленията, на които съм бил напоследък.

— Трябва да си помисля — яденето на Ънсийли имаше много последици. Не исках да съм отговорна за това, в което можеше да се превърне добрият инспектор.

— Вие сте тази, която ми отвори очите, госпожице Лейн. Дължите ми го. Получавате още едно предупреждение, но след следващото престъпление, ако няма чай, няма да има и обаждания.

Той ме остави на няколко преки от книжарницата.

Вътрешното осветление на „Книги и дреболии Баронс“ беше на ниво „затворено“, когато си отключих, което беше достатъчно, за да държи Сенките далеч.

Отидох до гишето, оставих фенерчетата и съблякох якето си. Отгоре имаше документи, които не бяха там по-рано. Разрових ги. Имаше квитанции за резервен генератор, за охранителна система последна дума на техниката и предложение за инсталация. Сметката беше астрономическа. Беше отбелязана уговорка работата да започне първата седмица на ноември.

Не го чух зад мен. Усетих го. Наелектризиращ. Див. С единия крак в тресавището, той никога нямаше да изпълзи обратно навън. А аз

искаш да правя секс с каквото и да беше той. Къде се предполагаше да подрежда това в ума си? Смачках мисълта, натъпках я в заключената кутия и изпробвах веригите. Щяха да ми трябват още няколко.

Обърнах се и проведохме един от онези безсловесни разговори, които бяха наша специалност.

„Добро извинение — не казах, — но не е достатъчно.“

„Не е извинение. Не ти дължа извинение.“

Безсловесният ни разговор свърши тук. Ставаме по-лоши в тях. Съмнението замъглява очите ми и не мога да видя отвъд него.

— Имаш ли новини за мен днес, госпожице Лейн? — каза Баронс.

Пъхнах ръце в джобовете си.

— Нямам срещи с Книгата.

— Няма обаждания от Джейни?

Поклатих глава. Можеше да използва Гласа за този въпрос и пак щях да мога да му отговоря с „не“. Беше задал въпроса погрешно. Извлякох перверзно удоволствие от това.

— Някакъв контакт с В'лане?

— Не задаваш ли твърде много въпроси тази вечер? Защо не се опиташ да съдиш действията ми? — казах. — Като говорим за това, реших да потърся мъдростта в съвета ти.

— Адът да не е замръзнал? — попита той сухо.

— Смешно. Няма да ти задавам въпроси тази вечер, Баронс. Ще поискам от теб три действия — изглежда, интуицията ми беше избрала план. Надявах се да е здрава.

В очите му се разви тъмната змия на интереса.

— Продължавай!

Бръкнах под якето си, извадих Копието от кобура и му го подадох.

— Ето! Вземи това!

Това беше моментът на истината. Толкова прост. Толкова убедителен.

Тъмните очи се присвиха, змията зад тях се размърда.

— С кого си говорила, госпожице Лейн? — попита той меко.

— С никого.

— Каж ми какво целиш или няма да играя малката ти игра!

Нямаше място за преговори в гласа му. Свих рамене. Беше време да наложа този сблъсък.

— Чух, че Ънсийли не могат да докосват Сийли Светини.

— Значи сега не ги ям — каза той, напомняйки ми предишните обвинения, които му бях отправила, — а съм от тях? Имаш развнтено въображение, госпожице Лейн.

— Просто го вземи! — казах ядосано. Напрежението ме убиваше. Знаех, че няма да го вземе. Не можеше. Баронс беше Вкопчвач. Това беше всичко.

Дълги, силни, елегантни пръсти се склчиха около стоманата. Той взе Копието.

Бях удивена, сигурна, че чертите му ще се изкривят от болка. Погледът ми пробягна по лицето му.

Нямаше трепване на клепач, нито дори най-малкото изместване на мускул. Нищо. Ако изобщо имаше нещо, то беше досада.

Той ми го предложи обратно.

— Доволна ли си?

Отказах да го взема. Може би, ако продължеше да го държи, нещо щеше да стане.

Той чакаше.

Аз чаках.

Накрая започнах да се чувствам глупаво и взех Копието обратно. Той пхна ръце в джобовете и ме изгледа хладно. Бях поразена. Баронс не беше Ънсийли. До този момент не бях осъзнавала колко напълно бях изградила случая си срещу него и го бях осъдила. Това обясняваше всичко — дълголетието му, силата му, познанията му за фае, защо Сенките го оставяха на мира, защо В'лане се страхуваше от него, защо лорд Господар си беше отишъл — всичко това имаше смисъл, ако Баронс беше Ънсийли. Но той не беше. Току-що го бях доказала. А сега трябваше да се върна към първи квадрат и да започна да се чудя отново какво е той.

— Опитай се да не изглеждаш толкова разочарована! Някой може почти да помисли, че си искала да съм Ънсийли, госпожице Лейн. Какво е второто ти искане?

Исках той да е нещо. Исках да съм способна да го прикача някъде и да спра да се разкъсам — в един момент да вярвам, че е моят ангел на отмъщението, в следващия да съм сигурна, че е самият дявол.

Не можех да живея така и да не зная на кого да се доверя. Разконцентрирана избълвах:

— Искам да ми дадеш Кълбото Д'Жай.

— Защо?

— За да го дам на Шийте зрящите.

— Доверяваш ли им се?

— За това — обясних. — Вярвам, че ще го използват за по-велико добро.

— Презирам този израз, госпожице Лейн. В негово име са извършвани безброй жестокости. Какво е това по-велико добро, ако не хамелеона на тиранията? От еони променя кожата си, за да засити глада на текущия управник за политическо и духовно господство.

Той имаше право. Но в този случай по-великото добро беше целият свят, какъвто го познавах, а аз исках да продължа да го познавам. Разясних.

— Те смятат, че могат да го използват на Хелоуин, за да укрепят стените.

— Много добре. Ще ти го донеса утре вечер.

Едва не паднах.

— Наистина ли?

Две изненади: Баронс не беше Ънсийли и току-що се беше съгласил да ми предаде безценна реликва, без да иска нищо в замяна. Защо беше толкова мил? Да не беше това неговото извинение за снощи?

— Какво е третото нещо, което искаш, госпожице Лейн?

Това щеше да е малко по-трудно.

— Какво знаеш за стените между световете?

— Знам, че са тънки като хартия в момента. Знам, че някои от дребните, по-слаби Фае се промушват между цепнатините без помощта на лорд Господар. Затворът продължава да удържа най-могъщите.

Коментарът му ме отклони.

— Знаеш ли, в това няма смисъл. Защо по-слабите са способни да избягат? Бих помислила, че е обратното.

— Стените са изградени от огромна магия — каза той, — с която никое Фае не е било в състояние да се мери оттогава насетне. С голяма цена за самата нея, кралицата вплела живи нишки от Песента на

Сътворението в стените на затвора, които отблъскват магията на Ънсийли обратно към тях. Колкото по-силно е едно Ънсийли, толкова по-силна е стената. Като се опитват да се измъкнат, те всъщност обединяват сили с тъмничаря си.

Як трик.

— Е, знаеш ли защо стените са толкова тънки?

— Не задаваш ли твърде много въпроси тази вечер?

Изгледах го.

Той се усмихна неясно.

— Защо стените са толкова тънки?

— Защото когато е сключена Спогодбата, са били назначени хора, които е трябвало да помагат те да бъдеш поддържани. Но тези, които са отговорни да ги пазят със своите ритуали — най-важният от които се извършва на всеки Хелуин, са атакувани от черна магия всеки път, щом са го изпълнявали през последните няколко години. Изчерпали са границите на познанията и силите си. Ако се случи отново тази година, а има всяко основание да го очакваме, стените ще се срутят напълно. Дори стените на затвора. Какво общо има това с мен, госпожице Лейн?

— Ако стените паднат напълно, всички Ънсийли ще излязат, Баронс.

— И?

— Веднъж ми каза, че не искаш това да стане.

— Това не значи, че проблемът е мой.

Отново изглеждаше отегчен.

— Това е третото нещо, което искам. Искам да го направиш твой проблем.

— По какъв начин?

— Те смятат, че можеш да им помогнеш. Можеш ли?

Той го обмисли.

— Възможно е.

Исках да го удуша.

— Ще го направиш ли?

— Мотивирай ме!

— Ако не друго, ще съм в по-голяма безопасност. Един по-сигурен ОС детектор е щастлив детектор. По-щастливият детектор е по-продуктивен.

— Не си открила нищо, което да ми е от полза, от няколко седмици.

— Не си ме карал — казах отбранително.

— Има един ОС, който знаеш, че искам, но ти скри от мен информация за него.

— Вече имаш тази информация. Какъв е проблемът?

Не прозвучах ли като В'лане?

— Проблемът е, че все още нямам този ОС, госпожице Лейн.

— Работя по въпроса. Ще мога да работя по-бързо, ако съм в по-голяма безопасност. Ако стените се сринат, всяко Ънсийли ще го търси и ще ми се пречка. Веднъж ми каза, че не ги искаш в града си. Това лъжа ли беше?

— Разбрах. Какво искаш от мен?

— Искам да се присъединиш към тях на Хелоуин и да им помогнеш да извършат ритуала. И искам да ми обещаеш да не ги нараняваш.

Поради деликатния начин, по който оформих разговора ни, прозвуча сякаш го молех да помогне на Шийте зрящите.

Той ме премери за момент, после каза:

— Ще разменя действие за действие. Осигури ми достъп до Шинсар Дъб на разстояние дори само да я виждам и ще помогна на малките ти приятели!

— Помогни на малките ми приятели — контрирах аз — и ще ти осигуря достъп до Шинсар Дъб!

— Имам ли думата ти?

— Вярваш ли на думата ми?

— Ти си идеалистична глупачка. Разбира се.

— Имаш думата ми — щях да се справям с проблема за обещанието, което току-що дадох, в бъдеще. Точно сега трябваше да задържа стените и да съм сигурна, че човешката раса има бъдеще.

— Тогава имаме сделка. Но твоето действие не зависи от изхода на моето. Ще дам най-доброто от себе си, за да им помогна с ритуала, но не мога да ти обещаая успех. Не знам нищо за способностите им, това е магия, която не съм правил преди.

Кимнах.

— Приемам условията ти. Ще им помогнеш и няма да ги нараняваш?

— Вярваш ли на думата ми? — присмя ми се той.

— Не, разбира се. Ти си цинично копеле. Но те, изглежда, имат желание да им помогнеш.

Бледата усмивка се беше върнала.

— Ще им помогна и няма да ги нараня. Отбележи си, госпожице Лейн! Подронваш авторитета си на посредник, когато позволиш на противника си да види емоция. Никога не издавай емоцията си на врага!

— Това ли си ти?

— Ти се отнасяш така с мен. Бъди последователна и следвай по-фините нюанси! — той се обърна и тръгна към огъня. — На кого ще помагам и ще защитавам? На самата стара вещица ли?

— Не говорех за Шийте зрящите.

Той спря и остана съвсем неподвижен.

— А за кого?

— За МакКелтърови.

Той мълча дълго. После започна да се смее тихо.

— Добре изиграно, госпожице Лейн!

— Имах добър учител.

— Най-добрият. Скачай на един крак, госпожице Лейн!

Уроците по Гласа бяха започнали.

Имах чувството, че е възможно да бъдат доста брутални тази вечер.

[1] Samhain — думата е галска и се произнася като Сауин. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТ

— „Дори Роуина ще трябва да повярва в теб.“ Не каза ли ти това, Кат? Направих каквото поискахте. Взех Кълбото. А сега ми казваш, че въпреки това старата няма да ме пусне в библиотеките си? — бях толкова бясна, че едва не тръшнах телефона.

— Тя каза, че ще бъдеш добре дошла, след като Кълбото изпълни целта си и стените останат силни — Кат се извиняваше от няколко минути, но с нищо не можеше да укроти избухването ми.

— Това е глупост и ти го знаеш. Ами ако стените все пак се срутят? Нищо не мога да направя, ако това, което тя планира, не свърши работа. Аз спазих моята част от сделката.

В другия край на линията Кат въздъхна.

— Тя каза, че не съм имала право да говоря от нейно име. И съжалявам, че го направих, Мак. Нямах намерение да те подвеждам. Моля те, повярвай ми!

— Какво още каза тя? — попитах стегнато.

Тя се поколеба.

— Че трябва да прекратим всякакъв контакт с теб до след Сауин и че ако не го направим, вече нямаме дом в манастира. Че можем да живеем в Дъблин с теб. Тя беше сериозна.

За миг си представих „Книги и дреболии Баронс“ превзет от млади Шийте зряци и изражението на лицето на изключително поверителния му собственик. Бегла усмивка докосна устните ми, преди ядът да я изтрие.

— А ти какво каза?

— Казах, че не смятам, че трябва да избираме или да изключваме сестра Шийте зряца, когато времената са толкова опасни като сега, и че не разбирам защо тя те презира толкова много. А тя каза, че може да види морално разложение толкова ясно, колкото и Фае, и че ти си...

— Аз съм какво?

Кат прочисти гърло.

— Изгнила до сърцевината.

Невероятно! Степента на моралното ми разложение е същата, каквото и на зъбите ми. Нямам дори един кариес! Жената ме мразеше. Не ме хареса още първия път, когато ме видя, а посещението ми с В'лане само беше влошило нещата.

Погледнах Кълбото, което почиваше на гишето в кутия, подплатена с пукащо опаковъчно фолио. Бях доволна, че отказах да го дам, преди да съм си осигурила покана да се върна в манастира от самата Велика повелителка.

— Тогава няма да получи Кълбото — казах равно.

— Тя каза, че точно това ще кажеш и че това ще докаже нейните думи. Каза, че ще избереш гордостта си пред това да спасиш света от Фае — каза Кат.

Каква умна, манипулативна стара кучка! Беше имала десетилетия да усъвършенства машинациите си. Допреди няколко месеца единствените машинации, за които някога се бях тревожила, бяха двете сервитьорки, които винаги се преструваха, че са имали ужасна вечер, за да не трябва да ми дават бакшиш, сякаш моят нюх за бързо приготвени изключителни питиета не беше играл роля в техния финансов успех.

— Казах ѝ, че греша. Че си загрижена за нас и за света. Тя не е честна, Мак. Знаем го. Но ние... е, все още се нуждаем от Кълбото. Може да не успеем да те вмъкнем в манастира, но ние... ъ... — гласът ѝ спадна почти до шепот, — ще ти помогнем, колкото можем. Дани смята, че може да снима още страници от книгата. А ние може да успеем да измъкнем няколко навън, ако ни кажеш какво търсиш.

Ръката ми се сви и отпусна. Усецах тежестта на Копието в кобура.

— Искам да знам всичко, което може да се разбере, за Шинсар Дъб. Как сте се сдобили с нея, как сте я пазили затворена и къде. Искам да знам всеки слух, легенда и мит, които някога са били разказвани за нея.

— Тези книги са в забранените библиотеки. Само Убежището има достъп до там.

— Тогава трябва да измислите как да се вмъкнете.

— Защо не помолиш... ъ... нали знаеш... него... да те Пресее вътре? — каза Кат.

— Не искам да забърквам В'лане в това — вече бях обмислила тази възможност, но самата мисъл за него в една стая с всички тези книги за неговата раса ме накара да се свия. Дори само от надменност можеше да ги унищожи. „Хората нямат право да знаят за нас“ — би казал презрително.

— Не му ли се доверяваш?

Името му беше горчиво-сладко на езика ми.

— Той е Фае, Кат! Най-важното нещо за В'лане е грижата за самия него. Може да преследваме общата цел да задържим стените здрави, но за него хората са само средство за постигане на целта. Освен това целият манастир ще разбере, че сме там и ще търсим игла в купа сено, няма да имаме достатъчно време и ще бъдем обградени от седемстотин Шийте зрящи — беше лоша идея откъдето и да го погледнем. — Знаеш ли кои са членовете на Убежището и дали някой от тях може да бъде убеден да помогне?

— Съмнявам се. Роуина ги подбира според верността им към нея. Преди не беше така. Чух, че някога сме гласували за членовете на съвета, но след като сме изгубили Книгата, нещата се променили.

Говорим за тирания. Наистина исках да знам какво се беше случило преди двайсет години, как е била изгубена Книгата, кой е бил виновен.

— Трябва също да разбере за Пророчеството на Убежището и за петте.

— Никога не съм чувала за тях — каза Кат.

— Виж дали можеш да изровиш нещо! И нещо за четирите камъка за превод — имах много въпроси, които се нуждаеха от отговори. Да не споменавам всички онези за това, откъде се бях появила. Но засега те трябваше да почакаш.

— Ще го направя. Ами Кълбото, Мак?

Загледах се мрачно в него. Ако го скриех до преди Хелоуин и откажех да го дам на Роуина, тя дали щеше да омекне и да сподели някаква информация с мен? Съмнявах се, но дори да го направеше, какво бих постигнала по този начин? За какво щеше да послужи тази информация толкова късно? Както беше казала старата, времето беше от съществено значение. Информацията ми беше нужна сега.

Ако стените се сринат, щеше ли ЛГ да прати всяко Ънсийли, което има на разположение, да търси Книгата? Щяха ли улиците на

Дъблин да гъмжат от толкова много мрачни Фае, че нито един Шийте зрящ не би се осмелявал да излезе навън, нито дори аз?

Не можехме да позволим нещата да стигнат дотам. Стените трябваше да се запазят.

Може би ако имаше Кълбото предварително, Роуина щеше да усъвършенства ритуала, който планираше да изпълни. Шийте зрящи, Баронс и МакКелтърови със сигурност можеха да изпълнят ритуала както трябва още веднъж и да ми осигурят време до следващия Хелуоин — цяла година, — за да проумея всичко. Преглътнах гордостта си. Отново. Започвах да негодувам срещу по-великото добро.

Освен това имаше манастир, пълен с Шийте зрящи, разтревожени колкото мен. Искях да знаят, че съм плътно на тяхна страна. Не на страната на техния водач.

— Ще я оставя в КБП по някое време утре, Кат — казах накрая. — Но сте ми задължени. Много. Няколко пъти. И кажи на Роуина, че е дяволски добре, че поне една от нас е пораснала достатъчно, за да постъпи правилно!

В седем вечерта в събота седях в предната част на книжарницата, праметнала крак върху крак, и подритвах въздуха нетърпеливо, докато чаках Баронс.

— Проблемът ти, госпожице Лейн — беше казал той предишната вечер, след като ми беше дал Кълбото, — е, че все още си пасивна. Седиш и чакаш телефонни обаждания. Въпреки че Джейни не беше изцяло лоша идея...

— Джейни беше блестяща идея и ти го знаеш.

— ... времето не е на наша страна. Трябва да си агресивна. Обеща ми да видя Книгата. Искам я.

— Какво предлагаш?

— Утре ще ловуваме. Спи до късно! Ще те държа будна цяла нощ.

Отърсих се от тръпката на нежеланото сексуално усещане при думите му. Без съмнение Баронс можеше да държи една жена будна цяла нощ.

— Защо нощ? Защо да не търсим Книгата през деня? — къде беше ходил? Какво беше правил?

— Следя престъпленията в ежедневниците. Нощта е времето. Джейни някога обаждал ли ти се е през деня?

Ето това е. Не беше.

— Седем вечерта, госпожице Лейн! Първо ще имаш един час по Гласа.

Станах, протегнах се, хванах отражението си в прозореца и се възхитих на картинката. Новите ми дънки бяха френски и пасваха като мечта, пуловерът ми беше розов и мек, ботушите ми бяха Долче и Габана, якето ми беше Андрю Марк и беше направено от най-меката черна кожа, която някога бях виждала. Бях сплела ярък копринен шал в розово, жълто и пурпурно в косата си и бях отделила време за грима. Изглеждах и се чувствах страхотно.

Баронс все още се извиняваше или се опитваше да подходи с добро. Сутринта, когато се бях събудила, пред вратата ми имаше четири пазарски торби и два чувала, пълни с нови дрехи. Подлудяваше ме мисълта, че Баронс е пазарувал за мен. Особено като се вземе предвид какво имаше в някои от тези торби. Мъжът имаше изключителен вкус и око за всеки детайл. Всичко ми ставаше. Това също ме подлудяваше.

Звънецът над вратата издрънча и Баронс влезе. Беше като нощта в костюм на Армани, ботуши със сребърни носове, черна риза и тъмни очи.

— Не си правиш труда с Огледалото тази вечер? — казах нехайно. — Или си забравил, че знам как минаваш през него?

— Коленичи пред мен, госпожице Лейн!

Думите му ме обградиха, проникнаха в мен, тласнаха ме на колене като човек пред Фае.

— Това не те ли прогаря? — той ми предложи една от най-плашещите си усмивки. — Да коленичиш пред мен сигурно обижда всяка част от напереното ти малко същество.

Щях да му покажа какво значи наперено. Стиснах зъби и се опитах да се изправа. Опитах се да почеша носа си. Не можех да направя дори това. Бях толкова прикована на място, колкото човек в усмирителна риза.

— Защо заповедта ти заключва цялото ми тяло? — поне гласните ми струни работеха все още.

— Не го заключва. Заповедта ми само те държи на колене. Останалата част от теб е свободна да се движи. Ти се пренапрягаш. Мъчиш се толкова силно, че се заключваш. Когато някой използва върху теб Гласа, те държи само до буквата на заповедта му. Запомни го! Затвори очи, госпожице Лейн!

Не беше заповед, но все пак го направих. Успях да размърдам пръсти, после целите ръце. Разръчках наоколо из главата си. Мястото на Шийте зрящ гореше, но всичко останало беше тъмно. Мястото на Шийте зрящ нямаше нищо общо с устояването на Гласа.

— Коя си ти? — попита той.

Какъв странен въпрос! Той не знаеше ли всичко за мен? Бих искала да мога аз да използвам Гласа върху него за този въпрос.

— Аз съм Мак. МакКайла Лейн — може би О'Конър по кръв, но Лейн в сърцето си.

— Остави името! Коя си ти?

Свих рамене. Ха! Сега само коленете ми бяха приковани. Останалата част се движеше свободно. Разперих ръце, за да съм сигурна, че знае.

— Момиче. На двайсет и две. Шийте зряща. Дъще-...

— Етикети — каза той нетърпеливо. — Коя си ти, по дяволите, госпожице Лейн?

Отворих очи.

— Не схващам.

— Затвори очи! — Гласът отекна от стена към стена. Очите ми се затвориха, сякаш бяха негови. — Ти съществуваш само вътре в себе си — каза той. — Никой не те вижда. Ти не виждаш никого. Ти си без критика, отвъд присъда. Няма закон. Няма редно и грешно. Как се почувства, когато видя тялото на сестра си?

Изпълни ме ярост. Ярост към това, което беше сторено с нея. Ярост към него, че го споменаваше. Мисълта, че никой не може да ме види или да ме съди, беше освобождаваща. Издух се от скръб и гняв.

— Сега ми кажи коя си!

— Отмъщение — казах с леден глас.

— По-добре, госпожице Лейн. Но опитай отново! И когато говориш с мен, свеждай глава!

Кървах на няколко места, когато вечерният урок приключи. На няколко места. Сама си бях нанесла раните.

Разбирах защо го беше направил. Беше трудна, е, не точно любов, но труден житейски урок. Трябваше да го науча. И щях да направя каквото трябваше.

Когато ме накара да взема ножа и да се порежа, бях видяла проблясък на светлина в мрака вътре в черепа ми. Все пак се порязах, но нещо дълбоко в мен се беше раздвижило. Беше там някъде, само да можех да разровя достатъчно дълбоко, за да стигна до него. Чудех се коя щях да бъда, докато стигна там. Затова ли Баронс беше станал такъв? Кой беше поставял Джерико Баронс на колене? Трудно можех дори да си го представя.

— Нараняваше ли се, докато учеше? — попитах.

— Много пъти.

— Колко време ти отне?

Той се усмихна едва.

— Години.

— Това е неприемливо. Трябва ми сега. Трябва да съм способна да устоявам на Гласа или никога няма да мога да приближа ЛГ.

Мислех, че ще спори за приближаването до ЛГ, но той само каза:

— Ето защо пропускам години обучение, откарвам те далеч напред в трудната територия. Тази вечер беше едва началото на... болката. Ако не ти харесва накъде вървим, ми кажи тук и сега! Няма да питам отново. Ще те притискам толкова, колкото сметна, че можеш да понесеш.

Поех дълбоко дъх и издишах бавно.

— Съгласна съм.

— Иди се превържи, госпожице Лейн! Използвай това! — той извади малко шишенце с мазило от джоба си.

— Какво е?

— Ще ускори оздравяването.

Когато се върнах, той задържа вратата и ме съпроводи в нощта.

Инстинктивно погледнах надясно. Гигантската Сянка беше тъмен облак върху съседната сграда. Изправи се застрашително и започна да се плъзга надолу по тухлената фасада.

Баронс излезе след мен.

Сянката се оттегли.

— Какво си ти? — попитах ядосано.

— В Серенгети, госпожице Лейн, щях да бъда гепард. Аз съм най-силният, най-бързият и най-гладният от всичко останало там. Не се извинявам на газелата, когато я сваля.

Въздъгнах и тръгнах към мотора, но той се обърна наляво.

— Ще вървим ли? — бях изненадана.

— Няколко часа. Искам да огледам града, после ще се върнем за кола.

Навсякъде по влажните павирани улици имаше Ънсийли. Увеличаващата се престъпност, изглежда, не държеше никого у дома. Съпоставянето на двата свята — безгрижните хора, някои наполовина пияни, други (чиято нощ в града едва започваше) смеещи се и говорещи на висок глас, и хищнически, мрачно фокусираните Ънсийли, обвити свободно в Обаяние (което трябваше да се помъча да видя, за разлика от преди, когато трябваше да се мъча да видя отвъд него) — обрисуваше нощта с изкусната заплаха на пътуващ карнавал.

Имаше Момчета носорози и от онези злоещо изглеждащи улични продавачи с огромни очи и без усти. Имаше крилати неща и неща, които подскачаха. Някои бяха със силно Обаяние и вървяха по тротоара в компанията на хора. Други бяха накацали по сградите като хищни птици, избиращи плячка. Почти очаквах някое от тях да ни разпознае, да бие тревога и да ни нападнат масово.

— Те служат на себе си — каза Баронс, когато го споменах. — Подчиняват се на господар, докато е пред очите им. Но истинският господар на едно Ънсийли е гладът му, а този град е пир. Били са затворени стотици хиляди години. На този етап у тях не е останало почти нищо друго, освен глад. Той ги обсебва толкова силно, че се чувстват празни... кухи. Заслепява ги за всичко останало.

Погледнах го остро. Той звучеше странно накрая, сякаш изпитваше... съжаление към тях.

— Кога за последен път уби някое от тях, госпожице Лейн? — попита той внезапно.

— Вчера.

— Имало ли е проблем, за който не си ми казала?

— Не. Просто го нарязвах за части.

— Какво? — Баронс спря и ме погледна.

Свих рамене.

— Една жена умря онзи ден. Това нямаше да се случи, ако ми бяха под ръка. Няма да повторя тази грешка — бях сигурна в убеждението си, че постъпвам правилно.

— Жената в магазина ми? — когато кимнах, той каза: — И къде точно държиш тези... части, госпожице Лейн?

— В чантата ми.

— Мислиш ли, че е мъдро?

— Мисля, че току-що казах, че мисля — казах студено.

— Осъзнаваш ли, че ако отново ги ядеш, няма да си в състояние да усетиш единственото, което ни трябва?

— Всичко е под контрол, Баронс — дори не бях поглеждала бурканчетата от обяд.

— Човек не може да контролира пристрастяване. Ако отново ядеш, аз лично ще те смажа от бой. Ясно?

— Ако ям отново, можеш да се опиташ лично да ме смажеш от бой — способността да се опълча физически на Баронс беше едно от многото предимства на това да ям Ънсийли. Често копнеех за това единствено по тази причина.

— Ще чакам, докато ефектът изчезне — изръмжа той.

— И ще ти бъде ли забавно? — никога нямаше да забравя нощта, в която се бихме, неочакваната похот.

Погледнахме се и за миг облаците недоверие се вдигнаха и видях мислите му в очите му.

— Ти беше нещо, което си струваше да се види — не каза той.

— Ти беше нещо, което си струваше да се усети — не отвърнах аз.

В погледа му се затръшнаха капаци.

Аз погледнах настрани.

Вървахме енергично по тротоара. Внезапно той сграбчи ръката ми и ме поведе към една странична уличка. Две мрачни Фае правеха нещо близо до кофа за боклук. Наистина не исках да знам какво.

— Да видим колко добри са бойните ти умения, госпожице Лейн, когато не си напомпана с Ънсийли стероиди!

Но преди да мога да се изгубя в блаженството да убия няколко от копелетата, мобилният ми телефон иззвъня.

Беше инспектор Джейни.

ТРИНАЙСЕТ

В следващите няколко дни се установи странна рутина и те прелетяха край мен шеметно.

Баронс идваше всяка вечер да ме учи на Гласа. И всяка вечер, неспособна да намеря гръбнака си, си тръгвах с нови рани.

После търсехме Шинсар Дъб.

Или по-скоро той търсеше Шинсар Дъб, а аз продължавах да правя какво ли не, за да я избегна, както онази вечер, когато Джейни се обади да ми даде информация. Бях повела Баронс в противоположна посока и се надявах да останем достатъчно далеч, за да не се издам с леките признаци на близостта ѝ — като да падна в някоя локва, да стисна глава или да ми избие пяна на устата.

В даден момент всеки ден В'лане се появяваше, за да ме разпитва за плодовете на труда ми. Погрижих се да няма плодове. Той започна да ми носи подаръци. Един ден ми донесе шоколад, от който нямаше да набелея, независимо колко ям. Друг ден ми донесе тъмни ароматни цветя от света на Фае, които щяха да цъфтят вечно. След като си тръгна, изхвърлих и двете. Шоколадът трябва да те прави дебел, а цветята трябва да умират. Това са неща, на които можеш да разчиташ. Трябвах ми неща, на които да разчитам.

Когато не бях заета да отскачам като йо-йо между двамата, се грижех за книжарницата, досаждах на Кат и Дани за информация и продължавах да пробивам пътя си през купчина книги за Фае, след като вече не можех да изстискам нищо полезно от интернет търсачките. Имаше толкова много ролеви игри и фенфикшън^[1] онлайн, че беше невъзможно да отделя факти от измислици.

Не стигах до никъде. Като кола, която върти гуми в калта. Бях наясно, че дори да се измъкна, не знам къде да отида.

Напрежението и колебанието в живота ми станаха нетърпими. Бях заядлива, сопвах се на всички, включително на баща ми, когато се обади, за да каже, че мама най-после изглежда се оправя. Бяха намалили валиума и увеличили антидепресантите. Беше сготвила неделна закуска — сиренки (как ми липсваха само!), свински пържоли

и яйца. Дори беше направила пресен хляб с мая. Обмислих тази закуска, след като затворих. Опитах се да я поставя някъде в живота си, докато дъвчех енергийно блокче.

Домът ми беше на милион километра.

А Хелоуин беше след десет дни.

Скоро Шийте зрящите щяха да правят своя ритуал в манастира. Баронс и МакКелтърови щяха да правят техния в Шотландия. Още не бях решила къде ще бъда аз. Баронс ме беше помолил да го придружа, без съмнение, за да душа за ОС в имението на МакКелтърови, докато сме там. Обмислях да вляза в манастира. Исках да бъда някъде, да върша моята част, каквато и да е тя, дори само да пазя Баронс и МакКелтърови да не се избият един друг. Крисчън се беше обадил предишния ден, за да ми каже, че нещата се придвижват напред, но дори да оцелееха след ритуала, можеше да не оцелеят след сблъсъка си един с друг.

В навечерието на Все Светии, стените или щяха да останат, или да се сринат.

Странно, но започнах да чакам с нетърпение Хелоуин, защото поне чакането ми щеше да свърши. Беше като преддверието на ада. Щях да знам с какво си имам работа. Щях да знам точно колко добри или колко лоши са нещата. Щях да знам дали ще бъда облекчена (една година щеше да ми осигури достатъчно време, за да реша какво да правя), или да бъда ужасена. И в двата случая щях да имам нещо конкретно.

Нямах нищо конкретно за това в какво е замесена Книгата (звяр!). Не знаех как да я взема или какво да правя с нея.

Нямах нищо конкретно за това в какво са замесени Баронс или В'лане. Не се доверявах на никой от тях.

За да станат нещата по-лоши, всеки път, щом погледнех през прозореца или пристъпех навън, трябваше да се боря с тежкия биологичен императив да убивам чудовища. Или да ги ям.

Момчетата носорози бяха навсякъде. Изглеждаха абсурдно в униформите си на градски служители — с трупчести ръце и крака, изскачащи копчета и опънати шевове. Усещах непрестанно леко гадене от присъствието им. Не бях склонна да намаля отново „звука“, затова започнах да взимам фамотидин със сутрешното кафе. Дори опитах да

мина на безкофеиново, за да успокоя нервите си. Това беше монументална грешка. Имах нужда от кофеина. Изкарах един ден.

Нещо трябваше да се направи. Бях нервна, потисната и емоционално объркана.

Не мога да ви кажа колко пъти през тези безкрайни тревожни дни решавах да се доверя на Баронс.

После го отхвърлях в полза на В'лане.

Изграждах случая си усърдно с дълги списъци плюсове и минуси, спретнато подредени в дневника ми в три колони. Изчислявах техните „добри“ деяния, „лоши“ деяния и тези от „неопределен характер“. Последната колона досега беше най-дълга.

Един ден дори се бях убедила да хвърля кърпата, да дам на Роуина Копието и да се присъединя към Шийте зрящите. Блазнеше ме не само това, че има безопасност в големия брой, а и възможността да прехвърля смазващата отговорност за вземане на решения на Великата повелителка. Ако светът впоследствие се сгромолясаше в ада, поне аз щях да се отърва. Това беше Мак, която познавах. Никога не съм искала да командвам. Исках за мен да се грижат. Как се озовах в тази каша и как стана така, че аз бях тази, която трябваше да се грижи за всички останали?

За щастие, докато Роуина върне обаждането ми, вече бях дори още по-кисела, тя беше както винаги арогантно заядлива, бързо бяхме изпаднали в една от нашите безизходни ситуации и разумът ми се беше върнал. Престорих се, че съм се обадила само да проверя дали е получила Кълбото, след като тя не беше там, когато го бях оставила. „Ако се обаждаш и очакваш благодарности, няма да получиш никакви от мен“ — беше се сопнала тя и беше затворила, което ми напомни многото причини, поради които не можех да я понасям.

Всеки ден задрасквах още едно квадратче в календара и трийсет и първи октомври приближаваше.

Спомнях си предишни Хелюини, приятелите, купоните, веселбата и се чудех какво ще ми донесе тази година.

Номера? Или лакомства?

О, да. Нещо трябваше да се направи.

В сряда по обяд бях в един спа център в „Св. Мартин“ и ми правеха масаж — последният подарък на В’лане от какъвто и наръчник „Срещи с хора“ да четеше. Изобщо не беше чудно, че губех всякаква представа за реалността. Чудовища, хаос и масажи... Боже!

Когато свърши, се облякох и бях придружена до частна стая за хранене в хотела, където В’лане ме посрещна на тераса с изглед към океана. Той дръпна стол и ме настани на маса с ленена покривка, отрупана с изискан кристал и още по-изискана храна. Мак 1.0 щеше да изпитва много неща: щеше да бъде поласкана, кокетна, в стихията си. Аз изпитвах само глад. Взех нож, набучих една ягода и я изядох от острието. Можех да използвам и Копието, но както обикновено то беше изчезнало в момента, в който В’лане се появи. Чувствах се по-гола без него (или може би по-скоро напълно облечена). Ако имах избор, бих предпочела да мина през комплекса както майка ме е родила, ако по този начин щях да запазя Копието.

През последните няколко дни, когато се срещяхме, В’лане беше в съвсем човешка форма, силно заглушен. Той също се опитваше да подходи с добро. По ирония, колкото повече двамата с Баронс се опитваха да бъдат мили, толкова по-малко вярвах и на двамата. Много глави се извъръщаха, когато Фае принцът се появяваше на обществените места, на които ме водеше. Дори когато беше изключен, жените го зяпаха с прегладнели очи.

Зарових се в угощението с жар, трупайки в една чиния ягоди, ананас, омар, късчета раци, бисквити и хайвер. Твърде дълго живеех на пуканки и пакетирана супа.

— Какво точно е Шинсар Дъб, В’лане, и защо всички я искат?

Клепачите на В’лане се спуснаха надолу и той погледна встрани. Беше човешки поглед, потаен, замислен, сякаш сортираше някакъв източник на информация, опитвайки се да реши колко да сподели, ако изобщо сподели нещо.

— Какво знаеш ти, МакКайла?

— Буквално нищо — казах. — Какво... има в нея... което всички толкова искат? — беше трудно да мисля за нея като за книга, пълна с информация, когато запечатана в ума ми беше тъмната форма на Звяра без никакви страници.

— Как изглеждаше, когато я видях? Книга? Древна и тежка, обкована с ремъци и ключалки?

Кимнах.

— Виждала ли си създаването, в което се превръща? — той се взря в лицето ми. — Виждам, че си. Пропуснала си да ми кажеш това.

— Не мислех, че е важно.

— Всичко, което засяга Шинсар Дъб, е важно. Какви легенди разказват за нашия произход хората, Шийте зрящ?

Беше сигурен знак, че е недоволен, щом ме нарече по титла, а не по име. Казах му малкото, което бях научила от Ирландската книга на нашествията.

Той поклати глава.

— Скорошна история, възмутително погрешна. Ние сме тук от много по-дълго време. Знаеш ли историята на краля на Ънсийли?

— Не.

— Тогава не знаеш кой е той.

Поклатих глава.

— Трябваше ли?

— Кралят Ънсийли някога беше крал на Светлината, консорт на кралицата и Сийли. В началото имаше само Сийли.

Хвана ме. Бях прикована. Това беше истинско Фае знание направо от Фае. Нещо, което се съмнявах, че някога бих намерила в архивите на Шийте зрящите.

— Какво стана?

— Какво е станало във вашата Райска градина? — присмя се той.
— Каквото става винаги. Някой иска повече.

— Кралят? — предположих.

— Кралската линия е матриархална. Кралят има закърняла власт. Само кралицата знае Песента на Сътворението.

— Какво е Песента на Сътворението? — бях чувала за нея от Баронс и бях виждала отпратки в книгите, които четях, но все още не знаех какво е.

— Невъзможно е да го обясня на закърнялото ти съзнание.

— Опитай! — казах сухо.

Той отново престорено вдигна рамене.

— Тя е живот. Тя е това, от което произлизаме. Тя е основната сила да създава и да унищожава, в зависимост как се използва. Тя изпява в съществуване... промяна.

— За разлика от застоя.

— Точно — каза той. После очите му се присвиха. — Присмиваш ми се.

— Само мъничко. Фае наистина ли разбират само тези две неща?

Внезапен леден вятър шибна терасата и малки кристали скреж покриха чинията ми.

— Нашето възприятие не е ограничено, Шийте зрящ. Толкова е огромно, че не се поддава на незначителния ви език, както и името ми. Разбираме толкова много, че трябва да извлечем от нещата основната им природа. Не се осмелявай да мислиш, че разбираш природата ни. Отдавна общуваме с расата ти, но никога не сме показвали истинското си лице. За вас е невъзможно да ни гледате истински. Ако ти покажа... — той спря рязко.

— Да ми покажеш какво, В'лане? — попитах меко. Пъхнах една бисквита, намазана с леко замразен хайвер, в устата си. Никога не бях опитвала. Нямаше да ям отново. Момчетата носорози бяха по-апетитни. Набързо натъпках ягода, последвана от глътка шампанско.

Той ми предложи усмивка. Беше се упражнявал. Беше по-гладка, по-малко чужда. Денят отново се стопли, скрежът се разтопи.

— Няма връзка. Ти искаше да знаеш за произхода ни.

Исках да знам за Книгата. Но горях от желание да чуя всичко, което той беше готов да сподели.

— Откъде знаеш историята на вашата раса, ако си пил от Котела?

— Имаме складове знание. След като прием, повечето незабавно искат отново да се запознаят с това кои и какво сме.

— Забравяте да си спомняте.

Колко странно! И колко ужасно, мислех си, да бъдеш толкова параноичен, да си живял толкова дълго, че лудостта да се е настанила в теб. Да бъдеш прероден, но никога напълно прочистен. Да се върнеш със страх на място с такава странна и коварна политика.

— Кралят Сийли е искал повече — припомних.

— Да. Той завиждал на кралицата за Песента на Сътворението и я молел да го научи. Бил се влюбил в смъртна, от която не искал да се лиши, докато не удовлетвори желанието си към нея. А не изглеждало то да намалява. Тя била... различна към него. Аз просто щях да я заменя с друга. Той помолил кралицата да я направи Фае.

— Може ли кралицата да го направи? Да направи някого Фае?

— Не зная. Кралят вярвал, че тя може. Кралицата отказала и кралят се опитал да открадне от нея това, което търсел. Когато тя го хванала, го наказала. После зачакала манията му да избледнее. Но не станало. Той започнал... да експериментира с по-нисши Фае, с надеждата сам да научи Песента.

— Какви експерименти?

— Човек може да го проумее като напреднала форма на генетична мутация или клониране, без ДНК или физическа материя, която да мутира. Той се опитал да създаде живот, МакКайла. И успял. Но без Песента на Сътворението.

— Но аз мислех, че Песента е живот. Как би могъл да създаде живот без Песента?

— Точно. Бил несъвършен. Дефектен — той замълча. — Но живеел и бил безсмъртен.

Схванах и ахнах.

— Той е направил Ънсийли!

— Да. Тъмните са децата на краля на Сийли. Хиляди години той експериментирал, като криел работата си от кралицата. Броят им растял, както и апетитите им.

— Но неговата смъртна жена сигурно е била умряла отдавна. Какъв е бил смисълът?

— Тя била жива, запазена в клетка, създадена от него. Но там тя вехнела, затова той създал за нея Пресяващите сребра и й дал светове, които да проучва. Времето тече извън тях, но не и в тях. Някой може да прекара хиляди векове вътре и да излезе, без да е остарял и един час.

— Мислех, че огледалата са били използвани за пътуване между световите.

— Използват се и за това. Сребрата са... сложни. Двойно по-сложни, откакто бяха прокълнати. Когато кралицата усетила мощта на Сребрата да се появява, тя повикала краля в двора и настояла той да ги унищожи. Сътворението било нейно право, не негово. Всъщност тя била обезпокоена от откритието, че той е станал толкова могъщ. Той заявил, че ги е направил като подарък за нея, което й харесало, тъй като не бил поднасял почитанията си към нея от еони. Но кралят й дал само част от Сребрата. Останалите задържал скрити за своята наложница. Посадил в тях тучни градини и върху един хълм построил огромна, блестяща бяла къща със стотици прозорци и хиляди стаи.

Когато неговата смъртна започнала да става неспокойна, той ѝ направил Амулета, за да може тя да оформя реалността с волята си. Когато тя се оплакала от самота, той ѝ направи Кутията.

— Какво прави тя?

— Не зная. Оттогава никой не я е виждал.

— Да не казваш, че ѝ е направил и Книгата? Но защо?

— Търпение, човеко! Аз разказвам тази приказка. Експериментите на краля продължавали. Минавали еони. Той създал още... отклонения. С времето, от което имаме в изобилие, те започнали да се подобряват, докато някои от тях станали толкова красиви, колкото всяко Сийли. Родили се членовете на кралското семейство, принцове и принцеси. Мрачни съответствия на Светлите. И като истински господари, те искали това, което им се полага по право — власт, свобода да идват и да си отиват, власт над по-нисшите същества. Кралят отказал. Тайната била необходима част от неговия план.

— Но някой отишъл при кралицата — предположих. — Някой от Ънсийли. — Да. Когато тя научила за измяната му, се опитала да му отнеме властта, но той бил твърде силен и бил научил твърде много. Не Песента, но друга мелодия. По-мрачна. Те се били ожесточено, пращайки армиите си една срещу друга. Хиляди Фае умрели. В онази епоха сме имали много оръжия, не само няколкото останали. Светът на Фае повяхнал и потъмнял. Небесата се обагрили с кръвта на нашия вид. Самата планета, върху която живеехме, заплакала от срама ни и се разпукнала от край до край. Но те продължавали да се бият, докато той взел Меча, а тя Копието и кралят убил кралицата на Фае.

Вдишах рязко.

— Кралицата е мъртва?

— И Песента умряла с нея. Тя била убита, преди да успее да определи приемничката си и да предаде същината. Когато тя умряла, кралят и всички Ънсийли изчезнали. Преди да умре била успяла да завърши стените на затвора и с последния си дъх изрекла заклинанието, което да ги удържи. Тези Ънсийли, които се изплъзнали от радиуса на заклинанието, били гонени от Сийли и убити.

— Е, къде се вмести Книгата във всичко това?

— Книгата не била предназначена да бъде това, което е. Била създадена като акт на изкупление.

— Изкупление? — повторих. — Имаш предвид за това, че е убил кралицата?

— Не. Изкуплението на краля било към наложницата му. Тя се изплъзнала от Сребрата и отнела собствения си живот. Тя толкова намразила това, в което се бил превърнал кралят, че го напуснала по единствения начин, по който можела.

Потръпнах, смразена от мрачната приказка.

— Казват, че кралят полудял и когато лудостта му най-накрая стихнала, погледнал на мрачното кралство, което бил създал, с ужас. В нейна чест той се заклел да се промени. Да стане водач на расата си. Но знаел твърде много. Знанието е сила. Необятното знание е необятна сила. Докато го имал, неговата раса нямало да му се довери. Бил наясно, че няма да го пуснат близо до Котела на забравата, а дори да го пуснат, биха го унищожили в мига, в който пие от него. Затова създал мистична Книга, в която излял цялото си мрачно знание. Освободен от него, той щял да я пропъди в друг свят, където никога да не бъде намерена и използвана за вреда. Щял да се върне при хората си като техен Сийли крал, да моли за прошката им и да ги поведе към нова ера. Фае щели да станат патриархат. Ънсийли, разбира се, щели да бъдат оставени да изгният в затвора си.

— Значи това е Книгата! — възкликнах. — Част от самия мрачен крал! Най-лошата част!

— През еоните тя се променила, както всички неща на Фае, и станала нещо живо, много различно от това, което била, когато я създал кралят.

— Защо кралят не я унищожил?

— Той бил направил... как го казвате?... свой двойник, който му бил равен и когото не можел да победи. Боял се, че някой ден двойникът може да победи него. Кралят изхвърлил Книгата и за дълго време тя била изгубена.

Зачудих се как ли се е озовала в ръцете на Шийте зрящите. Не попитах. Ако В'лане не знаеше, че е била там, не исках аз да съм тази, която му е казала. Той презираше Роуина и можеше да реши да я накаже, а тогава щяха да пострадат и другите Шийте зрящи.

— Защо кралицата я иска? Чакай малко! Ако кралицата е мъртва, коя е Авийл?

— Една от многото, които дойдоха после и се опитаха да водят расата ни. Тя я иска, защото се вярва, че някъде в целия й мрак Книгата съдържа ключа към истинската Песен на Сътворението, която е изгубена за расата ми от седемстотин хиляди години. Кралят е бил близо, много близо. А само с живи нишки от тази Песен Ънсийли ще могат да бъдат затворени отново.

— А Даррок? Той защо я иска?

— Вярва глупаво, че може да овладее силата й.

— Баронс?

— Същото.

— И трябва да вярвам, че ти си различен? Че небрежно ще предадеш цялата тази сила на кралицата без нито една мисъл за себе си? — сарказмът пропи в думите ми. В'лане служеше само на себе си.

— Забравяш нещо, МакКайла. Аз съм Сийли. Не мога да докосна Книгата. Но тя може. Кралицата и Кралят са единствените двама от расата ни, които могат да докосват всички Светини — Сийли и Ънсийли. Ти трябва да се сдобиеш с Книгата, да ме призовеш и аз ще те придружа до кралицата. Само ние имаме надежда да пресъградим стените, ако паднат. Не старата жена, не Даррок, не Баронс. И ти като мен трябва да дадеш доверието си на кралицата.

Беше тъмно, когато се върнах масажирана, епилирана и с направени маникюр и педикюр. На входа на книжарницата ме чакаха дузина червени рози с дълги дръжки, увити в хартия и подпрени на вратата. Наведох се да ги взема, после се изправих в осветения вход и затърсих картичка.

„Помогни ми да я намеря и ще ти върна сестрата! Откажи и ще ти отнема това, което цениш най-много!“

Виж ти, всичките ми ухажори се обаждаха днес. Имаше предплатен мобилен телефон, затъкнат в листата, на който чакаше съобщение: „Да или не?“ Номерът за изпращане беше скрит. Можех да му изпратя отговор, но не можех да се обадя.

— В'лане? — дойде гласът на Баронс иззад мен.

Поклатих глава и се зачудих какво „ценях най-много“. Беше ме страх да мисля за него.

Усетих електричеството на тялото му зад мен, когато се пресегна и взе картичката от ръката ми. Той не се подмести и аз трябваше да преборя подтика да се облегна на него и да потърся утеха в силата му. Щеше ли да ме обгърне с ръце? Да ме накара да се почувствам сигурна, дори само за миг и дори ако това беше заблуда.

— А, старата заплаха „това, което цениш най-много“ — промърмори той.

Обърнах се бавно и погледнах нагоре към него. Тялото му се стегна и той вдиша рязко. След миг докосна бузата ми.

— Такава оголена болка — прошепна.

Обърнах лицето си в дланта му и затворих очи. Пръстите му се провряха през косата ми, обгърнаха главата ми и забърсаха дамгата. Тя се затопли от докосването му. Ръката му се стегна в основата на черепа ми и стисна и той ме повдигна бавно на пръсти. Отворих очи и беше мой ред да вдишам рязко. Не човек. О, не, не този мъж!

— Никога не ми я показвай отново! — лицето му беше студено, твърдо, гласът му още по-студен.

— Защо? Какво ще направиш?

— Това, което е в природата ми. Влизай вътре! Време е за урока ти.

След като получих още една лоша оценка, с Баронс започнахме да обикаляме улиците.

Не бях получавала сведения от Джейни след последното му обаждане преди четири нощи. Четях вестниците всяка сутрин. Ако разпознавах визитката на Шинсар Дъб, а бях съвсем сигурна, че я разпознавам, тя скачаше на нова жертва всяка нощ. Знаех какво прави добрият инспектор. Чакаше своя „чай“.

Аз чаках божествено вдъхновение да ме порази всеки момент и да ми покаже пътя на кого да вярвам и какво да правя. Не се съмнявах, че Джейни ще получи това, което искаше, преди мен.

Грешах.

Занимавахме се с това почти шест часа, карахме нагоре-надолу, пробивахме си път през града с вайпъра. След толкова много нощи познавах всяка улица, всяка странична уличка, всеки паркинг. Знаех местонахождението на всеки магазин и на всяка бензиностанция, които работеха от здрач до зори. Не бяха много. Престъпността може да не задържаше купонджиите у дома (пияните и самотните са трудни за

удържане, знам го от опита си като барман), но определено караше притежателите на дребен бизнес и техните служители да затварят доста преди падането на нощта.

Натъжавах се като гледах как Дъблин заковава прозорците си. Миналата нощ открихме Мрачна зона от две преки, която не беше на картата ми, като минахме през нея. Оплаквах всеки новозатъмнен квартал като лична загуба, като няколко сантиметра от косата ми или по-скупна дреха. И двамата с този изпълнен с крак град се променяхме.

Обикновено, докато ловувахме, караше Баронс, в случай че изгубя контрол върху основните си двигателни функции, но ставаше все по-трудно да го отклоня от сблъсък с Книгата, затова тази вечер настоях аз да карам.

Той беше противен пътник. Даваше ми посоки, които пренебрегвах, но беше по-добре от алтернативата. Снощи, когато едва не се сблъскахме с Книгата, се престорих, че внезапно имам отчаяна нужда да използвам тоалетната (единствената отворена бензиностанция беше тази, в която заредихме, а тя беше в обратната посока) и той ме беше изгледал изнервящо. Допусках, че става подозрителен. Все пак и той можеше да чете вестниците. Тази сутрин престъплението беше на по-малко от километър от мястото, където го бях накарала да обърне снощи. Той не знаеше, че радарът ми ставаше по-силен, но не се съмнявах, че накрая ще събере две и две.

И така аз карах, сетивата ми на Шийте зрящ бяха засилени докрай, очаквайки и най-лекия гъдел, за да мога ловко да обърна колата, когато се случи нещо напълно неочаквано.

Шинсар Дъб изскочи на радара ми и се движеше право към нас.

С изключително висока скорост.

Завъртях рязко вайпъра, а гумите запушиха по паважа. Нищо друго не можех да направя. Баронс ме изгледа остро.

— Какво? Усецаш ли я?

О, каква ирония! Той мислеше, че обръщам колата към нея.

— Не — излъгах. — Току-що осъзнах, че съм си забравила Копието. Оставих го в книжарницата. Можеш ли да повярваш? Никога не забравям Копието си. Не мога да си представя какво съм мислила. Предполагам, че не съм. Говорех с татко, докато се обличах, и напълно съм изключила — натисках педалите и сменях бясно скоростите.

Той дори не си направи труда да ме потупа. Просто каза:

— Лъжкиня.

Забързах и лепнах изчервен, неловък вид на лицето си.

— Добре, Баронс. Хвана ме. Но трябва да се върна в книжарницата. То е... ами... лично е — скапаната тъпа Шинсар Дъб ме настигаше. Преследваше ме нещото, което се предполагаше аз да преследвам. Имаше нещо много сбъркано в това. — Това е... женска работа... знаеш.

— Не, не знам, госпожице Лейн. Защо не ме осветлиш?

Редица пъбове профучаха край нас. Бях благодарна, че беше твърде студено за усилен пешеходен поток. Ако трябваше да забавя, Книгата щеше да ме настигне, а вече имах главоболие с размера на Тексас, което заплашваше да погълне Ню Мексико и Оклахома.

— Сега е онова време. Знаеш. От месеца — преглътнах тръгналата от болката пяна.

— Онова време? — повтори той тихо. — Имаш предвид времето да спреш в един от многото магазини, покрай които току-що профучахме, за да можеш да си купиш тампони? Това ли се опитваш да ми кажеш?

Щях да повърна. Беше твърде близо. Слюнка се събираше в устата ми. На какво разстояние беше от мен? На две преки? По-малко?

— Да! — извиках. — Това е. Но използвам специални, а те не ги зареждат.

— Мога да те подуша, госпожице Лейн — каза той още по-тихо. — Единствената кръв по теб е от вените ти, не от матката ти.

Главата ми се обърна рязко наляво и аз го загледах. Добре, това беше едно от по-обезпокоителните неща, които някога ми е казал.

— А-а-а! — извиках и пуснах волана и скоростния лост, за да стисна главата си. Вайпърът тръгна по тротоара и помете две будки за вестници и една улична лампа, преди да се забие в противопожарния кран.

А противната идиотска Книга все още приближаваше. Започна да ми избива пяна по устата. Чудех се какво щеше да стане, ако минеше на няколко стъпки от мен. Щях ли да умра? Щеше ли главата ми наистина да се пукне?

Спря.

Сринах се върху волана, дишайки тежко, благодарна за отлагането на присъдата. Болката ми не намаляваше, но поне вече не се засилваше. Надявах се следващата жертва на Книгата да побърза и да я отнесе в обратната посока бързо. Едва ли подобаваше на Шийте зрящ, но имах проблеми.

Баронс изрита вратата, мина от моята страна и ме издърпа навън.
— Накъде? — озъби се той.

Щях да падна на колене, но той ме задържа.

— Не мога — успях да кажа. — Моля те!

— Накъде? — повтори той.

Посочих.

— Накъде?

Използва Гласа. Посочих на другата страна.

Той сграбчи косата ми и ме повлече зад себе си. По-близо, още по-близо.

— Ти ще ме... убиеш... — извиках.

— Нямах представа — изръмжа.

— Моля те... спри! — препъвах се, сляпа за всичко, освен за болката.

Той ме освободи рязко и аз паднах на колене. Дишах тежко и плачех. Болеше толкова силно. Пищеше в главата ми. Беше лед във вените ми. Огън под кожата ми. Защо? Защо Книгата ме нараняваше? Със сигурност вече не бях толкова чиста и добра. Лъжех всички. Убих Шийте зрящ — разбира се, беше нещастен случай, но все пак това беше невинна кръв по ръцете ми, наред с тази на хората на О'Баниън. Имах похотливи мисли за мъже, за които никоя нормална жена не би мислила похотливо. Копнеех да ям други живи същества, за да открадна тяхната...

Сила. Точно това ми трябваше. Сила и мощ на Ънсийли, мракът, който беше близък роднина на Книгата, да живее в мен.

Къде беше чантата ми?

Опипах непохватно през болката. Беше в колата. Никога нямаше да стигна до там. Дори не можех да се изправа. Изскимтях в агония от простото усилие да вдигна главата си. Къде беше Баронс? Какво правеше?

Въздухът беше леден. Паважът под мен се покри със скреж и усетих как се придвижва нагоре от коленете ми, как пълзи по бедрата

ми. Арктически вятър шибна косата ми и задърпа дрехите ми. Посипаха ме отломки.

Какво правеше Баронс? Трябваше да видя!

Потърсих мястото на Шийте зрящ в главата си. Самото присъствие на Книгата го възпламеняваше. Тя беше всичко, от което се страхувахме у Фае. Всичко, от което трябваше да отбраняваме хората.

Вдишвах бързо и дълбоко, засмуквайки толкова леден въздух, че прогоря дробовете ми. Опитах се да прегърна болката, да убедя себе си, че съм едно цяло с нея. Какво беше казал Баронс? Че се пренапрягам. Трябваше да се отпусна и да спра да се боря. Да я оставя да се разбие над мен и да я яхна като вълна. Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи, но успях да се надигна на колене и да изправя глава.

По средата на павираната улица, на десет метра от мен, беше Звярът.

Той ме погледна.

„Здравей, Мак!“ — каза.

Той знаеше името ми. Откъде знаеше името ми? Мамка му! Мамка му! Мамка му!

Писъците в главата ми спряха. Болката изчезна. Нощта притихна. Бях в окото на бурята. Баронс беше на метър и половина от Звяра.

Иска ми се да мога да ви го опиша. Радвам се, че не мога. Защото ако намеря думи за него, те ще заседнат в главата ми завинаги, а не искам нищо от него да засяда в главата ми. Образът му е достатъчно ужасяващ, след като вече не е пред теб, умът ти не е в състояние да го задържи напълно. Начинът, по който се движи, по който те гледа. Начинът, по който се надсмива. Начинът, по който знае. Ние се виждаме в очите на другите. Това е природата на човешката раса. Ние сме вид на отражението, жадуваме за него във всеки аспект на съществуването си. Може би точно затова вампирите ни изглеждат толкова чудовищни — те нямат отражение. Родителите, ако са добри, отразяват чудото на нашето съществуване и успеха, който можем да постигнем. Приятелите, добре подбрани, ни показват красива картина на нас самите и ни поощряват да израснем в тях.

Звярът ни показва най-лошото в нас и ни кара да разберем, че е истина.

Баронс се навеждаше.

Звярът стана невинна книга с твърди корици.

Баронс приклепна на едно коляно.

Книгата стана Шинсар Дъб с ремъци и ключалки. Чакаше. Можех да усетя как чака.

Баронс се пресегна.

За първи път в живота си се замолих. „Боже, не, моля те, Боже, не! Не позволявай на Баронс да я вдигне и да се превърне в зло, защото ако го направи, всички сме изгубени. Аз ще умра, стените ще паднат, а светът ще рухне.“

Тогавя осъзнах, че причината да съм толкова раздвоена от нощта, когато видях Баронс да излиза от Ънсийли огледалото, беше, защото в сърцето си не вярвах, че той е зло. Не ме разбирайте погрешно! Не мисля, че той е добър, но лошото е потенциално зло. Злото е изгубена кауза. Нямах желание да се доверя на сърцето си, защото се боях, че ще направя грешките на Алина и че докато умирам, безтелесният разказвач на живота ми ще отбележи: „Боже, ето го второто момиче на Лейн, по-тъпо и от първото“. Най-много се объркваме, когато се опитваме да убедим главата си в нещо, за което сърцето ни знае, че е лъжа.

Пръстите му бяха на сантиметри от Шинсар Дъб.

— Баронс! — извиках.

Той трепна и погледна към мен. Очите му бяха черно върху черно.

— Джерико! — изкрещях.

Баронс разтърси глава веднъж. Беше яростно разтърсване. Движейки се като човек, чиито кости на всеки крайник са счупени, той се надигна бавно на крака и започна да се отдръпва.

Внезапно Книгата се превърна в Звяра и започна да се изправя и да се изправи, докато не се надвеси над нас и не затъмни небето.

Баронс се обърна и побягна.

Болката се върна смазваща и разпъваща. Нощта стана студена и започна да изсмуква живота от мен. Вятърът се върна и пищеше с гласовете на отмъстените мъртви.

Усетих, че някой ме сграбчва.

Обвих ръце около врата на Баронс и се държах здраво за него, докато той бягаше.

В четири сутринта седяхме пред огъня в задната част на книжарницата, зад библиотеките, където никой минувач не можеше да ни види. Не че очаквахме някой в четири сутринта на границата с Мрачна зона.

Бях сгушена в гнездо от одеяла и се взирах в пламъците. Баронс ми донесе чаша горещо какао, което беше приготвил на микровълновата с две пакетчета от старите запаси, които Фиона държеше зад касата. Приех го с благодарност. На всеки няколко минути се разтърсвах конвулсивно от студ. Съмнявах се, че някога ще се стопля отново.

— Тя е с О'Баниън, знаеш ли? — казах му през устни, които горяха от студ. Дори Баронс изглеждаше смразен и блед.

— Знам — каза той.

— Тя яде Ънсийли.

— Да.

— Пука ли ти?

— Фио сама си е господарка, госпожице Лейн.

— А ако се наложи да я убия? — ако тя ме нападнеше сега, нямаше да имам друг избор, освен да я намушкам.

— Тя се опита да те убие. Ако планът ѝ беше проработил, ти щеше да си мъртва. Подцених я. Не мислех, че е способна на убийство. Грешах. Тя искаше да те махне от пътя и нямаше нищо против да пожертва всичко, което аз исках или от което се нуждаех, за да го постигне.

— Беше ли неин любовник?

Той ме погледна.

— Да.

— О! — разбърках какаото с лъжичката. — Тя беше малко стара, не смяташ ли? — завъртях очи на себе си в мига, в който го казах. Съдех по външния вид, не по реалността. Баронс беше поне два пъти по-стар от нея, а кой знае колко още?

Устните му се извиха леко.

Аз започнах да плача.

Баронс изглеждаше ужасен.

— Престани моментално, госпожице Лейн!

— Не мога — изгъгнах в чашата си какао, за да не може да види лицето ми.

— Опитай по-силно!

Изсумтях силно, потреперих и спрях.

— Не бях неин любовник от... известно време — предложи той, като ме гледеше внимателно.

— О, я не се ласкай! Не плачех за това.

— Тогава защо?

— Не мога да го направя, Баронс — казах кухо. — Ти я видя. Не мога да взема... това... това... нещо. Кого заблуждаваме?

Взирахме се в пламъците известно време, дълго след като какаото ми вече го нямаше.

— Какво беше усещането за теб? — попитах накрая.

На лицето му се изписа горчива усмивка.

— През цялото време, докато я търсех, си казвах, че аз ще съм изключението. Че аз ще бъда този, който ще може да я докосне. Да я използва. Че аз ще остана незасегнат. Бях толкова сигурен в себе си. Казвах ти: „Само ме заведи близо до нея, госпожице Лейн“, убеден, че просто ще я пхна в торбата. Е, грешах — той се засмя, но звукът беше като остро излайване. — Аз също не мога да я докосна.

— Не можеш? Или няма?

— Улучи разликата. Иронично, но перфектното определение е: След като я взема, вече няма да желая това, заради което искам да я притежавам. Бих загубил всичко, за да постигна нищо. Не съм човек, който се упражнява в безсмислици.

Е, поне вече нямаше да се тревожа дали Баронс или В'лане ще вземат Книгата преди мен. В'лане не може да я докосва, защото е Сийли, а Баронс не би я докоснал, защото е достатъчно умен, за да осъзнае, че с каквато и цел да я е искал, тя щеше мигновено да бъде жертвана от всеобсебващата природа на Звяра.

— Нас ли преследваше? — попитах.

— Не знам — каза той. — Със сигурност изглеждаше така, нали?

Сгуших се по-дълбоко в одеялата.

— Какво ще правим, Баронс?

Той ме изгледа мрачно.

— Единственото, което можем, госпожице Лейн. Ще запазим шибаните стени.

[1] Фенфикшън — разкази на фенове по произведение на даден автор. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Когато отключих предната врата в четвъртък сутринта, за да отворя книжарницата (пример колко отчаяно исках да съм нормално момиче в нормален свят), инспектор Джейни ме чакаше.

Отстъпих назад, за да го пусна, затворих вратата, после с въздишка, осъзнала абсурдността на действията си, отново включих знака ЗАТВОРЕНО. Не бях нормална и светът не беше нормален, а аз нямаше да постигна нищо като се преструвам. Време беше да изоблича собствения си блъф. Книжарницата ми даваше временна утеха, на която няхах право. Трябваше да съм неспокойна, трябваше да съм уплашена. Страхът е мощен мотиватор.

Отведох инспектора да седне близо до огъня и взех мокрото му палто.

— Чай? Ъ... имам предвид обикновен чай.

Той кимна и седна.

Донесох му чаша Ърл Грей, седнах срещу него и отпих от моя чай.

— Каква двойка сме само! — каза той и започна да духа в чашата си, за да охлади чая.

Усмяхнах се. Определено бяхме странна двойка. Струваше ми се, че е минала цяла година от деня, в който ме завлече в управлението, и месеци, откакто ме заговори с картите на входа.

— Има лоши страни — казах, като имах предвид яденето на Ънсийли. Той знаеше. Точно за това беше дошъл.

— Не е ли така с всичко?

— Прави Ви суперсилен, но Фае не могат да бъдат убити, Джейни. Не можете да се биете с тях. Трябва да сте доволен, просто че ги виждате. Ако се опитате да ги нападнете, те ще разберат, че знаете, и ще Ви убият.

— Колко силен ще стана? Колкото един от тях?

Обмислих тази идея. Не знаех и му го казах.

— Значи би могло?

Свих рамене.

— Независимо от това, не можете да ги убиете. Те не умират. Безсмъртни са.

— Защо мислите, че имаме затвори, госпожице Лейн? Не ни е позволено да убиваме и серийните убийци.

— О! — примигнах. — Никога не съм мислила да ги затварям. Не съм сигурна, че нещо би могло да ги задържи — освен затвора на Ънсийли, изтъкан от нишките на Песента на Сътворението. — Те Пресяват, забравихте ли?

— Всички ли?

Беше отбелязал още нещо полезно. Никога не бях виждала Момчета носорози да Пресяват. Предполагах, че е възможно само най-могъщите Фае да имат тази способност — принцовете и единствените по рода си, като Сивия мъж.

— Не си ли струва да се опита? Може би ние, нисшите хора, можем да им поднесем няколко изненади. Докато Вие вършите вашата работа, други може да вършат тяхната. По улиците се носи слух, че се задава нещо лошо. Какво става?

Разказах му за Хелюин и за стените, и какво ще се случи, ако се срутят.

Той постави чашата и чинийката си на масата.

— И бихте ме оставила да изляза навън беззащитен?

— Има и други лоши страни. Не съм сигурна, че знам всичко, но едната е, че ако бъдете ранен с някое от безсмъртните оръжия, Вие ще... — описах му смъртта на Малуш. Разлагащата се плът, загниващите телесни части.

— Колко такива оръжия има по света, госпожице Лейн?

— Две — колко далеч беше стигнал! От отхвърлянето на липсващи части от картите до това да говори толкова небрежно за хранене с чудовища и безсмъртни оръжия.

— У кого са?

— У мен и у някой друг.

Той се усмихна леко.

— Ще рискувам.

— Пристрастяващо е.

— Преди пушех. Щом успях да откажа цигарите, мога да откажа всичко.

— Мисля, че някак променя човека — бях съвсем сигурна, че яденето на Ънсийли беше причината да мога да се доближа до Шинсар Дъб. С много неща относно яденето на Мрачни Фае не бях наясно, но нещо беше накарало Книгата да ме възприема като... очернена, разредена.

— Лейди, Вие ме променихте повече от ранен инфаркт. Стига шикалкавене! Без повече обаждания, забравихте ли?

Не исках повече обаждания. Нямах желание да знам къде е Книгата, освен за да я избягвам.

— Не ми дадохте друг избор, когато ми отворихте очите — каза инспекторът грубо. — Длъжница сте ми.

Огледах лицето му, раменете, ръцете му. Колко далеч бях стигнала! Отвъд представата, че той е враг и пречка за моя прогрес, аз видях един добър човек, който седеше в магазина ми и пиеше чай с мен.

— Съжалявам, че Ви накарах да го ядете! — казах.

— А аз не — каза той категорично. — Предпочитам да виждам лицето на врага, вместо да умра спял.

Въздъгнах.

— Ще трябва да се връщате на всеки няколко дни. Не знам колко време трае.

Отидох до гишето и претършувах чантата си. Той прие бурканчетата малко алчно според мен. На лицето му се четяха погнуса и нетърпеливо очакване. Чувствах се като доставчик на наркоман. Чувствах се като майка, която кара детето си да се изправи срещу опасностите на първи клас. Трябваше да направя нещо повече, отколкото да опаковам обяда му и да го кача на автобуса. Трябваше да му дам съвет.

— Тези, които приличат на носорози, са наблюдатели на Фае. Те шпионират, а напоследък по някаква странна причина се занимават и с комунални дейности. Мисля, че тези, които летят, хващат деца, но не съм сигурна. Летят точно над раменете им. Има едни фини и красиви, които могат да влязат в теб. Наричам ги Вкопчвачи. Ако видите такъв да идва към вас, бягайте като от дявола! Сенките ще Ви погълнат на мига, в който се препънете в някоя Мрачна зона. През нощта трябва да стоите на светло... — стоях на вратата и продължавах да викам след

него. — Започнете да носите фенерчета непрекъснато! Ако Ви хванат в мрака, сте мъртъв.

— Ще се справя, госпожице Лейн — той се качи в колата си и подкара.

В единайсет бях в Пунта Кана, вървах по плажа с В'лане в златист бански с ламе (аз, не В'лане; натруфено, знам; той го избра) с яркорозов саронг.

Бях освободила името му на вятъра и го бях призовала скоро след като Джейни си тръгна. Отчаяно се нуждаех от отговори, а нямах и нищо против малко слънце. Бях мислила за стените цяла нощ и по-голямата част от сутринта. Колкото повече знаехме за тях, толкова по-добри бяха шансовете ни да ги укрепим. Най-сигурният източник на информация беше един Фае принц, който беше сред най-доверените хора на кралицата и който не е пил от Котела дълго, дълго време.

Той настоя първо да научи последните новини за Шинсар Дъб. Разказах му, като скрих факта, че Баронс беше с мен, за да избегна потенциалното мерене на мъжки атрибути. Казах му, че няма смисъл да продължавам да я преследвам точно сега, защото нямам представа как да я доближа и след като той също не можеше, нямаше как да я отнесем на кралицата. Докато го казвах, ми хрумна един въпрос, който беше толкова очевиден, че не можех да повярвам как не съм се сетила за него преди.

— Ти каза, че кралицата може да я докосне, така че защо тя не я търси сама?

— Тя не смее да напуска света на Фае. Наскоро беше нападната и това силно намали силите ѝ. Враговете ѝ в смъртния свят са твърде многобройни. Тя избяга от двора и потърси убежище и закрила в едно древно място в нашия свят, на което има силна магия. Тя вярва, че там ще може да пресъздаде Песента. Никой, освен неколцина, на които тя има пълно доверие, не може да проникне на това място. Тя трябва да бъде пазена, МакКайла. Няма друга, която да застане на нейно място. Всички принцеси изчезнаха.

— Какво е станало с тях? — в една матриархална линия това беше катастрофа.

— Тя ги прати да търсят Книгата, заедно с другите, и оттогава никой нито ги е виждал, нито ги е чувал.

И те мислеха, че аз мога да го направя? Щом Фае принцесите не можеха да се изправят срещу многото опасности, какви шансове имах аз?

— Има нещо, което не разбирам, В'лане. Стените на Ънсийли затвора са били вдигнати преди стотици хиляди години, нали?

— Да.

— Това не е ли много преди кралица Авийл да вдигне тези между световите ни?

Той кимна.

— Е, ако са съществували независимо преди, защо да не могат и сега? Защо стените на затвора също ще паднат, ако ЛГ успее да свали тези между нашите светове? Защо всички стени ще паднат?

— Стените никога не са съществували независимо. Стените между нашите светове са продължение на тези на затвора. Без Песента, кралицата не беше в състояние да сътвори нейни собствени прегради. Разделянето на светове изисква огромна сила. Тя трябваше да вземе от магията на стените на затвора и да довери част от укрепването на новите стени на хора. Една обща магия неминуемо дава по-силни резултати, отколкото солово начинание. Беше рисковано, но въпреки протестите на съвета тя го сметна за необходимо.

— Защо съветът е протестираше?

— Когато за първи път дойдохме тук, вие не бяхте по-различни от другите познати ни цивилизации — диваци, животни. Но един ден развихте език, един ден кучето не развя опашката си и не залая. То проговори. Тя сметна, че това ви прави по-висши същества. Даде ви права и ни нареди да съществуваме съвместно. Не се получи, но вместо да ви изтребим, за което гласуваха две трети от членовете на нейния съвет, тя раздели световите и по този начин ви даде права.

Беше очевидно, че В'лане не мислеше, че заслужаваме изобщо някакви права.

— Съжалявам, че сме съсипали расовото ви превъзходство! — казах хладно. — Светът първо е бил наш, забрави ли?

Сняг покри раменете ми.

— Повтаряш го често. Кажи ми, човеко, какво точно смяташ, че доказваш с това? Смяташ ли, че факта, че по силата на съдбата сте сложили началото на живота на тази планета, ви дава права над нея? Под нашите грижи вашият свят процъфтя. Ние я направихме тучна, за нас Гея разцъфтя. Вашата раса я задими, издълба я, циментира я, а сега я пренаселва. Планетата плаче. Вашият вид няма мяра. Ние имаме. Вашият вид не познава търпението. Ние сме най-търпеливата раса, която някога ще срещнете...

Думите му ме смразиха. Фае можеха да отделят хиляди години за повторното затваряне на мрачните си братя, но човешката раса нямаше да оцелее толкова дълго. Още една причина да попречим на бягството им от затвора.

— Как ЛГ успява да отслаби стените?

— Не зная.

— Какво можем да направим, за да ги укрепим?

— Не зная. Бяха сключени споразумения между кралицата и хората, които тя скри и защити. Хората трябва да прочетат тези споразумения.

— Правят го, но не действа.

Той вдигна едно златно рамо.

— Защо се страхуваш? Ако стените паднат, аз ще те пазя.

— Не съм единствената, за която се тревожа.

— Ще защитя тези, които обичаш в... Ашфорд, нали? Майка ти и баща ти. Кой още има значение за теб?

Все едно връх на острие погали гръбнака ми при тези думи. Той знаеше за родителите ми. Знаеше откъде съм. Мразех всяко Фае, добро или лошо, което знаеше нещо за хората, които обичам. Разбих как трябва да се е чувствала Алина, когато се е опитвала толкова силно да ни запази скрити от мрачния нов свят, в който е попаднала в Дъблин, включително от приятеля, на когото се е доверявала. Дали сърцето ѝ беше победило разума за него? Беше ли усетила някъде дълбоко в себе си, че той е зло? Може би е била прелъстена от думите му и очарована от действията му.

Не, той я беше измамил. Въпреки уверенията му в обратното, със сигурност беше използвал Гласа върху нея. Нямаше друго обяснение за начина, по който се бяха обърнали нещата.

— Искам повече от това, В'лане — казах. — Искам цялата човешка раса да бъде в безопасност.

— Не вярваш ли, че хората могат да извлекат полза от намаляването на числеността ви? Не четеш ли човешките вестници? Обвиняваш Фае във варварство, но хората нямат равни на себе си в жестокостта си.

— Не съм тук, за да спорим за света. Длъжностната ми характеристика не го изисква. Просто се опитвам да го спася.

Той беше ядосан. Аз също. Изобщо не се разбирахме. Докосването му беше нежно, но не и очите, когато ме издърпа в прегръдката си. Забави се с езика ми. Срам ме е да кажа, че се потопих и се изгубих в целувката на Фае принц и че свърших четири пъти, докато той ми върна името си.

— По веднъж за всеки от кралските домове.

С подигравателна усмивка той изчезна.

Оргазмите ми бяха толкова наситени, че ми отне няколко мига да осъзная, че нещо не беше наред.

— Ъ, В'лане? — извиках на въздуха. — Мисля, че забрави нещо — мен. — Ехо? Все още съм в Пунта Кана.

Чудех се дали това беше неговият начин да ме принуди да използвам името му, за да може да го постави отново. „Моите извинения, Шийте зрящ — щеше да каже. — Имам много други грижи на главата.“ Друг път! Ако умът му беше толкова огромен, колкото той постоянно твърдеше, нямаше право на пропуски в паметта.

Копието ми се беше върнало. Хората ме зяпаха. Предполагам, че не виждаха всеки ден жена в бански и въоръжена с копие да говори на небето. Огледах се хубаво наоколо и самата аз зяпнах, когато осъзнах, че вероятно банският ми, а не Копието, беше не на място. Бях толкова погълната от разговора си с В'лане, че не бях забелязала, че сме на нудистки плаж.

Двама мъже минаха покрай мен и аз се изчервих. Не можах да го избегна. Те бяха на възрастта на баща ми. Имаха пениси.

— Хайде, В'лане! — изсъсках. — Измъкни ме от тук!

Той ме остави да се пържа още няколко минути, преди да ме върне в книжарницата. В златен бански от ламе, разбира се.

Тогава животът ми се промени и тръгна по нов коловоз.

Вече нямах никакво желание да отворям книжарницата, да седя пред компютъра или да се зароя в купчина книги и да правя проучване. Усещах се като болен в последна фаза. Усилието ми да се сдобия с Шинсар Дъб не само се провали, а ме принуди да призная, че е безнадеждно откъд моите способности понастоящем.

Не можех да направя нищо, освен да чакам и да се надявам, че другите ще свършат тяхната част и ще ми осигурят още време, за да разбера как да свърша моята, ако изобщо беше възможно. Какво е знаела Алина, което аз не знам? Къде беше дневникът ѝ? Как беше планирала да сложи ръка на Мрачната книга?

Оставах седем дни. Шест. Пет. Четири.

Не можех да се отърся от чувството, че там навън нещо става и се вира право в лицето ми, нещо, което пропусках. Може и да бях започнала да мисля извън моята малка провинциална кутия, но подозирах, че има много по-голяма и сега трябваше да мисля извън нея, а за да го направя, трябваше да мога да я видя.

Към края прекарвах дните си, като обикалях улиците на Дъблин, въоръжена до зъби и с вдигната срещу студа яка. Проправях си път с лакти през туристите, които продължаваха да посещават града, въпреки мрачното време и студа и въпреки високата престъпност.

Промуших се между някакви Ънсийли ужасии и се пъгнах в един пъб за топъл пунш, където подслушах безсрамно разговорите на хора и Фае. Спрях на един ъгъл за риба и чипс и поговорих с готвача. После застанах на тротоара и размених няколко думи с един от малкото останали хора, продавачи на вестникарска будка. По странно съвпадение беше същият застаряващ господин, който ме беше упътил към Гарда, когато пристигнах тук. Същият сега ми се довери с неговия прелестен напев, че заглавията на жълтите вестници са прави, че Древните се връщат. Обиколих музеите. Посетих поразителната библиотека на Тринити. Изпробвах бира в пивоварната Гинес и стоях на платформата, вирайки се в морето от покриви.

И осъзнах стреснато, че обичам този град.

Дори залят с чудовища, потопен в престъпност и опетнен от насилието на Шинсар Дъб, какъвто беше в момента, аз обичах Дъблин. Дали Алина се беше чувствала така? Ужасена от това, което предстои, но по-жива от всякога?

И по-самотна.

Нито една Шийте зряща не отговори на обажданията ми. Дори Дани. Бяха избрали. Роуина беше победила. Знаех, че се боят. Знаех, че тя и манастирът са всичко, което повечето от тях познаваха, и че тя умело манипулира страховете им. Исках да отида в КБП и да се бия. Да извикам старата, да споря с Шийте зрящите. Но не го направих. Има някои неща, за които не трябва да питате. Бях им показала моето доверие. Очаквах тяхното в замяна.

Вървах по улиците. Наблюдавах. Правех бележки в дневника си за различните неща, които виждах.

Дори Баронс ме беше изоставил. Беше отишъл да провери някакъв древен ритуал, който можеше да помогне на Сауин.

Крисчън се обади и ме покани да посетя земята на МакКелтърови, някъде по хълмовете на Шотландия, но не можех да се принудя да напусна града. Чувствах се като негов член отряд, но може би бях само капитан, който потъва с кораба си. Чичовците му, каза ми Крисчън мрачно, търпели Баронс, но трудно. Въпреки всичко те се бяха съгласили да работят заедно за този период. От тона му ясно личеше, че веднъж, след като ритуалът свършеше, можеше да има всеобща друидска война. Не ми пукаше. Можеха да се бият колкото искаха, след като укрепят стените.

Три дни преди Хелюин открих самолетен билет до Ашфорд пред вратата на стаята ми. Беше еднопосочен. Полетът беше същия следобед. Дълго стоях и го държах със затворени очи, облежната на стената. Представях си мама и тате, и стаята ми у дома.

Октомври в южна Джорджия е есен в най-красивия ѝ вид — дърветата, обагрени в рубинено и кехлибар; тикви; въздухът, ухаещ на листа и пръст, и на южняшка кухня; нощите, толкова ясни, колкото могат да са само в провинциална Америка, далеч от замъглените светлини на градския живот.

В нощта на Хелюин семейство Брукс щяха да направят ежегодния си Лов на съкровища на призраци и таласъми. Тухларната щеше да проведе конкурс за костюм. Всеки беше свободен да дойде, както иска. Винаги беше страшен купон. Хората избираха всевъзможни неща. Ако се случеше да не съм на работа, а времето беше достатъчно топло, с Алина щяхме да направим купон при басейна. Мама и тате винаги се държаха супер и отиваха да нощуват в един местен хотел. Не

беше тайна, че чакат с нетърпение да се измъкнат от нас за една романтична вечер насаме.

Изживях пътуването си до дома, докато държах този билет.

После се обадох и се опитах да върна билета. Най-доброто, което можеха да направят, беше да пренасочат средствата срещу такса към бъдещ полет на мое име.

— Мислиш ли, че щях да избягам? — попитах го по-късно вечерта. Баронс все още беше там, където беше. Бях му позвънила от мобилния телефон.

— Не бих те обвинил, ако го направиш. Щеше ли да заминеш, ако бях взел двупосочен билет?

— Не. Боя се, че нещо може да ме проследи. Отказах се от идеята да си ида у дома много отдавна, Баронс. Някой ден ще отида. Когато е безопасно.

— А ако такъв момент не настъпи никога?

— Трябва да вярвам, че ще настъпи.

Последва дълго мълчание. Книжарницата беше толкова тиха, че можеше да се чуе как пада игла. Бях самотна.

— Кога се връщаш у дома? — попитах.

— У дома ли, госпожице Лейн?

— Трябва да наричам някак това място — бяхме водили този разговор и преди, докато стояхме в едно гробище. Бях му казала, че ако домът е там, където е сърцето, моето е на два метра под земята. Вече не беше така. Сега сърцето ми беше вътре в мен, с всичките му надежди, страхове и болки.

— Почти свърших. Ще се върна утре — и линията се разпадна.

Три сутринта.

Скочих в леглото.

Сърцето ми туптеше. Нервите пищяха.

Мобилният ми телефон звънеше.

— По дяволите! — сопна се Дани, когато отговорих. — Спиш като шебана мъртва там. Звъня ти от пет шебани минути.

— Добре ли си? — попитах аз, потръпвайки. Отново бях в онова студено място. Мрачните останки от съня се изплъзваха, но студът оставаше.

— Погледни през прозореца, Мак!

Скочих от леглото, грабнах Копието и забързах към прозореца.

Спалнята ми, също като предишната, която Баронс съсипа, е в задната част на сградата, така че мога да гледам уличката от прозореца и да следя Сенките.

Дани стоеше там долу в тясната пътека от светлина между книжарницата и гаража на Баронс, мобилният телефон беше стиснат между ухото ѝ и едно кльошаво рамо, а тя се хилеше към мен. Сенките я гледаха гладно от местата си в мрака.

Беше облечена с дълго черно кожено яке, което беше сякаш извадено направо от филм за вампири и ѝ беше малко голямо в раменете. Докато гледах, тя плъзна нещо дълго и с цвят на алабастър, блестящо и красиво изпод него.

Ахнах. Това можеше да бъде само Мечът на Светлината.

— Хайде да сритаме малко приказни задници! — засмя се Дани, а погледът в очите ѝ изобщо не беше като на тринайсетгодишна.

— Къде е Роуина? — изритах долнището на пижамата и пъхнах крак в чифт дънки, а зъбите ми тракаха. Мразя сънищата за Студеното място.

— Ро замина някъде със самолет днес следобед. Не можеше да вземе Меча с нея. Аз се измъкнах. Искаш да говорим или искаш да убием малко Ънсийли, Мак?

Тя шегуваше ли се? Това беше мокрият сън на Шийте зрящите. Вместо да седя тук, да мисля, да говоря, да проучвам, аз можех да изляза и да направя нещо. Затворих телефона, сложих две тениски под пуловер и яке, скочих в ботушите, грабнах моят МакОреол по пътя и го закопчах, като ми се искаше да имах един и за нея. Нямаше значение. Ако се окажехме на тъмно място, щях да се лепна за нея като лепило.

Свалихме осемдесет и седем Ънсийли онази нощ.

После изгубихме бройката.

ПЕТНАЙСЕТ

Прекарах по-голямата част от деня преди Хелуин в разчистване след празненствата от предишната нощ. За разлика от последиците след купоните у дома, в Джорджия, остатъците от безгрижно добро забавление в Дъблин не бяха лепкави пластмасови чаши, огризки от полуизядени пици и фасове, пуснати в бирени бутилки, а мъртви чудовища и части от тела.

Проблем: когато убиеш Фае, то спира да излъчва Обаяние и обратно на нелепото вярване на попкултурата, телата не се разпадат. Те остават тук, в нашия свят, идеално видими за всички. В удоволствието да убивам, забравих за телата. Дани също ги забрави. Не беше като да са станали видими за мен, след като умрат. За мен те винаги са били видими.

От сутрешните новини научих, че кино реквизити били изложени по страховит начин около Дъблин. Гумени чудовища от снимачната площадка на някаква местна продукция на филм на ужасите били подредени като пакост и хората не трябвало да се тревожат, а да се обадят на Гарда. От там били назначили хора за почистването... ъ... за прибирането им.

Телефонът ми се раззвъня, преди репортажът да е свършил. Беше Роуина.

„Почисти ги, скапана идиотка!“

Аз закусвах.

— Току-що казаха, че от Гарда са поели грижата за тях — измърморих с пълна уста, предимно за да я ядосам. Но бих си помислила същото. Трябваше да почистя, и то бързо. Бях засрамена от себе си, че не бях осъзнала какво правя.

— Оставила ли си следа от трупове, която може да бъде проследена до теб?

Трепнах. Вероятно.

— Не знаех, че ти пука, Ро — казах хладно.

— Беше ли Дани с теб снощи? — попита тя.

— Не.

— Направила си всичко това сама?

— Ъ-хъ.

— Колко?

— Изгубих бройката. Повече от сто.

— Защо?

— Писна ми да не правя нищо.

Тя мълча няколко мига, после:

— Искам те в манастира за ритуала утре.

Едва не се задавих с хапка от хрупкавата коричка на кифла. Това беше последното, което очаквах да каже. Бях се подготвила за дълга сметка от много провали и обмислях да ѝ затворя, преди да има възможност да започне. Сега се радвах, че не го направих.

— Защо?

Последва нова дълга пауза.

— Има сила в големия брой — каза тя накрая. — Ти си могъща Шийте зряща — „Независимо дали ми харесва, или не“ остана неказано, но се носеше във въздуха.

И тя като МакКелтърови се опитваше да си осигури на разположение цялата сила, която можеше да намери.

Аз, така или иначе, мислех, да се натрапя. Чувствах се привлечена да се бия редом с тях. Ако им предстоеше борба, исках и аз да съм там. Не чувствах подобна нужда да се присъединя към МакКелтърови. Предполагам, кръвта говори. А сега имах покана.

— По кое време?

— Церемонията започва точно час след залез-слънце.

Нямах нужда да се съветвам с календара, който висеше горе в стаята ми, за да знам, че слънцето утре щеше да изгрее в седем и двайсет и три и да залезе в шестнайсет и петдесет и четири. Природата ме управлява по начини, по които никога преди не го е правила. Нямам търпение да видя отново дългите, ярки дни на лятото и не само заради любовта ми към слънцето. Тези къси мрачни дни на есента и зимата ме плашат. Двайсет и втори декември — зимното слънцестоене, ще бъде най-краткият ден в годината и ще има седем часа, двайсет и осем минути и четиридесет и девет секунди дневна светлина. Слънцето ще изгрее в осем и трийсет и девет и ще залезе в шестнайсет и осем. Това дава на Сенките петнайсет часа, трийсет и две минути и единайсет

секунди да излязат и да играят. Повече от двойно, отколкото получават хората.

— Кога ще знаем със сигурност дали е подействало?

— Скоро след като отворим Кълбото — каза тя, но не звучеше сигурна. Беше изнервящо да чуя съмнение в гласа на Роуина.

— Ще си помисля — това беше лъжа. Със сигурност щях да бъда там. — Какво ще има за мен?

— Това че питаш такова нещо, само подсилва мнението ми за теб — и тя затвори.

Довърших кифлата и кафето си, после се отправих навън, за да помета трохите и да държа чудовищата далеч от моята врата.

Тъпчех трупове на Ънсийли в кофи за боклук, криех ги в изоставени сгради и дори успях да натъпча два в бетона на една строителна площадка, докато работниците бяха в почивка за кафе.

Завлякох тези, които бяха най-близо до книжарницата, в съседната Мрачна зона. Дори на ярка дневна светлина ми беше трудно да се принудя да отида там. Усецах Сенките във всички посоки, пулсиращия мрак на техния ненаситен, ужасен глад. Къде отиваха? Дали се вмъкваха в малките тъмни дупки на тухлите и ме гледаха? Дали се плъзваха под земята? Дали се скупчваха в тъмните ъгли на рухналите сгради? Колко малки можеха да станат? Можеше ли някоя да се крие в празната кутия от кола, улучила точния ъгъл, за да избегне светлината? Никога не бях ритала кутиите и нямах намерение да започвам сега.

Улиците бяха странно пусти. По-късно щях да откроя, че рекордно количество хора се бяха обадили, че са болни последните два дни преди Хелюин. Бащи взимаха отдавна отлаганите си свободни дни. Майки задържаха децата си от училище без някаква причина. Мисля, че нямаше нужда да си Шийте зрящ, за да усетиш напрегнатото очакващо затишие във въздуха, да чуеш далечното барабанене на мрачни подкови в тревожния вятър, които идваха по-близо, по-близо.

По-близо.

Нарязах и затворих в бурканчета нов запас Ънсийли, докато бях навън. Очаквах Джейни преди дни, но реших, че може би ефектът продължава по-дълго при обикновени хора.

На връщане към книжарницата се отбих в бакалията, за да взема няколко неща, после в пекарната, откъдето взех поръчката, която бях направила вчера.

После застанах под струята на горещия душ, за да изстържа следите от мъртви Ънсийли. Къпех се гола, ако не броим кобура на бедрото ми, който бях започнала да нося, за да мога да си служа и с двете ръце и да не се налага да си мия косата само с едната.

До полунощ Баронс не се беше появил и се чувствах раздразнена. Беше казал, че ще бъде тук. Разчитах на това, когато планирах какво ще правя.

В един бях разтревожена. До два бях сигурна, че няма да се появи. В три и петнайсет му се обадох. Той вдигна на първото позвъняване.

— Къде си, по дяволите? — сопнах се аз, но в същото време и той се сопна:

— Добре ли си?

— Чакам от часове — казах.

— Какво?

— Каза, че ще дойдеш.

— Забавиха ме.

— Не можеше ли да се обадиш? — казах саркастично. — Нали знаеш? Да вдигнеш телефона и да кажеш: „Хей, Мак, закъснявам“.

Настъпи кратко мълчание от другата страна на линията. После Баронс каза тихо:

— Сбъркала си ме с някой друг. Не ме чакай, госпожице Лейн! Не изграждай света си около моя! Аз не съм такъв мъж.

Думите му ме жегнаха. Може би защото бях направила точно това — бях построила нощта си около него и дори си бях представила как щеше да мине.

— Да ти го начукам, Баронс!

— И такъв не съм.

— Само в мечтите ти. Позволи ми да го кажа с думите, на които ти самият ме научи! Възмущавам се, когато ми губиш времето. Ключове, Баронс. Затова те чакам. Вайпърът е на ремонт — и ми липсваше колкото и дългата ми руса коса. Имах връзка с тази кола.

Съмнявах се, че ще си я върна. Беше тежко повредена от разходката по тротоара и ако познавах Баронс толкова добре, колкото мислех, че го познавам, той би предпочел да го продаде, вместо да го кара отново, без значение колко безупречно беше поправен. Чувствам се почти по същия начин. Когато похарчиш толкова много пари, искаш съвършенство. — Трябва ми кола.

— Защо?

— Реших да отида в манастира за ритуала — казах.

— Не съм сигурен, че това е мъдро решение.

— Така или иначе, не е твое.

— А може би би трябвало — каза той.

— Не мога с нищо да помогна на МакКелтърови, Баронс.

— Не казах, че трябва. Може би трябва да останеш в магазина утре през нощта. За теб това е най-безопасното място.

— Искаш да се скрия? — гласът ми се надигна с неверие в последната дума. Преди месеци със сигурност щях да се скрия. Да гледам късна телевизия, докато лакирам ноктите на ръцете и на краката си в еднакъв божествен нюанс на розово. Сега? Никакъв шанс.

— Понякога предпазливостта е най-мъдрият курс — каза той.

— Слушай, Баронс! Ела да бъдеш предпазлив с мен и аз също ще остана. И не защото искам компанията ти — казах аз, преди да може да направи някой смислен коментар, — а заради онова нещо „което е добро за гъската, е добро и за гъсока“. Няма да зяпам безпомощно.

— Ти си гъската, госпожице Лейн. Аз съм гъсокът.

Сякаш можех да сбъркам пола му.

— Това беше двусмислица — информирах го хладно. — Показвах ти колко съм умна. Гъсок има много значения. Каква полза да си умен, когато човекът, на когото го показваш, е толкова тъп, че не може да го проумее?

— Не съм тъп — каза той също толкова хладно и усетих как на хоризонта се задава още една от детинските ни препирни. — Като двусмислица не свърши работа. Потърси смисъла на двусмислица!

— Знам какво е двусмислица. И можеш да си завреш глупавата торта за рождения ден където искаш! Дори не знам защо си направих труда.

Тишината се проточи толкова дълго, че реших, че е затворил. Аз също затворих, като ми се искаше да го бях направила първа.

Двайсет минути по-късно Баронс влезе през вратата откъм задната част на книжарницата. Лед покриваше косата му, а самият той беше бледен, вероятно от някакъв изключителен студ.

Седях на дивана, твърде вбесена, за да заспя.

— Добре. Най-последно спря да се преструваш, че не използваш Огледалото. Време беше.

— Използвам Огледалото само когато е крайно необходимо, госпожице Лейн. Дори за мен то е... неприятно.

Любопитството надделя над гнева.

— Какво определя „крайно необходимо“? Къде си ходил?

Той се огледа.

— Къде е тортата?

— Изхвърлих я.

Той ме погледна.

Въздъгнах и я извадих от хладилника. Беше седемпластова шоколадова торта с редуващи се малинов и шоколадов пълнеж, с розова глазура и надпис „Честит Рожден Ден, Дж. З. Б.“ в центъра, деликатно изписан и украсен с цветя. Беше красива. Беше единственото нещо, от което ми потичаше слюнка от седмици, освен от Ънсийли. Поставих я на масичката за кафе, после взех чинии и вилици от шкафа зад гишетото.

— Объркан съм, госпожице Лейн. Тази торта за мен ли е, или за теб?

Да. Е, имаше го и това. Планирах да изям голяма част от нея сама. Не бях жалила средства. За тези пари можех да изтегля почти петдесет песни от iTunes.

— Бяха свършили черната глазура — казах сухо. Той не реагираше, както бях планирала. Не изглеждаше ни най-малко трогнат или развеселен. Всъщност той гледаше тортата със смесица от ужас и... мрачно очарование. По същия начин аз гледам чудовищата, които убивам.

Притесних се. Когато я поръчвах, изглеждаше добра идея. Мислех, че е шеговит начин да извлечем нещо забавно от нашата... връзка, докато в същото време казваше: „Знам, че си наистина стар и вероятно изобщо не човек, но каквото и да си, все пак имаш рожден ден точно като останалите“.

— Вярвам, че свещите са нещо обичайно — каза той накрая.

Бръкнах в джоба си, извадих свещите във форма на цифри и една, която бях издялала сама, и ги забучих върху тортата. Той ме погледна, сякаш ми беше изникнала втора глава.

— Пи ли, госпожице Лейн? Бих предположил, че си пропаднала на математиката в гимназията.

— Имах тройка. Малките неща винаги ме препъват. Но помня големите.

— Защо пи?

— Защото е нерационално и неизброимо — забавна бях, нали?

— Също така е константа — каза той сухо.

— Бяха им свършили шестиците. Изглежда, през това време на годината 6-6-6 би било по-добра идея — казах аз, докато палех свещите. — Очевидно не са виждали истинския Звяр, иначе нямаше да си играят да се прекланят пред него.

— Появявал ли се е пак? — Баронс все още се мръщеше на тортата и изглеждаше сякаш очаква да ѝ поникнат десетки крака и да започне да бяга към него с тънки устни и оголени зъби.

— Сменя ръцете всеки ден — имаше купчина вестници до дивана. Престъпленията, за които пишеше във вестниците, правеха яденето на закуска, докато ги чета, рисковано.

Той вдигна поглед от тортата към лицето ми.

— Това е просто торта. Гарантирам ти! Няма изненади. Няма накълцани Ънсийли вътре — пошегувах се. — Дори ще изям първото парче.

— Далеч не е „просто“ торта, госпожице Лейн. Това, че си се сдобила с нея, води на мисълта...

— ... че ми се беше дояло сладко и използвах теб като извинение да си угодя. Духни свещите, моля те! И по-весело, Баронс!

Как не бях разбрала върху колко тънък лед стоя? Как ми беше хрумнало, че ще взема торта за рождения му ден и той ще се държи по-различно от шантаво?

— Правя го за теб — каза той стегнато.

— Разбирам — казах аз. Наистина се радвах, че не си позволих да взема балони. — Мислех, че ще е забавно — стоях пред него и държах тортата с две ръце, за да може да духне свещите, преди восъкът да е покапал по красивата украса. — Бих се радвала на малко забавления.

Усетих насилието в стаята част от секундата преди той да изригне. Като се замисля, струва ми се, че го е смятал за затворено в клетка и беше изненадан почти колкото мен.

Торта и свещи се изскубнаха от ръцете ми и се стрелнаха право нагоре, удариха тавана и залепнаха там, като от тях закапа глазура. Зяпнах нагоре. Прекрасната ми торта!

После в миг се озовах притисната между стената и тялото му, без да разбера как съм се озовала там. Той беше плашещо бърз, когато искаше. Мисля, че би могъл да се надбягва с Дани за пари. С една ръка държеше китките ми заковани над главата ми. Другата беше на гърлото ми. Главата му беше наведена и той дишаше тежко. За момент отпусна лицето си във врата ми.

После се дръпна назад и се взря в мен, а когато заговори, гласът му беше тих и пълен с ярост.

— Никога повече не прави това, госпожице Лейн! Не ме обиждай с глупавите си ритуали и идиотските си баналности! Никога не се опитвай да ми придадеш човешки качества! Не мисли, че с теб сме еднакви! Не сме.

— Трябваше ли да я съсипеш? — извиках аз. — Чаках я с нетърпение цял ден!

Той ме разтърси силно.

— Нямах право да чакаш с нетърпение розови торти. Това вече не е твоят свят. Твоят свят се заключава в търсене на Книгата и в това да останеш жива. А това са взаимоизключващи се неща, скапана глупачка!

— Не, не са! Само ако ям розови торти, мога да търся Книгата. Ти си прав — ние не сме еднакви. Аз не мога да вървя през Мрачната зона нощем. Аз не карам всички чудовища уплашено да бягат от мен. Аз се нуждая от дъги. Ти не. Сега разбирам. Никакви рождени дни за Баронс! Ще си го запиша точно до: „Не го чакай!“ и „Не очаквай той да те спаси, освен ако това не му носи изгода!“ Ти си задник. Това е константа у теб. Няма да го забравя.

Хватката му около гърлото ми отслабна.

— Добре.

— Добре — казах аз, но не знам наистина защо. Мисля, че просто исках последната дума да е моя.

Взряхме се един в друг.

Той беше толкова близо, тялото му беше наелектризирано, а изражението му диво.

Навлажних устни. Погледът му се закова в тях. Мисля, че спрях да дишам.

Той ми обърна гръб и се дръпна толкова рязко, че дългото му черно палто сряза въздуха.

— Това покана ли беше, госпожице Лейн?

— Ами ако беше? — попитах, като сама удивих себе си? Какво си мислех, че правя?

— Не се занимавам с хипотетика. Малко момиченце.

Загледах се в гърба му. Той не помръдна. Измислих доста неща, които бих могла да му кажа. Но не изрекох никое от тях.

Той изчезна през свързващата врата.

— Хей! — извиках след него. — Трябва ми кола!

Нямаше отговор.

Голямо парче торта падна от тавана и се размаза на пода.

Беше почти непокътнато, само малко раздърпано.

Въздъгнах, взех вилица и го изчегъртах в една чиния.

Беше обяд на следващия ден, когато се измъкнах от леглото, разчистих алармата против чудовища пред вратата и я отворих.

Отвън ме чакаха термос с кафе, плик с понички, ключове от кола и бележка. Отвъртях капачката на термоса, отпих от кафето и разгънах бележката.

Госпожице Лейн,

Бих предпочел да се присъединиш към мен в Шотландия тази вечер, но ако настояваш да помогнеш на старата вещица — ето ключовете, както поиска. Преместих я заради теб. Червената, паркирана пред вратата. Обади се, ако размислиш! Мога да пратя самолет до четири следобед.

КЗ

Отне ми минута да разгадая инициалите. Константен Задник. Усмихнах се.

— Извинението се приема, Баронс, ако е ферарито.
Беше.

ШЕСТНАЙСЕТ

Лиминален^[1] е очарователна дума. Времената могат да са лиминални. Здрачът е преход от ден към нощ. Полунощ е процеп между днешния и утрешния ден. Дните на равноденствие, на слънцестоене и на Нова година са прагове.

Лиминално може да е и състоянието на съзнанието. Например, в онези моменти между съня и събуждането, познати още като хипнагогния, по време на които човек може да мисли, че е напълно буден, но всъщност да е активно зает със сънуване. Това е времето, в което много хора получават конвулсивни движения или за чувството на физическо падане.

Местата могат да са лиминални. Летищата, пълни с хора, които постоянно идват и си отиват, но никога не остават. Хората също могат да са лиминални. Тийнейджърите като Дани са временно заседнали между детство и зрялост. Измислените герои често са лиминални същества, първообрази, които възсядат два свята, като обозначават или пазят прагове, или пък са физически разделени от две състояния на съществуване.

Междинността е определителна характеристика на лиминалното. Преддверие е друга. Лиминалното не е нито тук, нито там, а съществува между един миг и следващия, балансирано в тази пауза, в която преминаващото още не е това, което ще стане след миг. Лиминалното време е магическо, рисковано, преизпълнено с възможности... и опасности.

Денят на Хелюин се влачеше цяла вечност, въпреки че бях спала до обяд. Имах да убия само четири въшливи часа преди четири, когато щях да напусна града, за да се отправя към манастира, но дори те минаваха безкрайно бавно.

Обадих се на Дани още щом станах. Тя беше развълнувана, че ще отида, и ми каза, че е предвидено ритуалът да започне в шест и петнайсет.

— Е, какво представлява той? Много монотонно пеене и чудатости? — попитах.

Тя се засмя и каза, че е почти така. Трябвало да се рецитират заклинания и да бъде платен десятък, така че Кълбото да може да бъде отворено и неговата Фае същност да бъде освободена, за да усили стените. Попитах що за десятък е това и тя започна да увърта. Чудех се дали Роуина планираше да използва моята кръв или нещо подобно. Не бих го сметнала за невъзможно.

Обадих се на Крисчън и той каза, че всичко върви по план. Чичовците му били започнали друидските ритуали в зори, въпреки че Баронс щеше да се присъедини към тях по-късно през деня.

Обадих се на татко и говорихме дълго за коли, за работата ми и за обичайните леки неща, които съставляват разговорите ни напоследък. Мразех Баронс, задето беше използвал Гласа, за да го вкара в тази безгрижна апатия, и в същото време му бях благодарна.

Ако татко днес ми беше казал едно наполовина дълбоко или проницателно нещо, щях да избухна в сълзи и да му разкажа всичките си проблеми. Това е мъжът, който беше целунал всяка моя цицина или контузия, която някога съм имала, дори въображаемите, когато бях малка и исках лепенка „Принцеса Жасмин“ или просто да бъда гушната и приласкана, докато седя в скута му.

След известно време поисках да чуя мама. Последва дълга пауза и се боях, че тя няма да слезе до телефона. Но тя вдигна и не мога да ви опиша радостта от това да чуя гласа ѝ за първи път от месеци.

Въпреки че подбираше думите си с нехарактерна нерешителност, тя беше разбираема, с чиста глава и очевидно не натъпкана с лекарства. Татко каза, че все още лесно се уморява, затова проведох къс и мил разговор, като ѝ споделях само хубави новини: Работата ми беше невероятна, имах страхотен работодател, който ми беше дал повишение, надявах се да направя книжарница, когато се върна у дома, правех точни планове да завърша колеж и да получа образование по бизнес и не, нямаше да успея да се върна за Деня на благодарността, но да, щях да се опитам да се върна за Коледа.

Необходими лъжи. Сега разбирам. Почти можех да усетя как Алина стои зад мен и кима с глава, докато повдигах духа на майка ни. Всеки път, щом телефонът ми беше звънял в Ашфорд, Джорджия, и сестра ми ме беше карала да се смея и да се чувствам обичана и в безопасност, тя е стояла в Дъблин и се е чудела дали ще бъде жива на следващия ден.

След като затворих, се зарових в поничките и пуснах произволен списък с песни на моя айпод. „Да почукаш на вратата на Рая“^[2] беше първа, последвана от „Не се страхувай от жътваря“. Изключих го.

Не помня какво правих до три. Мисля, че прекарах много време седнала пред огъня и вирайки се в него.

Лиминалното е гадно. Не можеш да го стиснеш с ръце и да го оформиш. Не можеш да накараш полунощ да дойде по-бързо, да пораснеш по-скоро или да избегнеш междинността. Можеш само да висиш там и да ги преживееш.

Взех душ, сложих грим и зализах косата си назад в къса конска опашка. Пъхнах се в черни дънки, тениска, пуловер, ботуши и яке. Грабнах раницата си и сложих моя МакОреол вътре. Щях да стоя навън до късно. Прибрах Копието в кобура под мишницата, на кръста си сложих два къси ножа в каниите на Баронс, които бях отмъкнала от витрина горе, и се заредих с нарязани Момчета носорози — бурканчета в джобовете и найлонови пликове в ботушите. Закопчах ремъците с вградени лампи около китките и глезените си. Дори пъхнах шишенце светена вода в предния джоб на дънките ми. В този град никога не знаеш какво се задава. Както казват у дома, бях въоръжена за мечка. За всякакъв вид.

Слязох долу, погледнах през прозореца, а после отново, като се зачудих дали не съм изгубила представа за времето. Когато се бях качила горе, беше ясно и студено по онзи ветровит начин, характерен за началото на ноември. Сега, в четири без петнайсет, навън беше почти тъмно. Докато бях сушила косата си, се беше развилняла буря. Още не валеше, но вятърът беше силен и изглеждаше сякаш всеки момент може да рукне като из ведро.

Взех ключовете от колата и огледах книжарницата, за да съм сигурна, че не забравям нещо.

Докато погледът ми се плъзгаше из четириетажната стая, потреперих от внезапен мрачен страх, че може никога повече да не видя „Книги и дреболии Баронс“. Бях заобичала и моя магазин така, както обичах града. Дървените подове блестяха под аплиците и стенните лампи. Книгите бяха подредени по местата си. Рафтът за списания беше прясно зареден. Камините бяха изключени. Диваните и столовете бяха подканващо и уютно подредени. Стенописът над мен се губеше в сенките. Някой ден щях да се покатеря там горе и да видя

какъв е. Магазинът беше подреден и тих, натъпкан с измислени светове, които да бъдат изследвани, готов за работа и очакващ следващия си клиент.

Отправих се към задната врата.

Щеше да ме чака да се върна утре, когато стените щяха да бъдат силни, а аз щях да имам още една година, за да разбера как стоят нещата. Щях отново да спазвам работното време и да се заема с плановете си да направя уебсайт и да опиша в каталог редките издания горе. Без повече отлагане.

Но точно сега един италиански жребец ме чакаше, риеше с копита и пръхтеше. Ферарито отзад ме викаше по име. Имах два часа път до мястото, на което отивах. И това беше лиминално време и аз щях да се наслаждавам на всяка минута от него.

[1] Лиминален — (от латинската дума *limen* — праг, граница) — преходен, граничен. — Б.пр. ↑

[2] *Knocking on Heaven's Door* — песен на Боб Дилън, станала хит в изпълнение на *Guns'N'Roses*. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ

Минах дванайсет преки.

Моят край на града до Мрачната зона беше опустял като военна зона. Вече знаех защо.

Улиците на двеста метра източно от КДБ бяха толкова задръстени с хора и Ънсийли, че нямаше никаква надежда автомобилният трафик да се разрежи. Повечето Фае бяха в пълно човешко Обаяние, опитваха се да подбудят размирици и успяваха.

Хората от Гарда си проправяха път между тях и настояваха за ред с вдигнати палки. Има достатъчно недоволни младежи в Дъблин (и във всеки град, ако става на въпрос), че дори малка яростна тълпа може да се възпламени и да се пръсне като горски пожар.

Особено на Хелоуин, когато, скрити зад по-добри маски, излизат всички изроди.

Докато гледах, неколцина от Гарда, които всъщност бяха Ънсийли с Обаяние, започнаха ожесточено да налагат група младежи с палките си, вбесявайки тълпата. Други Ънсийли започнаха да трошат витрини на магазини, да плячкосват и да окуражават другите да взимат каквото искат. Извиках на няколко хлапета, които бързаха да се присъединят към врявата. Изглежда, никой не знаеше за какво е бунтът, нито пък му пукаше. Боях се да приближа от страх да не повредят колата. Или мен.

Жлъч се надигна в стомаха ми от компресираното множество на Фае. Поне Шинсар Дъб не беше наоколо, за да ме извади от строя. Тълпата се увеличаваше и си помислих, че възможността да се озова по средата във ферари беше нещо наистина много лошо. Върнах назад, набързо обърнах и подкарах, доволна, че съм тръгнала няколко минути по-рано.

Измъкнах карта на града от раницата си и включих вътрешното осветление. Бурята все още не беше започнала, а облачната покривка беше превърнала деня в нощ цял час по-рано, отколкото очаквах.

Десет преки северно от книжарницата срещнах друга тълпа. Върнах назад, обърнах колата и се отправих на запад. Не ставаше. И

този изход от града беше също толкова лош.

Отбих на един паркинг, за да проуча картата, после се отправих на югозапад, с намерението да заобиколя по края на Мрачната зона, за да си пробия път и ако се налага, да сложа моя МакОреол и да мина през нея, за да се измъкна от града. Но когато приближих края на изоставения квартал, набих спирачките и зяпнах.

Целият край на зоната беше плътна черна стена от Сенки, притиснати към басейните светлина, излъчвана от уличните лампи на улица Дорси. Простираше се наляво и надясно, докдето можех да видя, като масивна барикада от гибел.

Включих на задна и се върнах. Щях да мина през нея, само ако се налагаше. Не бях готова да се призная за победена.

Прекарах следващите петнайсет минути, като шофирах през смаляващата се обиколка на моя свят, обградена от опасности от всички страни. Краищата на Мрачните зони се бяха срещнали и слели с тълпите и гледах с ужас, докато Ънсийли в човешко Обаяние подкарвах хората към тези очакващи, убийствени сенки.

Накрая ми хрумна да се измъкна от лъскавата червена кола, която започваше да привлича опасно много внимание, затова забързах към КДБ, където планирах да я разменя за нещо невзрачно и да реша как да избягам от града.

Когато завих по улицата, водеща към магазина, натиснах спирачките толкова рязко, че едва не си откъснах главата.

„Книги и дреболии Баронс“ тънеше в мрак!

Плътен! Магазинът беше обграден от нощ от всички страни.

Всяка външна лампа на книжарницата беше угаснала.

Взирах се празно. Бях ги оставила включени. Отпуснах спирачката и приближих. В светлината на фаровете по павираната улица проблясваше стъкло. Лампите не бяха угасени. Някой ги беше счупил всичките или — като се има предвид колко високо бяха окачени, по-скоро беше стрелял по тях. Или... някой беше пратил онези летящи Фае, може би дори Ловци, да свършат работата. Бяха ли накацали там горе, по корнизите, надвиснали над мен? В града имаше толкова много Фае, че шийте-сензорът ми беше като бомбардиран, затрупан от присъствия, твърде многобройни, за да бъдат изброени или разграничени. Взрях се нагоре, но покривът на магазина се губеше в мрака.

Вътрешното осветление работеше, но беше нагласено на убитите нива за след работно време и това, което се плискаше по улицата през стъклената врата и през прозорците, не беше достатъчно, да задържи врага ми. Още една пряка беше паднала в Сенките — моята.

„Книги и дреболии Баронс“ беше част от Мрачната зона.

Щяха ли по-материалните братя на Сенките да влязат в КДБ тази нощ, да я разбият, да счупят вътрешните светлини и да я смажат неспасяемо? Можеха ли? Знаех, че Баронс не я е защитил срещу всичко, а само срещу по-големите рискове.

Присвих очи. Това беше неприемливо. Фае нямаше да отнемат моето убежище! Нямаше да ме изгонят на улицата. Щяха да разкарат гадните си сенчести петунии от територията ми и щяха да го направят сега. Обърнах с писък на гуми и подкарах в обратна посока. На четири преки от новия периметър на Мрачната зона тълпата ме притисна обратно. Дадох газ на заден, едва пропускайки паркираните коли и спрях под ярката светлина на една улична лампа. Чувах ядосани викове, звън на счупени стъкла и тропота на приближаващата тълпа. Нямаше да бъда погълната от нея. Но трябваше да действам бързо.

Измъкнах се от колата, пъхнах ръка под якето и склучих длан около Копието. Нямаше да го изгубя този път.

Студен ръмеж, носен по вятъра, опръска лицето и ръцете ми. Бурята беше започнала. Но не усещах само буря във въздуха. Имаше нещо грешно, нещо ужасно грешно, освен ядосаната тълпа, ордите Ънсийли и Сенките, връхлетели дома ми.

Вятърът беше странен, духаше от много посоки, смърдеше на сярра.

Пръстите на хаотична, унищожителна тълпа нахлуха през ъгъла на две преки от мястото, където стоях.

— В'лане, нуждая се от теб — извиках и освободих името му.

То се разви от езика ми и се поду, задушавайки ме, а после се удари в задната част на зъбите ми и принуди устата ми да се отвори широко.

Но вместо да се понесе в нощното небе, то се заби в невидима стена и цопна на паважа, където лежеше, потрепвайки слабо, като паднала черна птица.

Побутнах го с върха на ботуша ми.

То се разпадна.

Обърнах лице към вятъра — изток и запад, север и юг. Той се завихряше около мен, блъскаше ме от всички страни, удряше ме със стотици малки ръце и внезапно усетих, че ЛГ е някъде там и прави черната си магия, за да свали стените. Тя променяше нещата.

Протегнах сетивото си на Шийте зрящ в ума си, фокусирах се, обърнах се навътре, потърсих и за миг наистина го видях. Стоеше на ръба на гола, стръмна черна скала в някакво ледено място с червена роба и вдигнати ръце. (Това, което беше вдигнал високо и от което капеше кръв, сърце ли беше?) Той пееше монотонно, призоваваше изкуства, достатъчно могъщи, за да разбият затвор, изтъкан от живите нишки от Песента на Сътворението и това правеше нещо на цялата магия, дори на тази на Фае, и я караше да се обърква ужасно.

Стиснах вътрешното си око, преди да е станало причина за смъртта ми. Стоях по средата на улица в размирнен Дъблин, хваната в капан в града, сама.

В'лане нямаше да се Пресее и да спаси положението.

Тълпата беше на по-малко от пряка. Мародерите в предните редици бяха забелязали колата ми и ревяха като побеснели зверове. Някои влачеха бейзболни бухалки, други размахваха палки, взети от падналите Гарда.

Щяха да разбият ферарито на късчета.

Нямаше време да търся телефона и да се опитвам да се обадя на Баронс. Щяха да стигнат до мен след секунди. Знаех какво става с богатите хора по време на бунтове. Знаех също, че няма да повярват, че не съм богата. Нямаше да позволя да ме обезглавят заедно с аристокрацията само защото понякога карах хубава кола, която дори не беше моя.

Грабнах раницата си от колата и побягнах.

На следващата пряка се появи друга тълпа.

Гмурнах се в нея и се изгубих вътре. Беше ужасна, смрадлива, гореща, навъсена маса от хора. Яростта беше отпушена, безсилието отвързано, завистта несдържана. Тълпата виеше победоносно, докато плячкосваше, разбиваше и унищожаваше.

Не можех да дишам. Щях да повърна. Имаше твърде много хора, твърде много Фае, твърде много враждебност и насилие. Плувах сред

море от лица, някои подивели, други въодушевени, а трети толкова уплашени, колкото си представях, че изглеждам и аз. Фае са чудовища. Но ние, хората, не им отстъпваме. Фае може да бяха подстрекателите на този бунт, но ние бяхме тези, които го поддържаха жив.

Павираните улици бяха хлъзгави от ситния дъжд. Гледах с ужас как младо момиче падна с вик. Беше стъпкана на мига, докато тълпата се носеше неотклонно напред. Възрастен мъж (защо, за Бога, беше навън?) беше следващият. Тийнейджър се блъсна в улична лампа, отскочи, изгуби равновесие и изчезна от поглед.

За неопределено време бях тласкана от императива да остана на крака. Да остана жива.

Яздех тълпата като нежелан кон, със стъпала, заклещени в стремената, от една пряка до другата. Два пъти успях да се измъкна и да си пробия път до външните краища само за да бъда удавена в стадото отново, тласкана напред от безмилостния му бяг.

Страхувах се от две неща: Че ще ме пратят в галоп право в някоя Мрачна зона или че Шинсар Дъб ще се появи внезапно и аз ще падна на колене, стиснала главата си. Не можех да реша коя смърт беше по-лоша.

Телефонът ми беше в раницата, но нямаше достатъчно място да маневрирам в тълпата, за да го извадя. Притеснявах се, че ако сваля раницата от раменете си, щяха да я изтръгнат от ръцете ми и да я отнесат. Копието ми беше студено и тежко под мишницата ми, но се боях, че ако го извадя, може да се намушкам сама в блъсканицата.

Ънсийли.

Имах бурканчета от бебешка храна в джобовете.

С мрачния им живот във вените си, щях да успея да се измъкна от тълпата.

Насочвахме се към края на квартала Темпъл Бар. Мрачната зона не беше далеч. Умишлено ли ни подкарваха? Ако можех да се зарея над този бунт, щях ли да видя Ънсийли, които ни подкарваха отзад като добитък на заколение?

— Извинете! — промърморих. — Опа! Не исках да ви ударя. С бутане си освободих малко място и отворих капака. Някой се блъсна в мен и изпуснах бурканчето. Усетих как се удари в ботуша ми, а после изчезна.

Стиснах зъби и извадих друго. Имах три в джобовете. Останалото беше запечатано в найлонови пликосе, затъкнати в ботушите ми. Никога нямаше да успея да стигна до тях в мелето. С това бурканче бях по-внимателна и докато го отварях, го стисках все едно е нещо, което ще спаси живота ми, и се надявах, че е точно такава. Трябваше да се измъкна от тълпата. Познавах ориентирите. Бях на две преки от Мрачната зона. Успях да махна капачката, но нямаше желание да наведе глава, за да изям съдържанието, от страх да не получи някой лакът в окото, да замръзна или да се препъна от болка и да падна.

Надигнах бурканчето близо до тялото си, отметнах глава назад, лапнах съдържанието и задъвках. Давих се през цялото време, докато дъвчех. Нямаше значение, че копнеех за това, беше си трудно да го прокарам надолу — хрускаво от жили и кисти, които се пукаха, докато дъвчех. Гърчеше се в устата ми и се движеше като множество паяци в стомаха ми.

Когато свалих бурканчето, гледах право в очите на Момче носорог, над главите на двама души и от изражението в мънистените му очички и изровеното му сиво лице беше ясно, че то знае какво бях направила току-що. Трябва да беше видяло розово-сивата плът, мърдаща в буркана, докато го надигах.

Предполагах, че беше плъзнал слух, след като Малуш, ЛГ, О'Баниън, а сега и Джейни ги ядяха. То изрева, наведе глава и нападна. Завъртях се и започнах яростно да си пробивам път през тълпата. Успях да измъкна третото бурканче и преглътнах и неговото съдържание, докато се борех да се измъкна на свобода.

Единствения друг път, когато бях яла Ънсийли, бях смъртно ранена и вече виждах смъртта, затова не знаех какво да очаквам. Последния път бяха нужни няколко големи хапки, само за да започне оздравяването и почти десет минути, за да завърши връщането ми от смъртта към живота. Тази вечер бях цяла и ненаранена. Сила и мощ се разбиха в мен, сякаш бях поела инжекция адреналин право в сърцето. Ледена жегга ме изпълни, когато могъществото на Фае се вля в кръвта ми.

Дивата Мак вдигна глава и погледна през очите ми, превзе мозъка ми и пренареди крайниците ми в по-гладка композиция — силна, хищна, стъпваща на точните лапи.

За минути се освободих от тълпата, но в далечината чувах друга да приближава. Градът беше полудял тази вечер. По-късно щях да науча, че Фае в човешко Обаяние бяха нахлули в домове, офиси и магазини из целия град, бяха нападнали собствениците и жителите и ги бяха изкарали на улиците, като насила бяха започнали бунта.

Погледнах назад. Изглежда, бях изгубила Момчето носорог в мелето. Или може би то беше решило, че е по-интересно в разрушителната стихия на цяла тълпа, отколкото само с мен. Зад мен беше Мрачната зона. Отпред имаше друга тълпа, начело с Момчета носорози, които разбиваха уличните лампи с бейзболни бухалки. Отляво се чуваха звуците на насилие. Отдясно имаше уличка, в която беше тъмно като в рог. Свалих раницата, извадих МакОреола, закопчах го под брадичката си, после включих лампите една по една, докато не светнах като малък фар. Чукнах китки и глезени, за да включа лампите на ръцете и краката си.

Тълпата ме връхлетя като огромна вълна.

Поех по тъмната уличка.

За кратко изгубих представа за времето, докато тичах по улици и улички, поемах по кратки пътища и се връщах назад, за да избегна тълпите и да се изплъзна от отрядите на Момчетата носорози, с които едва не се сблъсках доста пъти, тъй като вече не ги усещах, защото сетивата ми на Шийте зрящ бяха умъртвени от злоещото ми ястие.

Те маршируваха войнствено, обграждаха изоставащите и ги вкарваха обратно в тълпите. Кръстосах едни и същи улици десетки пъти, криех се във входове и в кофи за боклук. Изживях ужасен момент, когато бях обградена от две групи от тях и бях принудена да се промъкна зад купчина кашони в сенките на една кофа за боклук. Трябваше да угася всичките си лампи и да оставя ордата Ънсийли да премине.

Вкусих смъртта, докато седях там в мрака и се чудех дали има Мрачни местенца — наистина малки участъци, в които живеят само една или две Сенки. Очаквах някоя да изпълзи всеки момент от някой процеп и да ме хване. Самата мисъл беше по-лоша от това да се хвърля напред преминаващите Ънсийли. Отворих няколко пликчета и ги изядох, докато седях със свити колене в мрака зад стоманената кофа. Може би, както веднъж се бях пошегувала с Баронс, Сенките не обичаха тъмно месо и щяха да ме оставят на мира.

След като отрядите преминаха, изпълзях и включих лампите отново.

Да, хората бяха подкарвани. Събрани и поведени.

Агнета на заколение. Моите хора.

А аз не можех да направя нищо по въпроса. Яденето на Ънсийли може да ме беше трансформирало от джобно ножче в Узи и да ме беше превърнало в ходещо оръжие, но все още бях едно оръжие и остро го осъзнавах. Бях защита, а не нападение. Тази нощ в града нямаше да има нападение. Дори Дивата Мак — най-наперената от наперените, не се чувстваше достатъчно силна. Тя беше заплашена, подивяла. Искаше да намери пещера, за да се скрие в нея, докато събереше повече шансове на своя страна. Бях принудена да се съглася. Оцеляването беше наша първостепенна цел.

Първият път, когато ядох Ънсийли, нищо не ме беше обърквало. Но в онази нощ трябваше да се тревожа само за един гниещ вампир, освен това имах на моя страна Баронс. Тази нощ бях в капана на разбунтуван град със стотици хиляди души, беше Хелюин, Ънсийли бяха многобройни и ужасно добре организирани. В'лане беше недостижим, а Баронс беше в друга страна.

Накрая се озовах в полуосветена уличка, без да чувам войнствени стъпки и звуците на бунта наоколо. Приклекнах в един вход, осветен от единична, гола крушка, за да се погрижа за нещо, за което спешно трябваше да се погрижа. Свалих раницата внимателно, пуснах я, разкопчах якето, нежно свалих кобура на Копието и го поставих на земята.

През цялото време, докато тичах и се криех, тежестта му прогаряше ужас в тялото ми. Ами ако паднех? Ако върхът продупчеше кожата ми? Здравей, Малуш! Сбогом, разсъдък! Може би сега бях покоравя, отколкото бях преди, но бях убедена, че не съм способна да се справя със смъртоносно разлагане.

Съблякох пуловера и тениската си, после сложих отново пуловера, якето и МакОреола и закопчах кобура на Копието отгоре, без да докосвам нищо друго, освен кожените каиши.

Завързах тениската, която бях свалила, около долната част на кобура, поставяйки допълнителен защитен пласт между върха и мен.

Иронично — нещото, което обичах най-много и което ме караше да се чувствам силна при нормални обстоятелства, става моя най-

голям пасив и това, от което се страхувам най-много, когато прибегна до мрачната сила. Мога да имам едното или другото, но никога и двете.

За да стане противопоставянето още по-голямо, вече не можех да усетя Копието, което значеше, че по невнимание бих могла да се нараня с него. Обаче не можех да усетя и Шинсар Дъб, което значеше, че вече не може да ме нарани и да ме запрати на колене безпомощна и в опасна ситуация.

Уф! Стоях във входа и се възхищавах на собствената си глупост. Ако с яденето на Ънсийли ставах неспособна да усетя Шинсар Дъб, следващия път, щом се появише на радара ми, трябваше само да приближа колкото мога, да ям Ънсийли и да се приближа още повече. Достатъчно близо, за да я взема.

Образът на Звяра, какъвто го бях видяла последния път, се материализира в ума ми.

Да бе! Да я взема. Сигурно. После какво? Да я сложа в джоба си? Нямах толкова огромен джоб.

Вече знаех как да се приближа до нея, без да бъда извадена от строя от болка. Но все още нямах представа какво да правя след това. Ако я докоснех, щях ли и аз да се превърна в психопат? Или бях Шийте зрящ/Нул/ОС-детектор и мутант, което беше някакво освобождение? Спорен въпрос точно сега, когато шансовете ми да преживея нощта изглеждаха толкова мрачни.

Изрових телефона, за да се обадя на Дани и да ѝ кажа какво става в Дъблин. Нямах начин да стигна до манастира. Погледнах часовника си и бях шокирана да открия, че беше почти седем вечерта.

Бях тичала и се бях крила с часове. Ритуалът можеше вече да е завършен и ако беше, Шийте зрящите можеха да дойдат в града и да ми помогнат да спасим някои от хората, подкарвани към смъртта от Сенките. Аз можеше да не съм в състояние да променя нищо, но седемстотин от нас можеха. Ако не можеха (или нямаше) да дойдат, защото Роуина го беше забранила по някаква идиотска причина, щях да се обадя на Баронс и ако и той не отговореше, щях да се обадя на Риодан, а ако никой от тях не отговореше, вероятно беше време за АУ — ако умираш. Смъртен саван висна над Дъблин като скръб над погребение. Можех да го подуша, да го вкуся във въздуха. Ако Шийте зрящите нямаше да дойдат при мен, исках да се махна колкото може по-бързо.

Дани вдигна на второто позвъняване. Звучеше истерично.

— Мамка му, Мак! — извика тя. — Какво направи с нас?

Нагласявах презрамките на раницата, за да ги пригода към издутия външен кобур, но тревогата ме накара да я пусна.

— Какво е станало? — попитах.

— Сенки, Мак! Шебани Сенки излязоха от шебаното Кълбо, когато го отворихме. Манастирът е пълен с тях.

Бях толкова шокирана, че едва не изпуснах телефона. Когато го върнах на ухото си, Дани казваше:

— Роуина казва, че ти си ни предала. Казва, че си ни го причинила нарочно.

Сърцето ми се сви.

— Не, Дани, не съм, кълна се! Някой сигурно е предал мен — мисълта вледени кръвта ми. Имаше само един, който можеше да го е направил, един, който вървеше сред тези мрачни вампири без страх. Колко лесно беше отстъпил реликвата! Колко бързо се беше съгласил да ми я даде! Все пак не ми я беше дал същата нощ. Трийсет часа бяха минали от молбата ми до доставката. Какво беше правил през тези часове? Наливал е Сенки в питието на Шийте зрящите?

— Какво е положението? — извиках.

— Изгубихме десетки! Когато отворихме Кълбото, те се пръснаха и мислехме, че светлината от ритуала ги е убила, но те шебано се събраха отново заедно в сенките. Навсякъде са! В килери, в обувки, навсякъде, където има мрак!

— Дани, не съм го направила аз! Кълна ти се! Кълна се в сестра си! Знаеш какво значи тя за мен. Трябва да ми повярваш. Никога не бих го направила. Никога!

— Каза, че ще дойдеш — изсъска тя. — Не дойде. Къде си?

— Заседнала в града, между Йорк и Мърсър. Дъблин е кошмар и не можах да се измъкна. Хората се бунтуват от часове, а Ънсийли ги подкарват в Мрачните зони.

Тя вдиша рязко.

— Какво е положението? — повтори тя въпроса ми.

— Хиляди, Дани! Не подлежат на преброяване. Ако продължи така... — прекъснах, неспособна да довърша мисълта си. — Ако вие дойдете, можем да спасим някои от тях, но не мога да го направя сама. Има твърде много Ънсийли — но ако манастирът беше пълен със

Сенки, те не можеха да го напуснат. Не можехме да си позволим да изгубим манастира. Библиотеките бяха там и Бог знае още какво. Крушката над мен примигна и изсъска, сякаш имаше токов удар.

Трудно е да се каже какво кара мозъка внезапно да събере нещата заедно, но в един момент през ума ми преминаха серия от картини и бях втрещена колко просто и очевидно беше това, което пропусках: Момчета носорози събиращи боклук, поправящи улични лампи, каращи градски камиони, подменящи липсващи павета в настилката.

— О, не, Дани! — вдишах ужасена. — Забрави какво казах току-що! Не идвай в града и не позволявай на никой друг! Не сега! По никаква причина! Не, преди да съмне!

— Защо?

— Защото те са го планирали. Гледах Ънсийли да вършат градска работа и не го разбирах досега. Не са били просто улични метачи или събирачи на боклук — как би могъл по-добре да изучиш враговете си, отколкото като събираш отпадъците от живота им, от техните остатъци. ФБР винаги филтрираше ежедневиия живот на заподозрените, подслушваше къщите им и ровеше в боклука им. — Били са и работници в комуналните услуги — колко дълго ЛГ дирижираше тази ужасна симфония? Достатъчно, за да помисли за всичко, а времето му като човек го беше научило добре какви са слабостите ни. — Те имат контрол върху мрежата, Дани. Ще превърнат целия... — дръпнах телефона от ухото си и го погледнах.

Пълна батерия.

Никакъв обхват. Телефонните кули току-що бяха изключили. Нямах представа колко е чула Дани.

— ... град в Мрачна зона — прошепнах.

Крушката над мен примигна отново. Погледнах я. Тя изпраща, пукна и угасна.

ОСЕМНАЙСЕТ

Светът се разпадаше около мен.

Бях отрязана от В'лане, Баронс изглеждаше като върховен предател, манастирът беше пълен със сенки, КДБ беше Мрачна зона, градът беше паднал в ръцете на метежници и Ънсийли и беше на път да изпадне в пълен мрак.

След това нищо живо по улиците нямаше да е в безопасност. Нищо. Нито дори тревата и дърветата. Е, аз можеше и да съм, осветена от моя МакОреол, въоръжена с Копието (което можеше да ме убие — ужасно на този етап), но какво би станало, ако група метежници или Ънсийли ме нападнат групово? Тогава бих била беззащитна? Какво можех да се надявам да постигна, като се мотаех из града? Можех ли да спася някои хора? Какво щях да направя с тях, ако успеех? Как щях да ги опазя, когато лампите угаснеха? Щяха ли като удавниците да ме сграбчат и да се бият с мен до смърт, за да откраднат светлините ми? Ако умра, кой би проследил Книгата? Не съм страхливка. Но не съм и глупачка. Знам кога да се бия и знам кога да оцелея, за да мога да се бия на другия ден.

Всяка клетка в тялото ми искаше да се вдигна от земята и да ида далеч от улиците и алеите, които скоро щяха да потънат в мрак и да бъдат наводнени със Сенки. Мечтаех да бъда по-близо до зората, която грееше на невъзможно далечния хоризонт.

Дванайсет часа. И малко отгоре. Профучавах по улиците, в търсене на моя Аламо^[1], като отказвах да мисля за изхода от тази битка. Аз щях да се справя по-добре.

Накрая се спрях на стара църква с висок шпил, открита камбанария и каменни арки, където можех да застана и да наблюдавам фланговете си. Високите двойни предни врати бяха заключени. Това ми хареса. Нямаше прозорци към улицата. Това също ми хареса. Ето моята крепост, най-доброто, което можех да направя, поне засега.

Обиколих отзад, изритах вратата на трапезарията и се плъзнах вътре. След като барикадирах входа с тежък шкаф, задигнах ябълка и

два портокала от кошница за плодове на масата и забързах през слабо осветените обществени части на църквата.

Отне ми малко време, докато намеря входа към камбанарията в задната част на огромен олтар, под балкона за хора, сред огромните тръби на органа. Тясната врата беше почти напълно скрита зад шкаф за книги, който беше избутан пред нея. Подозирам, че това беше направено, за да спре любопитни деца да се катерят нагоре. Избутах шкафа настрани (лесна работа, след като се бях напомпала с Ънсийли) и отворих вратата. Зад нея беше тъмно. Стегнах се, пристъпих напред и осветих кулата. Не се свиха Сенки, нямаше мастилен мрак, който да се плъзга. Издишах облекчено.

Тясна разнебитена дървена стълба обикаляше четиридесет и пет метровата каменна стена до камбанарията. Тя всъщност беше закована тук-там в хоросана, нямаше нито скоби, нито окачване и изглеждаше сигурна като картонена кула. Чудех се кога за последно някой се беше качвал по нея. Дали камбаните трябваше да се обслужват? Или най-вероятно за последно някой е изкачвал тези стъпала преди петдесет години.

Нямаше значение. Не исках да остана на земята.

Стъпалата поддадоха на две места. И двата пъти завишените ми сила и рефлексии ме спасиха. Без Ънсийли във вените ми, щях да се плъзна през стъпенките, да падна от петнайсет метра и да счупя нещо сериозно. И двата пъти бях мъчително наясно със студената тежест на Копието до тялото ми. Мразех да го нося, когато бях в такова състояние. Бях като пълен с вода балон, на чиято страна имаше залепена карфица, който се търкаляше по пода и изкушаваше съдбата.

Стъпих внимателно на последното стъпало, протегнах се да достигна капака, избутах го нагоре, изтеглих се и се огледах наоколо. Бях в стая точно под шпила. Отгоре имаше втора платформа, подобна на тази, върху която стоях, над която висяха две огромни месингови камбани. Помещението, в което се намирах, изглежда, беше някаква помощна стая с кутии с инструменти и с килер за метли, който беше частично отворен. Приближих до него, уверих се, че няма Сенки вътре, и го затворих. От леко открехнати врати на килери ме побиват тръпки.

Изкачих последната стълба до камбаните.

Изненадах се, че бурята вече беше далеч на север от града. Облаците се бяха пръснали и лунна светлина, макар и бледа, осветяваше камбанарията. Изключих осветлението си, за да не бъде блестяща мишена, отбелязваща „мястото на млада шийте зряща“. Четири каменни свода, два пъти по-високи от мен, оформяха шпила от изток, запад, север и юг. Стъпих в този, който гледаше на изток, потреперих от студения бриз и се загледах надолу към Дъблин.

На много места горяха огънове. Коли лежах странично на улиците. Хиляди и хиляди метежници вилнееха, плякосваха и унищожаваша. Гледах как се оттеглят и заливат градските квартали. Гледах група от няколко хиляди, подкарани право към една Мрачна зона, вкарани насила в чакащата стена от катран, където животът им беше изсмукан и бяха превърнати в кора от човешки останки. Чух ужасените им викове. Ще ги чувам, докато умра.

Стоях и гледах отгоре Дъблин, докато мракът превземаше града, мрежа след мрежа, район след район, сякаш в някое дъблинско мазе някой систематично изключва прекъсвачите.

Спомних си нощта, когато се бях сгушила на прозореца в КДБ и очите ми бяха изиграли номер.

Това сега не беше номер. Или по-скоро беше най-големият номер за Хелоуин. Тази нощ в Дъблин нямаше да бъдат раздавани лакомства. Ето за това говореше Дерек О'Баниън.

В осем и двайсет и девет вечерта зацарува абсолютен мрак.

Дори огньовете бяха потушени.

Звуците, които се носеха тук горе, вече бяха различни. Гласовете бяха по-малко и уплашени, не ядосани. Войнствени стъпки минаваха под мен редовно. Ънсийли все още ни събираха и убиваха. Нужна ми беше всяка частица самоконтрол, която притежавах, за да не сляза долу да търся в мрака хората, които бяха останали, и да се опитам да ги спася.

Някъде там, отвъд една определена книжарница, Мрачната зона се разпростираше необузdana и завземаше града.

Дъблин нямаше никаква надежда до седем и двайсет и пет сутринта — до зората.

Чудех се какво става с МакКелтърови. Дали Баронс саботираше и този ритуал? Не виждах никакъв смисъл. Защо той би искал стените да паднат? Искаше ли Баронс стените да паднат? Можеше ли Кълбото да беше попаднало при него вече саботирано, пакетирана граната, която само чака иглата да бъде извадена? Откъде го беше намерил? Бях ли безнадеждна глупачка, която все още се опитваше да намери извинения за него?

Бяха ли паднали вече стените? Това ли беше потопа от Ънсийли, освободени от техния затвор — тези, които разрушаваха града? Или те бяха просто предвестници, а най-лошото все още предстоеше?

Отпуснах се на студения каменен под на отвора, свих колене, скръстих ръце и подпрях брадичката си на тях. Все още гледах града. Тялото ми беше настръхнало от тъмната енергия от плътта на Ънсийли, от защитните пориви на шийте зрящ, увеличени от Фае стероиди, настояващи да направя нещо, каквото и да е.

Потреперих от хватката на вътрешната ми битка. Имах чувството, че плача, въпреки че не падаха сълзи. Все още не знаех, че сълзите не са възможни за Фае или за някого под въздействието на Фае.

Беше ужасно лошо да видя книжарницата, обградена от Сенки и погълната от Мрачна зона. Но да гледам как целият Дъблин потъва в мрак, беше свръхтовар. Колко души щяха да са останали до зори, за да се опитат да си го върнат? Дали изобщо щеше да остане някой? Дали Ънсийли пазеха сега комуналните услуги, които контролираха? Трябваше ли да сформираме армии, за да си проправим пътя с бой и да ги завземем? Светът ми се беше променил тази нощ. Все още няхах представа как точно, но знаех, че положението е много лошо.

Седях в студения каменен отвор, гледах и чаках.

Три часа и половина по-късно получих отговор на първия си въпрос.

В дванайсет без пет кожата по цялото ми тяло започна да се гърчи. Буквално. Започнах да се чеша трескаво.

Дори толкова умъртвени, колкото бяха сетивата ми на шийте зрящ от мрачното ястие, пак усетих, че се случва. Не, стените не бяха паднали още. Те падаха сега.

Светът се променяше, преобръщаше се.

Усетих смазващото чувство за пространствено изкривяване, сякаш някой ме разтягаше, усукваше, компресираше. Бях гигантска и тънка като хартия. Бях малка и кръгла като боровинка. Бях обърната наопаки, костите ми бяха открити. Бях торба от кожа отново.

После светът сякаш внезапно беше твърде голям и ужасяващо изкривен. Сградите се извисиха нацърбени под невъзможни ъгли, после се свиха надолу до размера на топлийка и накрая отново изригнаха. Гледах как законите на физиката се пренаписаха, докато измерения, които не можеше да съществуват заедно, се разбиваха едно в друго и се състезаваха за надмощие, спореха за място, което да заемат. Гледах как тъканта на съществуването беше раздрана и съшита отново, подредена на диаметрално противоположни принципи.

Вселената пищеше в протест, когато бариерите се срутиха и световите се сблъскаха. После нощта се изпълни с друг вид писъци и аз се свих назад и се стопих в сенките, уплашена от тях, но още по-уплашена да включа светлините си, защото получих отговор на втория ми въпрос: Не, Ънсийли не бяха освободени от техният затвор. Те пристигаха сега, галопиращи по мрачен вятър, духащ от хоризонта, който беше изграден от материята на кошмарите. Водени от Смърт, Мор, Глад и Война?

Те дойдоха.

Гледах как идват.

Тези, които нямаха имена, извращенията; тези, които бяха дефектни, но все пак живи; тези, които гладуваха и никога не можеха да бъдат заситени; тези, които мразят вечно, чиито нужди са нетърпими, техните изкривени крайници и психопатски сънища; тези, които познаваха само една радост — ловът и убийството, нектарът от прах и пепел.

Рееха се над главата ми, високо над града — огромна тъмна вълна, която се простираше от единия край на хоризонта до другия, заличавайки небето. Те пищяха, виеха и тръбяха победата си — свободни, свободни, свободни за първи път от почти един милион години! Свободни в свят, топъл от слънце, населен с милиарди силни, биещи сърца, гъмжащ от живот, пращящ от секс, наркотици, музика и несметни красоти, забранени за тях от цяла вечност.

Те дойдоха. Дивият лов. Крилатите носеха своите братя в човки и нокти, и в други неща, които не се поддават на описание, избликнали

от своя леден ад, глазирайки света с хлъзгав, блестящ, сребрист скреж по пътя си.

Оттеглих се в камбанарията. Дъхът ми кристализираше в горчиво студения въздух.

После се оттеглих още и се промъкнах на долната платформа. Оттам пропълзах в килера, направих си място между кофите и парцалите и затворих вратата.

С изтръпнали от студа пръсти накъсах тениската си в бледото сияние на една лампа, натъпках парчета от нея във всеки потенциално издайнически процеп, а после включих всичките си лампи от глава до пети, докато не изпълних малката стая със светлина.

С туптящо сърце и широко отворени от ужас очи се примъкнах в един ъгъл, свих колене под брадичката си, поставих кобура с Копието на пода до мен и започнах дългото бдение до зори.

[1] Мисионерският център Аламо близо до град Сан Антонио в щата Тексас е мястото, на което се крият тексаските въстаници по време на Тексаската революция. В битката за Аламо те били десетократно превъзходани от мексиканската армия и въпреки че успели да удържат 13 дни, накрая гарнизонът паднал. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

„Оказа се, че греша.

*Мракът изобщо не беше това, от което
трябваше да се страхувам.“*

От дневника на Мак

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Това беше втората най-дълга нощ в живота ми. Най-дългата предстоеше.

Запълвах времето, като подбирах най-добрите си спомени и ги съживявах в ярки подробности. Двете години, когато с Алина бяхме заедно в гимназията; семейното ни пътуване до остров Тайби, момчето, което срещнах там и което ми даде първата истинска целувка сред вълните, където родителите ми не можеха да ни видят; купона за завършването ми; прощалната забава на Алина, преди да тръгне за Ирландия.

Тишината дойде много преди зората.

Беше абсолютна. Часовете от пет до седем бяха толкова неземно тихи, че имах чувството, че килерът ми е бил сполетян от някакво космическо бедствие; че светът на Фае е победил в битката за правото да съществува точно на моята географска ширина и дължина, а аз и парцалите сме били захвърлени Другаде. Нямах представа точно къде може да се намира това Другаде, но в седем и двайсет и пет, в мига на изгрева беше все още толкова съвършено тихо, че когато положих ръка на бравата, ми хрумна, че може да отворя вратата във вакуума на открития космос.

Това определено щеше да опрости нещата.

Щях да съм мъртва и вече нямаше да се тревожа какво може да донесе денят.

Ако отворех вратата, трябваше да изляза навън. Не исках. Килерът ми беше удобен, безопасен и по всяка вероятност забравен. Какво щях да намеря навън? Как щях да се измъкна от града? Какво съществуваше отвъд границите на Дъблин? Бяхме ли загубили части от света снощи в една свръхестествена битка на световите? Беше ли Ашфорд, Джорджия, все още там, където се предполагаше да е? А бях ли аз? Къде щях да отида? На кого щях да се доверя? В голямата картина на нещата намирането на Шинсар Дъб внезапно изглеждаше дребен проблем.

Открехнах вратата, зърнах долната платформа и въздъгнах с облекчение. С неприязън и педантично внимание, закрепих обратно кобура. Ънсийли маршируваха в кръвта ми агресивно. Щеше да продължава така с дни и аз щях да се страхувам от Копието през цялото време. Подадох се от килера. След щателен оглед наоколо, за да съм сигурна, че нито една Сянка не се е настанила тук през нощта, изключих лампите си и се качих в камбанарията.

Щом стъпих на каменния свод, въздъгнах още веднъж облекчено.

Градът изглеждаше почти същият. Сградите стояха. Не бяха изгорени или разрушени и не бяха изчезнали. Дъблин може да беше поизносен, официалната рокля скъсана, чорапът с бримка, токчето счупено, но беше negliже, не беше мъртъв и можеше един ден отново да е изпълнен с крак и бликащ от енергия.

Нямаше никакво движение — нито пешеходно, нито автомобилно. Градът изглеждаше изоставен. Следи от бунтовете замърсяваха улиците — от обърнати коли до отпадъци и тела, но нито хора, нито Фае мърдаха там долу. Почувствах се като последния човек, който е останал жив.

Нямаше и включени светлини. Проверих мобилния си телефон. Нямаше обхват. До падането на нощта трябваше отново да се свра на безопасно място.

Гледах града, докато не се съмна напълно и слънцето не обагри улиците, покрити със счупено стъкло. През последните четиридесет и пет минути никой и нищо не беше помръднало. Изглеждаше сякаш пехотинците Ънсийли бяха изстъргали човешкия живот от Дъблин и бяха продължили. Съмнявах се, че Сенките са си отишли. Виждах зеленина в покрайнините на града. Вероятно се бяха угощавали, докато първите лъчи на утринта ги бяха принудили да се оттеглят в скритите си пукнатини и процеци.

Благославях съдбата, която ме беше вдъхновила да направя моя МакОреол. Изглежда, щеше да бъде съществена част от опазването ми жива за известно време. Невъзможно е да стоиш в светлината, когато няма светлина, в която да стоиш.

На първо място в дневния ми ред беше да намеря батерии и да натъпкам раницата си с тях. На второ беше снабдяването с храна. На трето място се чудех дали Баронс все още може да ме открие по

татуировката в основата на черепа ми в свят, който се беше слял с този на Фае и дали това беше добро или лошо. Щеше ли В'лане да дойде да ме търси? Бяха ли оцелели шийте зрящите? Как беше Дани? Не смеех да позволя на мислите си да се обърнат към дома.

Преди да намеря телефон, който да работи и да мога да се обадя, нямаше да се затруднявам допълнително с тези страхове.

На върха на нестабилната стълба свалих кобура и го пуснах долу, в ъгъла до вратата. Ако стълбата поддадеше, нямаше да падна върху собственото си копие.

Спуснах се бавно и внимателно и започнах да дишам нормално едва когато стигнах до долу. Бях изяла всички Ънсийли, които бях нарязала и затворила в буркани. Чувствах се по-сигурна, когато имах запаси в мен. Исках повече. Нуждаех се от повече. Кой знае какви битки можеше да ме чакат днес?

Грабнах ремъка на кобура, плъзнах го през рамо и пристъпих напред през вратата с килната настрани глава. Ослушвах се за гласове, за движение и за всякакви признаци на опасност. Църквата беше зловещо тиха. Вдишах, възползвайки се изцяло от усилените ми от Ънсийли сетива. Имаше странен аромат във въздуха, който не можех да определя. Привличаше ме и все пак... ме тревожеше. Миришеше сродно... но не съвсем. Мразех, когато сетивата ми на шийте зрящ не работеха. Мразех да не знам дали точно зад ъгъла не ме чака някое Фае в засада.

Движех се крадешком напред и добавих четвърта точка в дневния си ред — нови обувки. Маратонки. Ботушите рядко са създавани за тихо движение, а моите не бяха.

Спрях по средата на преддверието. Отляво имаше широко мраморно стълбище, покрито с килим, което се спускаше до високите двойни врати на църквата.

Отдясно беше входът за олтара. Дори зад затворените му врати можех да подуша вътрешното светилище, лекия наситения аромат на тамян и онзи другия, неуловим пикантен мирис, който ме тревожеше и ме озадачаваше. В неясната светлина на смълчаната сутрин белите врати на стаята за молитва сякаш блестяха с мека, неизречена покана.

Можех да завия вляво, да се отправя по дъблинските улици или да свърна вдясно и да отделя няколко минути, за да разговарям с един Бог, с когото не бях говорила много в живота си. Слушаше ли днес?

Или беше поклатил глава, беше събрал Инструментите на Творението и се беше отправил към някой по-малко оплескан свят снощи? За какво щях да говоря? Колко измамена се чувствах от смъртта на Алина? Колко бях ядосана, че съм сама?

Обърнах се наляво. На улицата имаше по-лесни чудовища, с които да се справя.

На върха на стълбището ме прогори похот, изпепели волята ми и събуди в мен екзотична, мъчителна сексуална нужда.

Този път я приветствах.

— В'лане! — възкликнах и дръпнах рязко ръката си от копчето на дънките. Усещах го извън църквата. Той се движеше към мен по тротоара, нагоре по външните стълби, готов да влезе. Беше ме намерил. Хванах се, че благодаря на Бога, с когото току-що бях отказала да говоря.

Вратите се отвориха и бях заслепена от слънчева светлина. Зениците ми се свиха до върха на карфица. В рамката на входа косата на В'лане проблясваше в дюзина отсенки на злато, бронз и мед. Изглеждаше като ангел на отмъщението по начин, по който Баронс никога нямаше да успее да изглежда. Ето я онази необичайна миризма, която ме приканваше и объркваше. Носеше се от кожата му. Винаги ли е мирисал така? Може би го усещах сега, защото сетивата ми бяха усилены от Ънсийли?

С Ънсийли в кръвта си, не усещах В'лане като Фае. Не чувствах гадене. Появяването му беше предшествано само от смъртоносната му сексуалност. Въздействаше ми така, както въздействаше на всяка жена. Нищо чудно, че се обръщаха глави, когато отивахме някъде. Привличането му беше дори по-силно, когато сетивата ми на Шийте зрящ бяха мъртви, сякаш специално качество в кръвта ми обикновено ме предпазваше от пълния му ефект, но не можеше, когато във вените ми течеше Фае.

Каквато и да беше причината, влиянието му днес беше огромно. Беше дори по-наситено от първия път, когато го бях срещнала и няхах представа кой е. Краката ми омекнаха. Гърдите ми станаха тежки, болезнени, зърната ми пламнаха. Искях секс, нуждаех се от секс. Отчаяно. Трябваше да го имам. Не ми пукаше за последиците. Искях да се чукам и да се чукам, докато остана без сили да помръдна. Не

беше ли ми казал, че може да ми го даде, без да ме нарани? Да се заглуши, да ме предпази от увреждане или промяна?

— Изключи го! — насилих се да кажа, но се усмихвах и на заповедта ми ѝ липсваше жар.

Бях толкова облекчена да го видя.

Пуловерът ми беше на пода. Наведох се да го вдигна.

Той излезе от лъча блестяща слънчева светлина и се плъзна нагоре по стълбите.

— Шийте зрящ — каза.

Когато вратата се затвори зад него и преддверието се върна към бледоосветеното си състояние, зениците ми се разшириха, настроиха и аз осъзнах грешката си. Ахнах и отстъпих назад.

— Ти не си В'лане!

Погледът на екзотичния принц се спря на гърдите ми, изваяни от дантелен сутиен. Притиснах пуловера към себе си.

Той издаде дълбок, гърлен звук и коленете ми се подкосиха от сексуално очакване. Само с огромно усилие успях да остана права. Исках да съм на колене. Трябваше да съм на колене. Той ме искаше на колене. И на ръце. Главата ми се изпразни от мисли. Устните и краката ми се разтвориха.

Той пристъпи по-близо.

Поведох неистова битка със себе си и успях да отстъпя назад.

— Не — каза той, — не съм. — Клепачите, спуснати над древни очи, се вдигнаха. — Каквото и да е това.

— К-кой си ти? — заекнах.

Той направи още една стъпка напред.

Аз отстъпих още назад. Пуловерът ми изчезна отново. Мамка му!

— Краят — каза той просто.

Вратите към вътрешното светилище се отвориха зад мен. Усетих течението в прохода и странната тревожна миризма изпълни още по-силно ноздрите ми.

Похотта ме удари като с чук отпред и отзад.

— Ние всички сме краят — понесе се студен глас над рамото ми. — И начало. Скоро. По-късно. След.

— Време. Неуместно — отговори другият. — Цикълът е цикъл.

— Ние винаги сме. Ти не си.

Можеше да говорят и на чужд език. Обърнах се, едва можех да дишам. Дантелен сутиен лежеше на пода в краката ми. Беше моят. Мамка му отново! Въздухът беше хладен върху пламналата ми кожа. Нямах да питам „след какво“. Бяха двама. Двама Секс-до-смърт-Фае. Двама принцове. Можех ли да ги надбягам? Можех ли да оцелея? Те можеха да Пресяват. Аз бях между тях. Можех ли да ги Нулирам? О, Боже! Не и с мъртвите ми способности на Шийте зрящ!

— Познавате ли В'лане? Той е Сийли принц — успях да кажа през устни, които боляха за докосване, за пълнота, която беше едва загатната от усещането за името на В'лане на езика ми. Исках да се удавя в мъже. Исках да бъда натъпкана по-плътно от наденица. Устните щяха да свършат работа. Както и други неща. Погледнах от чатала на единия към чатала на другия. Поклатих яростно глава. Устата ми беше пресъхнала, главата ми се въртеше. — Той ме защитава.

Може би бяха негови приятели. Може би можеха да го призват. Може би се страхуваха от него и щяха да се оттеглят.

Нямаше да се изненадам от злодейски смях, насмешка, неприлични коментари — все пак стоях там гола от кръста нагоре. Очаквах някакъв коментар, някакво изражение, каквото и да е изражение, но те просто завъртяха глави на вратовете си със зловеща плавност и ме загледаха по начин толкова далеч от човешкия, че кръвта ми изстина и спрях да дишам.

Знаех кои са. Не бяха приятели на В'лане. Този чужд жест ги беше издал.

Поех тежко дъх.

Това бяха Ънсийли принцове. Фае, които никога не са имали възможността да ни изучат, да научат навиците ни, да усъвършенстват Обаянието чрез мимикрия. Фае, които си служеха с езика ни, но лишен от отношение или метафора; Фае, които бяха научили за нашия свят от голямо разстояние и по описания; Фае, които вероятно дори не проумяваха основните концепции на Фае за застой и промяна. Фае, които никога не са били свободни, никога не са пили от Котела, никога не са правили секс с човешка жена.

Но планираха да правят секс с мен. Желанието им се изливаше от тях на огромни, гладни, черни вълни. Похотта се разля из стаята, експлозивна като динамит, а фитилът ѝ беше опасно къс. Въздухът

вонеше на нея. Поемах я с всяко вдишване, подхранвайки неутолима, остра Фае треска.

Трети се плъзна в църквата.

Какво беше казал Крисчън? Митовете сравняват главите на тези четири дома — мрачните принцове, с Четирите конника на Апокалипсиса.

Мор се присъедини към Смърт и Глад в Божия дом. Само за Война все още не знаеш нищо. Надявах се да остане така.

Те се събраха около мен, образувайки кръг от трима, като непрестанно променяха вида си, докато приближаваха. Сменяха форми, цветове и... нещо друго, което може да е било в друго измерение. Аз виждам три, не четири или пет.

Очите не можеха да обяснят на мозъка какво виждат, затова просто се задоволиха да се преструват, че не го виждат. В'лане каза, че Фае никога не са разкривали истинското си лице пред нас. Но може би точно него зърнах за миг.

Преглътнах страха си от единственото оръжие, което можех да използвам срещу тях, измъкнах Копието, пуснах кобура и се завъртях заплашително.

— Стойте назад! — заповядах. — Това е Сийли Светиня. Може да убие дори принцове. Само опитайте!

Замахнах към най-близкия. Той спря, проучи Копието, после вдигна пламналите си очи към моите. Завъртя глава върху врата си и погледна към другите, после отново към копието по начин, който накара и мен да погледна.

С ужас открих, че ръката ми се обръща към мен бавно, бавно, докато върхът, смъртоносният, причиняващ гниене връх не се насочи право към мен. Опитах се да го обърна, да го насоча към него, но не можех да помръдна. Мозъкът ми издаваше заповеди, които тялото ми отказваше да изпълни.

Изнасилването беше достатъчно ужасно. Не исках да умра като Малуш след това.

Когато върхът беше на половин сантиметър от кожата ми, се опитах да хвърля Копието, надявах се, че ще мога, и те просто ще забравят за него. Механизмът ми за пускане работеше, докато този за промяна на посоките — не (нещо, в което щях да намеря смисъл някой ден) и Копието изтрака по пода и през вратата към олтара. Заби се в

основата на пиедестала със светена вода с такъв удар, че водата се плисна настрани, а когато падна върху Копието, засъска и вдигна пара.

Принцовете отново приеха статична форма и станаха толкова невъобразимо красиви мъже, че докато ги гледах, имах чувството, че съм попаднала в миг на истинско съвършенство. Това нарани душата ми и аз заломотих без думи. Бяха голи и носеха само лъскави черни торкви^[1], които се виеха като течен мрак около шиите им. Гъвките им златни тела бяха татуирани в ярки, сложни шарки, които бягаха по кожата им, като калейдоскоп от буреносни облаци по позлатено небе. Светкавица блесна в искрящите им очи.

Дълбоко в мен ѝ отговори гръм.

Не можех да ги гледам. Беше прекалено. Обърнах се, но те отново бяха там, принуждавайки ме да се взирам в техните плашещи, фантастични лица. Очите ми се разшириха, разшириха се още.

Заплаках с кървави сълзи, които се търкулнаха по бузите ми. Изтрих ги с пръсти, които станаха пурпурни.

После устите на принцовете се оказаха върху пръстите ми. Езиците им носеха облекчаващ хлад, а зъбите им сякаш бяха от лед. Първична същност, много по-примитивна от Дивата Мак и далеч извън моя контрол се прозя, протегна ръце над главата си и се събуди от възхитителния вкус на очакването.

Точно за това беше родена тя. Точно това беше чакала през цялото време. Тук. Сега. Тях.

Секс, за който си струваше да се умре.

Изритах ботушите си. Те смъкнаха дънките и бельото ми, обърнаха ме между тях, целуваха, вкусваха, ближеха, вземаха, хранеха се от страстта, която подхранваха в мен, пращаха я обратно към мен, вземаха я и я връщаха отново, и с всяко прехвърляне между нас тя прерастваше в нещо по-голямо от мен, по-голямо от тях, в звяр сам по себе си.

С една далечна част от ума си разпознах ужаса от това, което се случваше с мен. От перфектните им устни вкусвах празнотата в тях и разбрах, че отвъд безупречната кадифена златна кожа, далеч под вълните на Ерос, в които се давех... нямаше нищо, освен... океан от... мен.

И въпреки че бях покорена от страстта, успях да зърна истинската природа на Ънсийли принцовете. Те жадуват за нещата, от

които са лишени: за страст, за желание, за огъня на живота и за способността да чувстваш.

Някаква основна съставка от тях е била изгубена много отдавна. Може би е останала извън тях през тези седемстотин хиляди години леден затвор или може би несъвършената Песен на краля ги беше направила еднакво несъвършени и празни. Каквато и да беше причината, те можеха да изпитват дълбоки чувства единствено посредством секс. Те бяха диригенти на похотта — вечно отказваната им музика в свят, в който бяха заобиколени от също така празни себеподобни, лишени от човешки тела, върху които да свирят мелодията.

Но ако правеха секс с човешка жена, стига тя да чувства, те също чувстваха и биха се тъпкали с нейната песен, докато в концертната зала не настъпи тишина, страстта не се превърне в пепел, а тя не умре, докато тялото ѝ не стане толкова студено, колкото онова място в тях, където животът никога не може да бъде напълно осъзнат.

Отново празни, те щяха да намерят друга жена, на която да свирят и с която да се тъпчат, докато ѝ дават секс в най-първичната му, най-чиста и най-силна форма. Щяха да изпиват същината на това да бъдеш жив, благодарение на тази страст, после да я връщат обратно в нея и да я изсмукват отново.

Оргазмите ми не бяха малки припадъци, а повтарящи се раждания. Сякаш пресъздавах самата себе си всеки път, щом свършвах. Беше секс, но беше и живот, който беше кръв, който беше Бог, който изпълваше всеки празен отвор, който имах, отвътре и отвън.

И който ме убиваше.

Осъзнавах това.

Но трябваше да получа още.

Търкаляхме се и се плъзгахме по студения мраморен под на преддверието — моите трима мрачни принцове и аз. Търсехме опора в стълбите, покрити с килим, един под мен, един зад мен и един в устата ми.

Те навлизаха дълбоко и ме изпълваха с толкова калейдоскопски усещания, колкото татуираните им тела. Аз се свивах до малък цвят, взривявах се и се разкъсвах отново и отново в частици от разбита жена. Те имаха вкус на нектар, миришеха на тъмни, опияняващи подправки. Телата им бяха твърди, изваяни и перфектни. И ако

понякога черните им торкви, от розовите им езици и белите им зъби бяха като остри шипове от лед, които пробиваха кожата ми, това беше малка цена за всичко, което правеха вътре в мен.

Усетих как умът ми се изплъзва. Мигове от живота ми пробягаха пред очите ми, преди да изчезнат в някакво изоставено място. Извиках, умолявах ги да ме освободят, но устата ми оформи само думи за инструкция и искане: още, по-силно, по-бързо, там.

Последният ми месец в Дъблин, с всичките надежди, грижи и страхове проблясна в ума ми... и беше забравен. Замина си и денят, който прекарах в света на Фае с Алина, последван от всички спомени за Малуш, за Крисчън, за братята О'Баниън, за Фиона, за Баронс, за срещата ми с Роуина в бара през онази първа нощ в Ирландия. Лятото ми прелиташе назад пред очите ми и изчезваше. Четвърти мъж ли ме целуваше сега? Вкусваше ли ме? Защо не можех да го видя? Кой беше той?

Задържах се на деня на смъртта на Алина, после той също изчезна и все едно не се беше случвал, а животът ми продължаваше да се развива назад.

Изгубих годините в колежа в целувките на Мор. Сбогувах се с гимназията с Глад, бликащ сладко в устата ми. Изгубих детството си в ръцете на тримата Фае принцове. Ако имаше четвърти, така и не видях лицето му. Само усещах необичайността на друг, който не беше съвсем същият.

И накрая бях неродена.

Съществувах само сега.

В този момент. С този оргазъм. С този глад. В тази безкрайна празнота. Потопена в безмозъчна нужда.

Осъзнавах, че в преддверието бяха влезли и други, но не можех да видя отвъд моите мрачни принцове. Не ми пукаше. Искях все повече.

Когато принцовете ми се отдръпнаха от мен, тялото ми стана толкова студено, че помислих, че умирам. Загърчих се по пода и ги умолявах за още.

Някой се пресегна към мен.

Сграбчих с две ръце, копнеещи за допир, отметнах сплетена коса от очите си и погледнах нагоре, право в лицето на лорд Господар.

— Мисля, че вече ще ми се подчинява — измърмори той.

Да му се подчинявам?
Бих умряла за него.

[1] Торква — накит за шия, подобен на халка. — Б.пр. ↑

РЕЧНИК ОТ ДНЕВНИКА НА МАК

Амулетът: Тъмна светиня на Ънсийли, създадена от краля на Ънсийли за неговата наложница. Изработен от злато, сребро, сапфири и оникс. Позлатената „клетка“ на амулета подслонява огромен, чист камък от неизвестен състав. Велик човек с могъща воля може да го използва, за да променя реалността. Списъкът на миналите му собственици е легендарен, включва Мерлин, Будика^[1], Жана Д'Арк, Карл Велики и Наполеон. Последно закупен от уелсец за осемцифрена сума на незаконен аукцион, той беше в моите ръце за твърде кратко време. В момента е притежание на лорд Господар. Изисква някакъв вид десетък или свързване, за да се използва. Аз имах волята. Но не успях да разбера начина.

АНМСМ: Баронс ми даде мобилен телефон и под това съкращение, което означава „ако не можеш да се свържеш с мен“, беше записан номер, на който отговаря тайнственият Риодан.

АУ: „Ако умираш“. Още едно от съкращенията в телефона, който ми даде Баронс.

В'лане: Според книгите на Роуина В'лане е Сийли принц от Двора на светлината, член на Висшия съвет на кралицата и понякога консорт. Той е Секс-до-смърт-Фае и се опитва да ме накара да работя за него от името на кралица Авийл, за да открия Шинсар Дъб.

Вкопчвач: Фино, прозрачно Ънсийли, което е изненадващо красиво. Вкопчвачите изглеждат така, както модерните медии изобразяват феите — нежни, потрепващи, красиви в голотата си, с облак от ефирна коса и приятни черти, само че с човешки ръст. Кръстих ги Вкопчвачи, защото се вкопчват в нас. Могат да влязат в кожата на човека и да го превземат. Веднъж пъхнали се в някого, вече не мога да ги усетя. Може да стоя точно до някой Вкопчвач, превзел човек, и дори да не го знам. За известно време се боях, че Баронс може да е такъв. Но го накарах да хване Копието.

Гласът: Друидско изкуство, което принуждава човека, върху когото е използван, да се подчинява дословно на издадената заповед.

Лорд Господар и Баронс са го използвали върху мен. Ужасяващо е. Изключва волята ти и те прави роб. Гледаш безпомощно със собствените си очи как тялото ти прави неща, които умът ти крещи да не правиш. Опитвам се да го овладеея, така че поне да мога да му устоявам, защото иначе никога няма да мога да се доближа до лорд Господар, за да го убия и да отмъстя за Алина.

Гривната на Крус: Гривна за ръка от злато и сребро, украсена с кървавочервени камъни. Древна Фае реликва, която се предполага, че дава на човека, който я носи, „някакъв щит срещу много Ънсийли и други... неприятни неща“ (но това е по думите на Секс-до-смърт-Фае — сякаш наистина можеш да се довериш на някое от тях).

Дани: Млада тийнейджърка, Шийте зряща, чийто талант е свръхчовешка скорост. Тя има на сметката си (както гордо би се перчила от покривите, ако ѝ се даде и най-малка възможност) четирийсет и седем убити Фае до този момент. Сигурна съм, че ще има и други още утре. Майка ѝ е била убита от Фае. Ние сме сестри по отмъщение. Тя работи за Роуина и е наета в Корпорация „Бързи пощи“.

Допълнение към оригиналния запис: Бройката на убитите от нея вече е почти двеста! Хлапето няма страх.

Дерек О'Баниън: Братът на Роки и новото попълнение на лорд Господар. Той иска да получи обратно копие на брат си и иска да ме убие, тъй като смята, че съм отговорна за смъртта на брат му. Трябваше да го оставя да влезе в Мрачната зона онзи ден.

Допълнение към оригиналния запис: Той яде Ънсийли и в момента е с Фиона, която също ги яде!

Детелина: Тази леко безформена трилистна детелина е древният символ на Шийте зрящите, натоварени с мисията да виждат, служат и закрилят човечеството от Фае.

Джерико Баронс: Нямам и най-малката шебана идея кой или какво е той. Той продължава да спасява живота ми. Предполагам, че това е нещо.

Допълнение към оригиналния запис: Той държи Пресяващо Сребро в кабинета си в книжарницата и когато минава през него, чудовищата се отдръпват, точно като Сенките. Видях го да изнася тяло на жена от него. Беше убита брутално. От него ли? Или от нещата в огледалото? Той е поне на няколкостотин години и вероятно е дори много по-стар. Накарах го да държи Копието, за да видя дали е

Ънсийли, и той го хвана, но по-късно от В'лане научих, че Ънсийли кралят може да докосва всички Светини (както и Сийли кралицата). Не мога да проумея защо Ънсийли кралят не е в състояние да докосне собствената си Книга, но може би точно затова Баронс мислеше, че той би могъл да я докосне. Може би тя се е развила в нещо по-могъщо от това, което е била в началото. Също така не мога да изключа той да е нещо като Сийли/Ънсийли хибрид. Правят ли секс Фае и възпроизвеждат ли се? Понякога... мисля, че е човек... който е много сбъркан. Друг път мисля, че е нещо, което този свят никога не е виждал. Определено не е Шийте зрящ, но вижда Фае ясно като бял ден, точно като мен. Владее друидско вълшебство, магьосничество и черни изкуства. Той е изключително силен и бърз и има усилен сетива. Какво имаше предвид Риодан с коментара си за Алфа и Омега? Трябва да открия този мъж!

Долмен: Мегалитен гроб с единична камера, съставен от два или повече изправени камъка, които поддържат голяма плоска хоризонтална каменна плоча. Долмените са често срещани в Ирландия, особено около Бърен и Конемара. Лорд Господар използваше долмен в ритуал от черна магия, за да отвори портал между световите и да води през него Ънсийли.

Друид: В предхристиянското келтско общество друидите са имали власт над богослуженията, над законодателните и съдебните въпроси и над философията. Те са имали орден, в който са обучавали елитни младежи. Смята се, че друидите са били посветени в тайните на боговете, включително по въпроси, касаещи манипулирането на физическата материя, на пространството и дори на времето. На древен ирландски „друид“ означава магьосник, вълшебник, гадател. (Ирландски митове и легенди)

Допълнение към оригиналния запис: Видях и двамата — Джерико Баронс и лорд Господар, да използват силата на Гласа. Това е начин да се говори с много гласове, на които не можеш да не се подчиниш. Значение?

Допълнение: Крисчън МакКелтър произхожда от дълга, древна кръвна линия друиди.

КБП: Корпорация „Бързи пощи“ — дъблинска куриерска служба, която е като прикритие на коалицията на Шийте зрящите. Изглежда, Роуина го управлява.

Допълнение: След като Книгата била изгубена, Роуина отворила клонове на тази куриерска служба по целия свят с надеждата по този начин да я открие и върне. Това е много, много умно всъщност. Тя има куриери на велосипеди, които ѝ служат като очи и уши в стотици главни градове. Манастирът е убежището на Шийте зрящите. Изглежда, те имат много богат благодетел, който налива средства чрез множество корпорации. Чудя се кой е той.

Копието на Луизне (познато още като Копието на Люин, Копието на Лонгин, Копието на съдбата и като Пламтящото копие): Копието, с което е прободен Исус Христос на кръста. Произходът му не е човешки, то е Светла светиня на Туата Де Данан и е един от няколкото предмета, способни да убият Фае — независимо от ранг или мощ.

Допълнение към оригиналната бележка: Убива всичко Фае и ако някой е само отчасти Фае, то убива тази част от него по ужасен начин.

Котелът: Сийли или Светла светиня, от която в даден момент пият всички Сийли. Така те загубват спомените си, когато са станали гнетящи. Според Баронс цената на безсмъртието е възможна лудост. Когато Фае усети, че започва да полудява, пие от Котела и се „преражда“ без спомен за предишното си съществуване. Фае имат Пазител на архива, който документира многото прераждания на всяко Фае, но точното място на този писар е известно само на малцина избрани, а местонахождението на Архивите на никой друг, освен на самия писар. Това ли е объркано при Ънсийли? Че нямат котел, от който да пият?

Кралски ловци: Средно ниво каста на Ънсийли. Войнствено съзнателни, те приличат на класическото изображение на дявола с раздвоени копита, с рога, с дълги като на сатири лица, с кожени криле, с пламтящи оранжеви очи и с опашки. Високи между два и три метра, те са способни да развиват изключителна скорост както с крака, така и с криле. Основна функция — унищожители на Шийте зрящи. Оценка на заплахата — убиват.

Допълнение към оригиналния запис: Срегнах един. Баронс не знае всичко. Ловецът беше по-голям, отколкото Баронс ме беше подвел да очаквам, размахът на крилата му беше между девет и дванайсет метра. Притежава известни телепатични способности. Ловците са наемници в същината си и служат на господар само ако имат полза от

това. Не съм сигурна, че са средно ниво каста. Всъщност не съм сигурна, че са изцяло Фае. Страхуват се от Копието ми и подозирам, че нямат желание да умрат за никоя кауза, което ми дава тактическо предимство.

Крисчън МакКелтър: Работи във Факултета по древни езици на Тринити. Знае какво съм и е познавал сестра ми! Нямам представа какво е мястото му във всичко това, нито знам мотивите му. Ще науча повече скоро.

Допълнение към оригиналния запис: Крисчън произлиза от клан, чиито членове някога са служили като висши Друиди на Фае и са поддържали човешката част от Спогодбата хиляди години, изпълнявайки ритуали и плащайки десетък. Познавал е Алина бегло. Идвала е при него да търси помощ при превод на част от текст от Шинсар Дъб.

Крус: Фае, неизвестно дали Сийли или Ънсийли. Много от неговите реликви се носят наоколо. Той е прокълнал Пресеяващите сребра. Преди да бъдат прокълнати, Фае ги използвали, за да пътуват свободно през измеренията. Проклятието някак е покварило каналите между измеренията и сега дори Фае не влизат в тях. Не е известно какво е проклятието. Не е известно какви поражения нанася или какъв е рискът в Сребрата. Каквото и да е, Баронс очевидно не се страхува от него. Опитях се да вляза в Среброто в кабинета му, но не мога да разбера как да го отворя.

Кълбото Д'Жай: Нямам представа какво е, но Баронс го притежава. Казва, че е ОС. Не можах да го усетя, когато го държах, но в онзи определен момент не можех да усетя нищо. Откъде го беше взел и къде го беше прибрал? В мистериозното си хранилище? Какво прави Кълбото? Как Баронс влиза в хранилището си все пак? Къде е достъпът за тези три етажа под гаража? Има ли тунел, който свързва сградите? Трябва да потърся.

Допълнение към оригиналния запис: Баронс ми го даде, за да мога да го дам на Шийте зрящите за ритуал, който да укрепи стените в деня на Сауин.

Лорд Господар: Предателят и убиецът на сестра ми! Фае, но не Фае, водач на армията Ънсийли, търси Шинсар Дъб. Той е карал Алина да я търси, както Баронс използва мен да търся ОС.

Допълнение към оригиналния запис: Предложи ми размяна — да ми върне Алина за Книгата. Мисля, че наистина би могъл да го направи.

Малуш: Роден Джон Джонстън Джуниър. Веднага след мистериозната смърт на родителите му наследява стотици милиони долари, изчезва за известно време и се появява отново като немъртъв — вампира Малуш. През следващото десетилетие той създава култ от последователи по целия свят и е вербуван от лорд Господар заради парите и връзките си. Блед, рус, с лимонови очи, вампирът предпочита стиймпънк и викториански готик.

Мечът на Луг^[2]: Познат също като Мечът на Светлината. Сийли или Светла светиня, способна да убие Фае — Сийли или Ънсийли. Понастоящем е при Роуина и тя го дава на нейните Шийте зрящи в КБП, както намери за добре. Обикновено го получава Дани.

Допълнение: Видях го. Красив е!

Многоуството нещо: Противно Ънсийли с безброй прилични на пиявици усти, десетки очи и свръхразвити полови органи. Каста на Ънсийли — неизвестна за момента. Оценка на заплахата — неизвестна засега, но подозирам, че убива по начини, за които предпочитам да не мисля.

Допълнение към оригиналния запис: Все още е някъде навън. Искам това нещо да умре!

Допълнение към оригиналния запис: Дани довърши копелето!

Могло ли е да Пресява пространство? Кои Ънсийли могат и кои не могат?

Момчета носорози: Грозни, сивокожи Фае, които приличат на носорози, с буцести, изпъкнали чела, тела като бурета, къси и дебели ръце и крака, цепки за усти без устни и изпъкнали долни челюсти. Те са нисша средно ниво каста на Ънсийли главорези, изпращани главно като съгледвачи на Фае с висши рангове.

Допълнение към оригиналния запис: Вкусът им е ужасен!

Допълнение към оригиналния запис: Не вярвам да могат да Пресяват пространство. Видях ги заключени в клетки в пещерата на Малуш и завързани с вериги. По онова време не ми хрумна колко е странно, а по-късно реших, че Малуш някак ги е задържал със заклинания. Но след като Джейни направи забележката си за затварянето на Фае, осъзнах, че не всички Фае могат да Пресяват и

започвам да се чудя дали това не е по силите само на много могъщите. Това може да е важно тактическо предимство. Трябва да се проучи.

Мрачна зона: Район, който е бил превзет от Сенките. През деня изглежда като всеки изоставен, порутен квартал. Щом падне нощта, е смъртоносен капан.

Нул: Шийте зрящ със сила да вцепенява Фае с докосване на ръка (например аз). Докато Фае е вцепенено, е напълно безсилно. Колкото по-висша и по-могъща е кастата на Фае, толкова по-кратко време действа вцепенението.

Обаяние: Илюзия, направена от Фае, за да прикрие истинския им външен вид. Колкото по-могъщ е Фае, толкова по-трудно е да се пробие маскировката му. Средностатистическият човек вижда само това, което Фае иска да бъде видно, и е леко отблъснат, ако се докосне до близкия периметър на изкривеното пространство, което е част от обаянието на Фае.

ОС детектор: Аз. Шийте зрящ със специална способност да усеща ОС. Алина също е била такава, ето защо лорд Господар я е използвал.

ОС: Съкращение за Обекти на силата — реликви на Фае, изпълнени с мистични свойства. Някои са Светини, други не са.

Патрона: Спомената от Роуина, смята се, че изглеждам като нея. Била ли е тя О'Конър? По някое време е била водач на Убежището на Шийте зрящите.

Пресяване: Начин за пътуване на Фае. Случва се със скоростта на мисълта. (Виждала съм това!)

Допълнение към оригиналния запис: В'лане някак ме преся без дори да усетя, че е наблизо. Не знам дали е възможно да ме е приближил „маскиран“ по някакъв начин, да ме е докоснал в последната минута и аз просто да не съм го осъзнала, защото стана толкова бързо, или може би, вместо да мести мен, е преместил световите около мен. Може ли да прави това? Колко могъщ е В'лане? Може ли друго Фае да ме пресее, без да разбере? Неприемливо опасно! Нужна е повече информация.

Пресяващо сребро или Сребро: Ънсийли или Мрачна Светиня. Сложен лабиринт от огледала, създаден от краля на Ънсийли, някога използван като основен метод на Фае за пътуване между световите,

докато Крус не хвърлил забранено проклятие над сребърните коридори. Сега никой Фае не смее да влезе в Среброто.

Допълнение към оригиналния запис: Лорд Господар имаше много такива в къщата си в Мрачната зона и ги използваше, за да се придвижва от и до Фае. Ако унищожаш Сребро, унищожаваш ли и това, което е в него? Остава ли отворен вход/изход в света на Фае, като рана в тъканта на нашия свят? Какво точно е било проклятието и кой е бил Крус?

Допълнение към оригиналния запис: Баронс има едно и минава през него!

При-я: Човек, пристрастен към секса с Фае.

Допълнение: Бог да ми е на помощ, знам!

Риодан: Сътрудник на Баронс и АНМСМ на мобилния ми телефон.

Допълнение: Най-отгоре в списъка ми с хора, които да открия.

Роки О'Баниън: Бивш боксьор, превърнал се в ирландски мафиот и религиозен фанатик. Притежаваше Копието на Съдбата в колекция, скрита дълбоко под земята. Една нощ двамата с Баронс влязохме с взлом и го откраднахме. След като го обрахме, Баронс изключи всички външни лампи около книжарницата, а когато О'Баниън дойде за мен с петнайсет от неговите мутри, Сенките ги погълнаха точно под прозореца на стаята ми. Знаех, че Баронс ще направи нещо. И ако в онзи момент ме беше накарал да избирам между тях и мен, щях да му помогна да изключи лампите. Не знаеш какво си готов да направиш, за да оцелееш, докато не се озoves притиснат в ъгъла и не видиш какво изригва от теб.

Роуина: Командва до някаква степен коалиция от Шийте зрящи, организирани като куриери в Корпорация „Бързи пощи“. Тя ли е Великата повелителка? Имат убежище в един стар манастир на няколко часа от Дъблин и библиотека, в която трябва да вляза.

Допълнение към оригиналния запис: Никога не ме е харесвала. Прави се на съдия, съдебни заседатели и екзекутор, когато става дума за мен. Прати някои от момичетата си, да ми отнемат Копието! Никога няма да й позволя да го притежава. Бях в манастира, но само за кратко. Подозирам, че много от отговорите, които търся, могат да бъдат намерени там — в забранените библиотеки, до които само Убежището

има достъп, или в спомените им. Трябва да разбере кои са членовете на Убежището и да ги накарам да говорят.

Светини: Осем древни реликви с безмерна сила, сътворени от Фае — четири Светли и четири Мрачни. Светлите светини са: Камъкът, Копието, Мечът и Котелът. Мрачните са Амулетът, Кутията, Огледалото и Книгата (Шинсар Дъб или Мрачната книга). („Окончателен наръчник за артефакти, автентични и легендарни“)

Допълнение към оригиналния запис: Все още не знам нищо за Камъка или за Кутията. Дали дават сили, които биха могли да ми помогнат? Къде са? Поправка към горното определение: Огледалото всъщност е Среброто. Виж Пресяващо сребро или Сребро! Кралят на Ънсийли е направил Мрачните светини. Кой е направил Светлите?

Допълнение към оригиналния запис: Виж историята за Ънсийли краля и неговата смъртна наложница, както В'лане ми я разказа! Кралят създал Сребрата за нея, за да я запази вечно млада и за да ѝ даде светове, които да изследва. Създал и Амулета, за да може тя да оформя реалността. Дал ѝ Кутията, за да не е самотна. Какво прави тя? Шинсар Дъб е била грешка.

Секс-до-смърт-Фае (напр. В'лане): Фае, което е толкова сексуално „потентно“, че човек умира при полово сношение с него, освен ако Фае не предпази човека от пълното въздействие на смъртоносния му еротизъм.

Допълнение към оригиналния запис: В'лане направи така, че не го усещах като нещо повече от невероятно секси мъж, когато ме докосна. Те могат да заглушат смъртоносността, ако решат.

Допълнение към оригиналния запис: Тази каста Фае произлиза само от кралските линии. Могат да правят три неща: Да предпазят хората напълно и да им дадат най-невероятния секс в живота, да ги предпазят от смъртта и да ги превърнат в При-я или да ги убият със секс.

Могат да Пресяват пространството.

Сенки: Една от най-ниските касти на Ънсийли. Слабо съзнателни. Огладняват — ядат. Не понасят директна светлина и ловуват само нощем. Крадат живот по същия начин, по който Сивия мъж краде красота, изпиват жертвите си с вампирска бързина и оставят след себе си купчина дрехи и обвивка от дехидратирана човешка материя. Оценка на заплахата — убиват.

Допълнение към оригиналния запис: Мисля, че се променят, развиват се и се учат.

Допълнение: Знам, че го правят! Кълна се, тя ме дебне!

Допълнение: Научили са се да работят заедно и да се оформят като бариери.

Сивия мъж: Чудовищно грозен прокажен Ънсийли, който се храни като краде красотата на човешките жени. Оценка на заплахата: може да убива, но предпочита да оставя жертвата си отвратително обезобразена и жива, за да страда. (Личен опит)

Допълнение към оригиналния запис: Според слуховете единствен по рода си. Баронс и аз го убихме.

Допълнение към оригиналния запис: Той можеше да Пресява пространството.

Сийли: Светлият или вълшебен двор на Туата Де Данан, управляван от кралицата на Сийли Авийл.

Допълнение: Сийли не могат да докосват Ънсийли Светини. Ънсийли не могат да докосват Сийли Светини.

Допълнение: Според В'лане истинската кралица на Фае отдавна е мъртва, убита от краля Ънсийли, а с нея умряла и Песента на Сътворението. Авийл е от по-нисша кралска линия, която е една от многото, опитали се да водят Народа на Фае оттогава.

Табх'р (Та-вр): Входиове или портали на Фае между световите, често скрити в ежедневни човешки предмети.

Туата Де Данан или Туата Де (Туа Дей Дана или Туа Дей) (виж Фае): Високо напреднала раса, която идва на Земята от друг свят. Състои се от Сийли и Ънсийли.

Убежището: Висшият съвет на Шийте зрящите.

Допълнение към оригиналния запис: Някога избирани с преки избори, сега те се определят от Великата повелителка според тяхната вярност към нея и към каузата. Те са единствените, освен Роуина, които знаят какво е било пазено под манастира. Някои от тях умрели и/или изчезнали, когато Книгата избягала преди двайсет и няколко години. Как се е случило? Аз съм на двайсет и две. Възможно ли е майка ми да е била една от тях?!!!

Фае (феи): Фае са познати още като Туата Де Данан. Разделени са на два двора: Сийли — Светлия двор, и Ънсийли — Мрачния двор. И двата двора имат различни касти на Фае и по четири кралски дома,

които са домове на най-високите касти във всеки двор. Кралицата на Сийли и избраният от нея консорт управляват Светлия двор. Кралят на Ънсийли и последната му наложница управляват Мрачния.

Фиона: Жената, която управляваше „Книги и дреболии Баронс“, преди аз да поема. Тя беше лудо влюбена в Баронс и се опита да ме убие, като изключи всички светлини една нощ и остави отворен прозорец, за да пусне Сенките вътре. Баронс я уволни за това... Боже, сега като се замисля, да я уволни, задето се опита да ме убие, изглежда като помилване. В момента тя е с Дерек О'Баниън и той я храни с Ънсийли. Имам лошото чувство, че двете още не сме приключили една с друга.

Четири камъка: Полупрозрачни, синьо-черни камъни, покрити с букви, подобни на руни. Ключът към разшифроването на древния език и разбиването на кода на Шинсар Дъб е скрит в тези четири мистични камъка. Един отделен камък може да бъде използван, за да хвърли светлина върху малка част от Книгата, но само ако четирите са сглобени отново в един, може да бъде разкрит истинският текст в цялост. („Ирландски митове и легенди“)

Допълнение: Други текстове казват, че „истинската природа“ на Шинсар Дъб ще бъде разкрита.

Шийте зрящ (Ши зрящ): Личност, върху която магията на Фае не действа и която е способна да види през илюзиите или обаянието на Фае чак до истинската същност, която лежи отвъд. Някои могат да видят и Табх'р — скритите портали между световите. Други могат да усещат обектите на сила на Сийли и Ънсийли. Всеки Шийте зрящ е различен и с различна степен на устойчивост към Фае. Някои са ограничени, други са напреднали с множество „специални сили“.

Допълнение към оригиналния запис: Някои, като Дани, са супербързи. Има място в главата ми, което не е... като останалата част от мен. Всички ли го имаме? Какво е то? Как ставаме такива? Откъде идват частиците необяснимо знание, които са като спомени? Има ли такова нещо като генетично колективно безсъзнание?

Шинсар Дъб (ши-су-ДОО): Ънсийли или Мрачна Светиня, принадлежаща на Туата Де Данан. Написана на език, познат само на най-древните от техния вид. За нея се казва, че сред кодираните ѝ страници се намира най-смъртоносната от всички магии. Донесена в Ирландия от Туата Де по време на нашествието, за което е писал

псевдоисторикът Лиабар Габала, тя била открадната заедно с другите Мрачни Светини и според слуховете е намерила пътя си до света на хората. Смята се, че е написана преди повече от милион години от Мрачния крал на Ънсийли. („Окончателен наръчник за артефакти, автентични и легендарни“)

Допълнение към оригиналната бележка: Вече съм я виждала. Думите не могат да дадат описание за нея. Това е книга, но тя живее. Тя усеща.

Допълнение: Звяр. Достатъчно описание.

Ънсийли: „Мрачният“ двор на Туата Де Данан. Според легенда на Туата Де Данан Ънсийли са били затворени за стотици хиляди години в затвор, от който било невъзможно да се избяга. Невъзможно, друг път!

[1] Будика — царица на келтското племе ицени, което населявало Източна Англия през древността. През 60 г. застава начело на въстание срещу Римската империя и в жестока битка предвожданите от нея войски избиват 70 000 римляни. Въстанието е потушено и тя се самоубива. Римляните запомнят червената ѝ коса и дълго време са се страхували от червенокоси жени. — Б.пр. ↑

[2] Луг (Лугх) — келтски бог на слънцето и светлината, повелител на небето. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Карън Мари Монинг

Заглавие: Проклятието на черната луна

Преводач: Ирина Ценкова

Година на превод: 2014 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; Егмонт България ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Излязла от печат: 28.06.2014

Художник: Shutterstock

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1247-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7726>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.